

"BİZ KARANLIKTA YARATILMIŞTIK."

Konuşulmayan Şeyler Denizi

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ADRIENNE
YOUNG

YABANCI

UNUTULMUŞ BİR KASABADA, HİÇBİR SIR GERÇEKTEN KAYBOLMAZ.

James ve Johnny Golden'ın hayatta birbirlerinden başka kimseleri yoktu. James kendini bildi bileli, ikizi Johnny ile arasındaki derin bağ sevgilerin çok ötesindeydi; James, Johnny'nin hissettiklerini hissedebiliyordu. Bu yüzden Johnny trajik bir kazada hayatını kaybettiğinde, James daha telefonu bile çalmadan kardeşinin gittiğini ve hayatında ilk kez *gerçekten* yapayalnız kaldığını anlamıştı.

James, kardeşinin yarım bıraktığı işleri halletmek için Kaliforniya'nın kırsal kasabası Hawthorne'a geldiğinde, Johnny ile paylaştıkları uğursuz geçmişten yeniden kurcalamak ve bu geçmiş hakkında her şeyi bilen tek kişi olan Micah ile yüzleşmek zorunda kalmıştı. Üstelik Micah, James'in şimdiye kadar sevdiği tek adamdı.

Ancak James, kısa süre sonra Johnny ile arasındaki tuhaf bağın tamamen kopmadığını fark edecek, kardeşinin dünyasına daldıkça, tanıdığını sandığı adam hakkında çok daha fazla soru sormaya başlayacaktı. Johnny'nin sırları vardı ve sır saklayan tek kişi o değildi.

James'in ortaya çıkaracağı gerçekler, onu Johnny'nin ölümünden önceki günlerde yaşananları çözmeye itecekti. Sonunda ise hangi gerçeklerin gün yüzüne çıkması, hangilerinin ise sonsuza dek gömülü kalması gerektiğine karar vermek zorunda kalacaktı.

Konuşulmayan Şeyler Denizi
Özgün Adı | *A Sea of Unspoken Things*
Adrienne Young

Yabancı Yayınları | 564

Yayın Yönetmeni | Gökem Kankavi
Redaksiyon | Nilsu Kasap
Düzeltili | Zeynep Işıklar
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Mayıs 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-82-3

© Adrienne Young, 2025
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Ataberk Kasap, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Küçükbakkalköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 145 A
Ataşehir/ İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayinrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 *denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

ADRIENNE YOUNG

Konuşulmayan Şeyler Denizi

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren
Ataberk Kasap

Ninova

*Adam için,
Ömrümün sonuna kadar saklayacağım ilk ve tek arkadaşım—
İlk kalp atışından sonuncusuna kadar.*

Bir

Karanlıkta yaratılmıştık. Johnny bunu söylediğinde nefret ederdim ama artık doğru olduğunu biliyordum. ^

Direksiyonu çevirirken güneş ışığı ön camda titreşti ve yol kıvrılarak daraldı. Her iki yanda çatlamış asfaltın üzerine duvar gibi kapanan ağaçlar, Six Rivers Ulusal Ormanı'nın içinden kıvrılarak geçen eski otoyolu olduğundan çok daha dar gösteriyordu. Bunu ciğerlerimde de hissediyordum, sanki ormanın derinliklerine indikçe hava biraz daha sıkışıyor. Bunu bekliyordum.

Yukarıdan bakıldığında küçük mavi araba, devasa sekoya ağaçlarının arasında bir böcek gibi görünüyor olmalıydı ve bunu hayal etmek bile içimi huzursuz ediyordu. Ufku göremediğimde hissettiğim o rahatsızlık hissini hiç sevmemiştim, sanki dünyanın geri kalanı bu ağaçların ötesinde sona ermiş olabilirdi ve benim bundan haberim olmazdı. Sanırım, aslında öyle de olmuştu.

Johnny olmadan bir dünya yoktu.

Bu düşünce, boğazımda yükselen sızıyı kollarıma, oradan da pürüzsüz deri direksiyonu kavrayan parmaklarıma taşıdı. Erkek kardeşimin öldüğü haberini veren telefonu alalı üç buçuk ay olmuştu ama ben bunu en az bir gün öncesinden biliyordum. Kemikten ve kandan ibaret olmayan yanım bunu... *biliyordu*. Belki de dakikası dakikasına.

Gözüm yolcu koltuğundaki spor çantaya kaydı. Six Rivers'ta geçireceğim iki hafta için yanımda getirdiğim tek çanta oydu. İçine ne koyduğumu hatırlayamıyordum. Aslında, neye ihtiyacım olabileceğini bile düşünememiştim. Bu küçük, bunaltıcı keres-

te kasabasını son görüşümün üzerinden yirmi yıl geçmişti ve o süre boyunca onu unutmak için elimden geleni yapmışım. Bu dolambaçlı dağ yollarından kaçınmış, buraya geri dönmek için aklıma gelen her bahaneyi kullanmışım. Ama Six Rivers'tan ayrılıp bir daha arkamı dönmememin bir bedeli olduğunu inkâr edemezdim.*

On sekizime bastıktan sadece birkaç gün sonra oradan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişim. Gençliğimi, labirent gibi uzanan ormanın içinde saklanarak geçirmiş, sonra neredeyse tırnaklarımla kazıyarak kendimi ışığa çıkarmışım. Şimdi, San Francisco'daki hayatım tam da benim şekillendirdiğim gibiydi. Sanki bir tuvale resmedip gerçeğe dönüştürmüştüm. O versiyonumu oluşturan günler, galeri açılışları, şiir dinletileri ve kokteyl saatleriyle doluydu; bana ardında bıraktığım güneşsiz, çam kokulu hayatı unutturan şeylerle.

Ama o bedel –bu kopuşun beklenmedik koşulları– sadece bildiğim evi ya da orada biriktirdiğim anıları kapsamıyordu. Sonunda ödediğim asıl bedel, Johnny'den vazgeçmek olmuştu. Bir zamanlar asla gerçekten ayrılmayacağımızı düşünürdüm çünkü biz sadece kardeş değildik. İkizdik. Hayatımın yarısında, onun olmadığı bir yer yoktu ve bizi bir arada tutan şeyin yalnızca kan ve genetik olduğuna hiç inanmamışım. Başkalarının göremediği yerlerden, hâlâ tam olarak anlayamadığım şekillerde birbiri-mize bağlıydık.

Aramızda her zaman belirsiz bir sınır vardı. Sosyal medyada viral olan ikizlerle ilgili anekdotlar ya da öğleden sonra *talk show*larında anlatılan hikâyeler, sadece doğaüstü sınırlarda gezinen eğlenceli anlatılar değildi. Benim için onlar hep gerçeğin ta kendisiydi. Bazen korkutucu derecede gerçektir.

Johnny'den bir nebze olsun koptuğumu ancak Six Rivers'tan uzaklaştıktan sonra hissetmişim. Sanki o da tıpkı bu kasaba gibi hayatımın çatlaklarından yavaş yavaş kazınıp silinmişti. İlk zamanlarda, hiçbir plan yapmadan ansızın şehre gelirdi. Eve döndüğümde onu mutfakta yemek yaparken ya da tamamen giyinik

bir hâlde duşta, bir anahtar ile sızdıran musluğu sıkmaya çalışırken bulurdum. Bir anda ortaya çıkar, sonra da hayalet gibi kaybolurdu. Asla uzun süre kalmazdı. O, sessizliğin içinde yaşayan biriydi. Şehrin uğultusu ve körfez üzerinde titreşen ışıklar onu hep tedirgin ederdi. Ziyaretleri zamanla azaldı. Ve artık yıllardır böyle aniden çıkıp gelmemiştii.

Johnny telefon görüşmelerini ya da e-postaları sevmezdi. Çoğu zaman mesajlara bile cevap vermezdi. Bu yüzden Kuzey Kaliforniya'daki sessiz hayatına açılan tek pencерem, düzenli olarak güncellediğı Instagram hesabıydı. Kardeşimin sekoya ormanlarındaki varlığından görebildiğim parçalar, 560 kilometre uzakta, eski analog kamerasının merceğine yansıyanlardan ibaretti. On altı yaşımızdayken, komşunun çöp kutusunun üstünde bulduğumuz o fotoğraf makinesini asla bırakmamıştı. Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen dijitale geçmeyi reddetmişti. Instagram hesabını açtıktan sonra, oraya sadece Johnny'nin fark edebildiğı dünyanın küçük kırıntıları dolmaya başladı. Çiğ tanelerine vuran güneş ışığı. Bir cam yüzeyine tutunan dantel gibi incecik kırağı ve baykuşlar.

Hep baykuşlar.

Daha çocukken bile Johnny'nin farklı olduğunu biliyordum. Çoğu insanın yalnızlık olarak gördüğü yerlerde huzur bulurdu. Saatlerce ortadan kaybolur, tek kelime etmezdi ve ben onun sessizleştiiğini *hissederdim*. O durgunluk kaburgalarımın arasına yerleşirdi ve artık dayanamayıp onu aramaya gittiğimde, onu ya kulübemizin sıcak çatısında ya da altmış metrelik bir ağacın yüksek dallarına dolanmış hâlde bulurdum. Kendimi bildim bileli, Johnny dünya ile arasına mesafe koyuyordu. Ama Instagram hesabında baykuş fotoğrafları belirmeye başladığında, içimi dolduran o soğuk hissi hiç unutmadım. O, gecenin karanlığında ortaya çıkan bu gizemli varlıklara çekiliyordu. Ve derinlerde bir yerde, onun da onlardan biri olduğunu biliyordum.

Çocukken biri bana Johnny'nin ileride bir fotoğrafçı olacağını söyleseydi hem şaşırırdım hem de hiç şaşırmazdım. Büyürken sanat-

çı olan bendim. Ellerim, Johnny'nin zihninin sessizliğe duyduğu özlem kadar güçlü bir açlıkla kalemlere ve fırçalara uzanırdı. Sonunda, ikimiz de anları, insanları ve mekânları yakalamanın bir yolunu bulduk. Ben tuvalimle, o fotoğraf makinesiyle. Ama zamanla defterlerimi dolduran çizimler bir hapishane planı gibi hissettirmeye başladı –kaçış planımda kullanabileceğim bir araç gibi– ve sonunda, gerçekten kaçtım.

Johnny, son iki yılını Six Rivers Ulusal Ormanı ve çevresinde yaşayan beş farklı baykuş türünü belgeleyen bir koruma projesi için uzaktan çalışarak geçirmişti. Bu fırsat öylesine tesadüfi görünmüştü ki, bunda bir terslik olduğunu en başından anlamalıydım. Johnny hiçbir zaman şanslı biri olmamıştı. Yıldızlar onun için hizalanmaz, fırsatlar kucağına düşmezdi. Bu yüzden Kaliforniya Bilimler Akademisi'nin biyoloji direktörü Quinn Fraser'ın Six Rivers bölgesini fotoğraflayacak birini aradığını duyduğumda içimde bir huzursuzluk belirmeliydi. Johnny'nin çektiği fotoğrafları Quinn'e göndermemden sadece iki hafta sonra, onu işe almışlardı.

Ve o günden beri, tüm bunların bir şekilde benim suçum olduğu hissini içimden atamamıştım. Bu proje, Johnny'nin kerestecilik dışında aldığı ilk işti ve o zamanlar bunun nihayet onu Six Rivers'tan kurtarabilecek şey olabileceğini düşünmüştüm. Ama araştırmanın bitmesine sadece haftalar kala Johnny, Trentham Vadisi'nde çekim yaparken, bir avcının silahından çıkan başıboş bir kurşun göğsüne saplandı.

Parmaklarım direksiyondan kayarak içgüdüsel bir hareketle köprücük kemiğimin beş buçuk santim altındaki noktayı buldu. Hâlâ hissedebiliyordum. Hayali sızıyı ovuşturdum ve avucumun içiyle bastırarak zonklamanın yavaşça geri çekilmesini bekledim.

Gözümün önünde ormanın manzarası silindi ve yerini başka bir görüntü aldı. Düşüncelerimin içinde, ağaç dalları bükülüp sallanarak ışığın orman örtüsünden süzülmesine izin veriyor, yukarıda şekilsiz parıltılar oluşturuyordu; Johnny'nin ormanda

verde yatarken gördüğü son şeyin kısa, görünüp kaybolan bir yansıması. Bu görüntü zihnime kazınmıştı ve durmaksızın tekrarlanıyordu. Artık Johnny ile aramdaki bağ sadece bir his ya da sezgiden ibaret değildi. Şimdi, dokunulabilir ve hissedilebilir bir şeydi. Şimdi, *fazlasıyla* gerçektir.

Six Rivers'ı çevreleyen vahşi doğada kazara silah ölümleri görülmemiş şey değildi, özellikle de ülkenin dört bir yanından avcılarını kasabaya çeken geyik avı sezonunda. Johnny ile çocukken böyle birden fazla olay yaşandığını hatırlıyordum. Ama aynı zamanda *kazaların* o ormanda olmadığını da biliyordum. Gerçekten olmazdı. Orada neredeyse hiçbir şey rasgele ya da tesadüfen gerçekleşmezdi çünkü orası canlıydı –kasıtlıydı.

Beni çantamı toplayıp Six Rivers'a doğru yola çıkmaya iten de işte bu *histi*. Mideme kök salmış, öyle sıkı bükülmüştü ki nefes almak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Çünkü Johnny ile aramdaki bağ sadece bir sezgiden ya da kozmik bir bağlantıdan ibaret değildi. O kurşunun kaburgalarımın arasından geçerken yaktığı beyaz alevi hissetmiştim. Rüzgârda sallanan orman örtüsünü görmüştüm. Ve Johnny'nin damarlarında dolaşan, iliklerine işleyen o hissi sezinlemiştim. Johnny'nin o gün vadide ne yaptığıyla ilgili yapılan soruşturmanın bulgularına rağmen, onun orada yalnız olmadığını biliyordum. Hatta daha da fazlası, korktuğunu.

Elimi tekrar direksiyona koyup camın yanından hızla geçen zümrüt yeşili bulanıklığı izledim. Ağaçların gözleri varmış gibi hissederek büyümüştüm, her bir kök karmaşası anıları saklayan birer beyin gibiydi. Beni hâlâ hatırladıklarını hissedebiliyordum.

Buradan ayrıldıktan yıllar sonra ağaçların aslında birbirleriyle konuşabildiğini, ormanın kilometrelerce derinliklerine uzanan mantar ağlarıyla iletişim kurabildiklerini bir yerde okumuştum. Ve buna inanmıştım. Kardeşimin öldüğü gün ne yaşandığını biliyorlardı. Onun soğuyuşunu, kanının toprağa karışmasını izlemişlerdi. Ama bildikleri sadece bundan ibaret değildi.

Gözlerimi zorla yola geri çevirdim ve uzakta beliren tabelayı gördüğümde frene bastım.

SIX RIVERS, KALİFORNİYA 7 KİLOMETRE

Yansıyan beyaz bir ok, son yarım saatte gördüğüm tek tabelanın üzerinde gizli bir yan yolu işaret ediyordu. Sinyal verdim ve arabanın ağaçların arasında kaybolan toprak yola doğru ilerlemesine izin verdim. Neredeyse anında hatırladığım o yoğun sessizlik çöktü, kulaklarım tıkanmış gibi hissettiren bir sessizlikti bu. Tekerleklerin altında ezilen taşların çıkardığı çıtırtıyla bozulan, ürkütücü bir ses noksanlığıydı.

Işık, durgunluğu daha da arttıracak şekilde değişmişti. Yukarıdaki orman örtüsü, güneşi yalnızca parlayan, ağaçların arasında asılı kalmış altın rengi bir hava hâline getirerek dağıtmıştı. Bütün manzara, dünyayı geride bıraktığını ve aslında var olmayan hayali bir yere adım attığını hissettiriyordu. Keşke bu doğru olsaydı.

Gösterge panelindeki GPS'te yanıp sönen mavi nokta, kıvrımlı yolda yavaşça ilerleyerek ekrandaki yeşil denizin içine gittikçe daha derinlere daldı. Ulusal orman, merkezinde yer alan kasaba dışında neredeyse tamamen ıssızdı. Harita beni keskin virajlardan döndüre döndüre ilerletirken, ağaçlar hafifçe seyrelmeye başladı ve arada bir evler belirdi. Manzaranın renkleriyle neredeyse kamufle olmuşlardı. Yosunla kaplı çatılar ve çam budaklarıyla bezenmiş tahta kaplamalı duvarlar, çevreye uyum sağlamıştı. Haritadaki küçük kırmızı işaret yavaşça yaklaşırken, kulübe sonunda görüş alanıma girdi.

Araba durduğunda kasıldım, gözlerim ön tarafta park edilmiş eski mavi cipe kilitlendi. Vites kolunu park moduna geçirirken karnımda bulanık, sıvı bir his birikmeye başladı. Büyüdüğümüz kulübe küçüktü, yola bakan iki kare pencere ve bir zamanlar pas kırmızısına boyanmış bir sineklik kapısı vardı. Verandanın etrafında, tıpkı kar yığınları gibi en az bir karış derinliğinde çam iğneleri birikmişti. Arabanın kapısını açtığım anda kokularını aldım.

Midem hafifçe burkulurken gözlerimi yolun ilerisindeki bir sonraki eve çevirdim. Ağaçların içinde, uzun bir asfalt yolun sonunda Walker'ların evi duruyordu. Pencereleri karanlıktı, garaj yolu boştu ama yine de içinde biri yaşıyormuş gibi görünüyordu. Ona bakmak, sanki yeniden on sekiz yaşındaymışım ve her şeyin değişmek üzere olduğundan tamamen habersizmişim gibi hissettirdi.

Gözlerimi zorla kulübeye çevirdim ama ayağımı kaldırıp yere basmam birkaç saniye sürdü. Gerçekten arabadan inmem ise çok daha uzun. Neredeyse anında kardeşimin varlığını hissettim, büyüdüğümüz evin duvarlarının içinden taşarak etrafımdaki havayı yoğunlaştırıyordu.

"Buradayım, Johnny," diye fısıldadım.

Arabanın arkasına dolanıp çantamı alırken anahtarlarımı avucumun içinde sıkı sıkıya kavradım. Çantamı omzuma atarken gözüm cipin camlarına yansıyan silüetime takıldı ve camın arkasında genç hâlimin silik görüntüleri belirdi. Ön yolcu koltuğunda oturuyordum, direksiyonda Johnny vardı, arka koltukta ise Micah. Otoyolda hızla ilerlerken elimde ılımış bir gazoz tutuyordum, arabanın tek çalışan hoparlöründen yüksek sesle müzik dinliyorduk. Çıplak ayaklarımı gösterge paneline dayamıştım, havalandırmadan sızan yanık yağ kokusu burnuma çarpıyordu.

Verandaya çıktığımda sineklik kapısının arkasında, cama yapıştırılmış beyaz bir kâğıt parçasının dalgalandığını fark ettim. Kapı kolunu çektiğimde yaylar gıcırdayıp çatırdadı. Üzerinde adım yazılı katlanmış bir kâğıttı. Açıp el yazısını okudum.

James, evine hoş geldin. Vaktin olduğunda lütfen ofise uğra.

—Amelia Travis

İsmi gördüğümde omurgam dikleşti. Amelia Travis, ulusal ormanda görev yapan koruculardan biriydi. Ben büyürken kasabamızda bu pozisyonda yıllarca çalışmış olan Timothy Branson'ın yerine geçmişti. ABD Ulusal Orman ofisinde çalışan bir korucunun yetki alanı genellikle izinler, koruma ve arazi yönetimi gibi şeyleri kapsıyordu. Ama aynı zamanda kasabamızda

kolluk kuvvetlerine en yakın kişi de onlardı. Bu da Johnny'nin ölümünün nihayetinde Amelia Travis'in yetki alanına girdiği anlamına geliyordu.

O gün beni arayan kişi oydu. Sözleri kulağında vızıldarken bedenimi ele geçiren o hiçliği hâlâ net bir şekilde hatırlıyordum. Sanki evrendeki bütün boşluklar içimi oyup geçmişti. Sonu ve sınırı olmayan bir uçurum gibi hâlâ oradaydı.

Kâğıdı yeniden katlayıp paspası kaldırdım ve onca yıldır orada duran paslı anahtarı buldum. Kilidi çevirmek için birkaç deneme yapmam gerekti, hatta kapıyı açabilmek için omzumla zorlamak zorunda kaldım. Ama açıldığında, içimdeki o uçurum öyle genişledi ki bütün dünya içine düşebilirdi.

Kulübenin çevresinde dolanan varlık, kapının diğer tarafında o kadar ağırdı ki ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. Kardeşim havada biriken duman gibiydi, oksijeni boğuyordu. Sanki her an diğer odadan adımı seslenebilirdi.

James?

Sesinin içimde yankılanmasıyla gözlerimi sımsıkı kapattım, içimi saran o ezici duyguyu bastırmaya çalıştım. Johnny'nin öldüğünü öğrendiğimde, aramızdaki bağın zamanla zayıflayacağını sanmıştım. Bir noktada, bu dünyadan uzaklaştıkça incelelip kopacağından emindim. Ama içimde tuttuğum o umut –bu kapıdan geçip nihayet yokluğunu hissedebileceğim düşüncesi– solup giden bir ışık noktasına dönüşmüştü. O hâlâ buradaydı. Hâlâ her yerdeydi.

Büyürken Johnny ile aramdaki bağ, mutfak penceresinden süzülen güneş ışığının rengi ya da gece ormandan gelen tanıdık sesler gibi, her zaman var olan bir şeydi. Ama evden ayrılıp şehre gittiğimde, o bağın gerilmesinin nasıl bir şey olduğunu ilk kez hissettim. Johnny hâlâ oradaydı –hep oradaydı– ve içime ne kadar işlediğini ancak aramıza kilometreler girdikten sonra fark ettim. Ama bundan çok daha önce, içime yerleşen bir şeylerin ters gittiğini fısıldayan o hissi tanımaya başlamıştım. Ve o hissi dinlemem gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

Johnny ölmeden önceki aylar boyunca, içimde onunla ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını söyleyen bir his vardı. Her zaman-
kinden daha zor ulaşılır olmuştu. Mesajlarıma daha az cevap ve-
riyordu. İçimdeki huzursuzluğu yoklamak için üzerine gitmeye
çalıştığımda ise daha da uzaklaştı. Belki de bana hiç olmadığı ka-
dar yabancılaştı. Sonra birden yok oldu. Ve şimdi, o zaman hisset-
tiklerimin yaklaşan felaketin bir tür habercisi olduğuna emindim.

Gözlerimi yeniden açtığımda, etrafımdaki yoğun renkler net-
leşti ve gördüğüm manzara kalbimin şiddetle çarpmasına neden
oldu. Lacivert kareli kanepeler ve kadife koltuklar, yarısı çiziklerle
dolu ahşap zemini örten yıpranmış Türk halısının üzerinde hâlâ
düzgünce yerleştirilmiş şekilde duruyordu. Şömine, büyük ve
şekilsiz taşlarla örülmüştü. Duvarlardan birinde, rafları onlarca
kitapla dolu bir kitaplık vardı. Dikdörtgen odanın bir köşesi kü-
çük bir mutfak olarak ayrılmıştı, içinde eski, yeşil bir ocak ve
ormana bakan bir pencere vardı. Raflardaki uyumsuz seramik
tabaklar bile kahverengi ve krem tonlarıyla kendine has, müte-
vazı bir çekicilik taşıyordu.

Elimi kitapların üstünde gezdirerek sırtlarındaki yazıları
okudum. Burada sadece Johnny, babam ve ben yaşadığımız için,
ev her zaman belirgin bir şekilde erkeksi bir havaya sahipti ve bu
hiç değişmemişti. Her detay yerli yerindeydi, sanki ben ayrılalı
yıllar değil de yalnızca birkaç gün geçmiş gibiydi.

Babam Oregon'da geçici olarak başlayıp kalıcı hâle gelen bir
kerestecilik işi bulduğunda on yedi yaşındaydık. Annem ise çok
daha önce gitmişti, burada yıllarca kapana kısıldıktan sonra onu
yutmaya çalışan ormandan kendini kurtarmıştı.

Liseden mezun olduktan sadece üç ay sonra hamile kalmış ve
babamızla evlenmişti çünkü yapılması gereken şey buydu. Ba-
bam kerestecilik şirketinde işe girmiş ve o da bir değil, iki bebek
dünyaya getirmişti. Bize James ve Johnny adını vermişti. Bazen
bunun nedeninin acaba ikimizin de erkek olmasını istemesi mi
olduğunu düşünürdüm. Belki de kız olmazsam, kendi kaderini
yaşamaktan bir şekilde kurtulabileceğimi düşünmüştü.

Sadece birkaç yıl sonra gitmişti. Onunla ilgili herhangi bir anım varsa bile, zihnimin en derinlerine gömülmüştü ve çağrılması imkânsızdı. Babama dair hatırladıklarım ise, kenarları silikleşmiş soluk fotoğraflar gibiydi. En çok burayı hatırlıyordum. Kulübeyi ve Johnny'yi. Ama annemin hikâyesi, çocukken benim için bir tür uyarı niteliğindeydi. Ergenliğim boyunca peşimi bırakmayan bir hayalet gibiydi, ta ki buradan ayrıldığım güne kadar. Yıllarımı onun gibi olmamaya çalışarak geçirmiştim ama San Francisco'ya giden otobüse bindiğimde, amacım sadece annemin kendini içine hapsedtiği çukurdan kurtulmak değildi. Ondan daha fazlasından kaçıyordum.

Dışarıda bir motor sesi homurdanarak yaklaştı, ardından frenlerin keskin gıcirtısıyla kesildi. Pencereden baktığımda, kırmızı kamyonetin toprak yola girdiğini gördüm. Aracın içinde, sadece gölgeli silueti seçilebiliyordu ama onu tanımam için bu kadarı yeterliydi.

Micah Rhodes.

Omzumdaki çantanın kayıp ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim ve pencereye doğru bir adım attım. O anda, onu son gördüğümünden bu yana kaç yıl geçtiğini hesaplamaya çalıştım ama cevabı zaten biliyordum. Yirmi yıl. Tam yirmi yıl geçmişti ve buna rağmen, kanımın derimin altında hızla akmaya başladığını hâlâ hissedebiliyordum.

Johnny ve ben gençken kapımızda beliren, kurda benzeyen köpek Duman, kamyonetin içinde onun yanında oturuyordu. İlk bakışta, omuzlarımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Bu köpek yıllar önce ölmüş olmalıydı ama hâlâ aynıydı. Tıpkı kulübe gibi. Sanki bu hayatın ölümsüz manzarasının bir parçasıydı.

Motor sustu ve Micah neredeyse bir dakika boyunca öylece oturdu. Onun gerginliğini şimdiden görebiliyordum ve bu, kendimi biraz daha az deli hissetmeme neden oldu. Bu ânı korkuyla bekleyen tek kişi ben değildim. Keşke tamamen kaçmanın bir yolu olsaydı ama kilometrelerce uzanan ağaçları, patikaları ve derin vadileriyle bile Six Rivers, bunu mümkün kılmayacak kadar küçük bir yerdi.

Arabadan inmeden önce elini saçlarının arasından geçirdi ve nihayet yüzünü doğru düzgün görebildiğimde, midem biraz daha sıkıştı. Açık bırakılmış kot gömleğinin altında eski bir tişört vardı, kot pantolonu solgundu. Bu hâli iç burkan bir tanıdıklık taşıyordu. Her zaman biraz dağınıktı, üzerindeki her şey yıpranmış ve eskimiş olurdu.

Ne tam sarı ne de tam kahverengi olan saçları çocukluğumuzdan beri aynı renkteydi ama şimdi çok daha uzundu. Dalgalı uçlarını kulaklarının arkasına itmişti. Çenesindeki kirli sakal da saçlarıyla aynı renkteydi. Yüzü değişmişti, elbette onca yıl öncesi kadar genç değildi. Ama sadece yüzü değişmemişti. Gözlerindeki ışık da solmuştu. Artık eskisi kadar parlak değildi.

Duman, kamyonetten atladığı anda inlemeye başladı. Keskin, kızıl kahverengi gözleriyle kulübeye bakarak yolun üzerinde huzursuzca dolanıyordu. Kulakları geriye yatmış, başı eğilmişti, o da hissediyordu –Johnny’yi. Kulaklarının uçları belime ulaşacak kadar uzundu, ince ama güçlü bacaklarının ucunda kocaman patileri vardı. Tüyleri baştan aşağı, farklı tonlarda griyle boyanmış gibi düzensiz desenlerle kaplıydı.

Micah’nın bakışları çatıdan ön kapıya kayarken, içimde ani bir umut filizlendi. Belki kapıyı çalmazdı. Belki sadece arkasını dönüp giderdi ve böylece ikimizi de birkaç saniye içinde üzerimize çökecek olan o acı dalgasından korumuş olurdu.

Johnny ve Micah çocukluğumuzdan beri arkadaştı ve Johnny’yi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu en azından bir nebze anlayabilecek tek kişi oydu. Hayatımızın büyük bir kısmında ayrılmazlardı. Üçümüz de öyleydik.

Micah verandaya doğru ilerlerken kendimi kapıya uzanmaya zorladım. Kapı açıldığı anda Duman basamakları hızla çıktı, beni görür görmez iniltileri ağlamaklı bir hâl aldı. Üzerime atladığında neredeyse devriliyordum. Boyumla eşit hizaya gelmişti. Gülümsememi engelleyemedim ve içimde kabaran duyguların önüne geçemedim. Burnunu tişörtüme bastırırken ellerim yüzünü okşadı, kulaklarının arkasını kaşdı. Sonunda kollarımdan

sıyrılıp yanımda durdu ama öyle ağır bir şekilde bana yaslandı ki, ağırlığını kendi ağırlığımla dengelemek zorunda kaldım.

Arkasında, Micah bana bakıyordu. Vücudunun katı ve gergin duruşunu gizlemesi imkânsızdı. Omuzlarım sertleştiren o gerilim şimdi benim etrafımda da dolaşıyordu.

“Hey, James.”

Adımı derin sesiyle söylemesi, onun artık tanıdık gelmeyen yönlerini bir anda netleştirdi. Ve işte öylece, yeniden on altı yaşındaydık. Birbirimize bakıyor, aramızdaki çizgiyi önce kimin geçeceğini bekliyorduk.

“Buraya senden önce varırım sanmıştım,” dedi, sineklik kapısının kenarından yakalayıp açık tutarak.

Olduğu yerde öylece durunca, içeri davet edilmeyi beklediğini fark ettim. Bu da yabancı bir durumdu. Babamız Oregon’a taşındıktan sonra Micah burada o kadar çok vakit geçirmişti ki, neredeyse bizimle birlikte yaşıyordu.

Yutkundum. “İçeri gelmek ister misin?”

Bir an tereddüt etti, sonra sonunda eşiği geçti ve kapı arkasında kapandı. Tam o anda oda daha da küçülmüş gibi hissettirdi; San Francisco’ya gidişimle yarım kalan her şey, var olan azıcık alanı dolduruyordu.

“Yolculuk nasıl geçti?” diye sordu.

“İyi,” dedim ama sesim biraz tuhaf çıkmıştı.

Ellerini ceplerine soktu ve Duman’ın burnunu yere yaklaştırmasını izledi. Köpek telaşla küçük kulübenin her odasını dolaşıyordu, sanki Johnny’nin burada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Kapıdan ilk girdiğimde ben de aynı dürtüyü hissetmişim.

“Daha önce birkaç şey bıraktım,” dedi Micah, gözleri mutfaka kayarken. “Buzdolabında süt ve yumurta var. Ekmek de. Market çoktan kapanmıştır ama yarın gidip ihtiyacın olan şeyleri alabilirsin.”

Hızlı konuşuyordu ve bunun gerginlikten mi yoksa bir an önce bitirmek istemesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Cevap vermeyince söyleyecek başka bir şey aradı.

“Bir çuval köpek maması da bıraktım. Eğer Duman’ın burada kalmasında sorun yoksa tabii. İstersen onunla ben ilgilenebilirim,” dedi.

“Sorun değil,” diye yanıtladım.

Ne kadar çabalasam da hâlâ kendim gibi konuşamıyordum ve Micah da bunu fark etmiş gibiydi. Gözleri üzerimde biraz daha yavaş gezindi, sanki boğazımdan yanaklarıma doğru yayılan kızarıklığın izini sürüyordu.

Pencereden dışarı baktı. “Kasabada hâlâ pek bir şey yok ama lokanta açık. Sadie Cross işletiyor artık.”

Sadie. Adını duyunca gözlerimi kırpıştırdım. Yıllarca Johnny’nin bir ayrılıp bir barıştığı sevgilisiydi, annemiz gibi bir kadına dönüşmeye mahkûm olanların en tipik örneğiydi. Eğer hâlâ burada, Six Rivers’ta lokantayı işletiyorsa, sanırım gerçekten de öyle olmuştu.

“Buralarda yemek yemek ya da kahve içmek için gerçekten başka bir yer yok ama artık Wi-Fi var. Operatör hattının çekimi de fena değil,” diye ekledi.

“Burada uzun süre kalmayacağım, Micah.” Bunu ona söylediğim kadar kendime de söylüyordum. İkimiz için de gerekli bir hatırlatma gibiydi.

“Biliyorum.” Gözlerimi yeniden buldu ve içimde yükselen o sıcak hissi körükledi. Sonra yanımdan geçerek holde kayboldu.

Gözlerimi kapatıp düzensiz bir nefes verdim ve ardından onu takip ettim. Köşeyi dönerken bir lambanın açılma sesi duyuldu. Sarı ışık, kapalı yatak odasının hemen dışındaki gölgeli bölmeyi aydınlattı. Bir zamanlar duvara dayalı duran tek kişilik yatak gitmişti. Yerine eski bir ahşap masa konmuştu ve bu değişimin getirdiği hafif rahatlamayı hissetmiştim. En azından burada her şey aynı kalmamıştı.

Duvara asılı mantar panoya düzinelerce kâğıt, el yazısıyla alınmış notlar, fotoğraflar ve zarflar iliştilmişti. Ortalığın dağınıklığı içinde, kapanmış hâlde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Sandalyenin yanında, yerde Johnny’nin fotoğraf makinesi çantasını görünce gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

“Her şey burada,” dedi Micah, masayı işaret ederek. “Pek düzenli sayılmaz ama ihtiyacın olan şeyi bulabilirsin.”

Kollarımı kavuşturdum, gözlerim Johnny’nin çalışmalarının kalıntıları üzerinde gezindi. Düzensiz yığınlar hâlinde üst üste dizilmişti ve not defterlerinden birinde Johnny’nin el yazısını gördüğümde, bakışlarımı daha fazla üzerinde tutamadım.

“Bütün bunları senin için toparlayabilirdim, James. Buraya kadar gelmene gerek yoktu,” dedi Micah.

Bunu birkaç hafta önce, ona geleceğimi haber vermek için aradığımda da söylemişti. Hatta ısrar etmiş, her şeyi bizzat San Francisco’ya getirmeyi bile teklif etmişti. Burada olmamın mantıklı bir açıklaması yoktu. Johnny’nin çalışmalarını koruma projesi için derleyip teslim etmek, geri dönmek için uydurduğum bir bahaneydi. Ama Micah’nın bana attığı bakış şüpheliydi. Sanki bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Ve gerçekten de değildi.

Eninde sonunda bu konuşmayı yapmak zorunda kalacaktık. Sadece nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum. Micah’ya buraya neden geldiğimi nasıl anlatacağımı bilemiyordum çünkü kendim bile tam olarak anlayamıyordum. Tek bildiğim, gelmem *gerektiği*di. Göğsümde hissettiğim o kurşunun yankısı ve Johnny’yi geride bırakmanın ağırlığı arasında, tüm bunların arkasında *daha fazlası* olduğuna dair his hiç peşimi bırakmamıştı. Sanki orman sonunda teraziyi dengelemişti. Sanki tüm bu zaman boyunca beklemiş, yaptıklarımızın bedelini ödetmek için sabırla pusuda durmuştu.

Sonunda gözlerimi Micah’nunkilerle buluşturdum ve onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim. Sanki hak ettiğimizi almıştık; yalnızca yirmi yıl gecikmeyle.

Boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı. “Olivia’ya uğrayacağımı söyledim.”

“Olivia mı?”

“Olivia Shaw.”

Keşke yıllardır Olivia’yı hiç düşünmemişim gibi davranabil-

seydim ama bu doğru olmazdı. Böyle bir kasabada yaşamak, arkadaşlarının senin için seçilmesi demekti ve Olivia Shaw, okulda bizim dönemdeydi. Ergenlik yıllarımıza geldiğimizde aramızda doğal bir ayrım oluşmuştu. Ben ve Olivia, Johnny ve Micah. Ayrıca Johnny'nin kız arkadaşı Sadie ve Griffin Walker vardı.

O son isim zihnimden geçer geçmez içimde bir ürperti hissettim.

"Sana numarasını verebilirim," diye devam etti Micah. "Şu an lisede resim öğretmeni. Johnny proje için onların karanlık odasını kullanıyordu ve bazı eşyaları hâlâ orada. Onunla konuşup oraya gitmek için bir tarih ayarlayabilirsin."

Başımı yavaşça salladım, Olivia'nun yüz hatlarını hatırlamaya çalışarak zihnimde onları bugünkü hâliyle yeniden şekillendirmeye uğraştım. Ayrıldıktan sonra onunla hiç iletişim kurmamıştık ve bunun karşılıklı bir karar olduğuna inanmak istemiştım. Ama gerçek şu ki, değildi.

Birkaç uzun saniyenin ardından Micah nefes verdi. "İyi misin, James?"

Gözlerimi kırıştırdım, doğru duyduğuma emin değildim. *İyi miydim?*

"Bunu yapmak zorunda değiliz, Micah." Sesim bir ip üzerinde yürüyormuş gibi gergindi.

Omuzlarındaki sertlik yeniden ortaya çıktı, dudakları ince bir çizgiye dönüşerek söylemek istediği şeyi içine gömdü. Bunu yapmakta ikimiz de iyiydik. En azından, bir zamanlar öyleydik. Johnny'nin ölüm haberini aldıktan sonra Micah'nın aramalarına cevap vermememin sebebi de buydu. Onun yanında parçalanmak istemiyordum çünkü bunu yapamazdım.

"Peki. Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi.

Kapıya yöneldi ve kapı ardından kapanana kadar nefesimi tutmaktan kendimi alamadım. Kamyonetin motoru yeniden gürleyerek çalıştı, ardından yavaşça yolda geri gidişini duydum. Micah tamamen uzaklaştığında parmak eklemlerim sızlıyordu, tırnaklarım avuç içlerime batan bıçaklar gibiydi.

Sırtımı duvara yasladım ve ahşap paneller boyunca kayarak yere oturdum. İşte o an gerçekten, Johnny'nin bu duvarların arasında hâlâ yaşayan varlığının ağırlığının farkında vardım. Etrafındaki eşyalara sinmiş parçaları solmamıştı. Silinmeye ya da yok olmaya dair en ufak bir işaret bile yoktu.

Koridorun sonunda, Duman bana bakıyordu. Gerçek olamayacak kadar insansı bir yoğunlukla altın rengi gözleri gözlerime kilitlenmişti. Sanki o da hissediyordu. Sanki Johnny'nin hâlâ buradaki durağan havada var olduğunu biliyordu.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonunda, halının üzerinde yavaşça ilerleyerek yanıma geldi. Burnunu saçlarıma dokundurdu ve yeniden inledi. İşte o an, içimde düğümlenmiş, akmasına izin vermediğim tüm gözyaşları çözüldü. Kaburgalarımın ardında gergin bir tel gibi sıkışan yas, içimde yankılanan acının enginliğini hissetmeme izin verecek kadar gevşedi.

Kulübeyi dolduran boşluğun içinden nefes alarak alnımı Duman'ın alnuna yasladım. Bu boşluk Johnny'nin artık burada olmamasını gerektiriyordu.

Ama bir şekilde hâlâ buradaydı.

O, kalbimin ilk atışında, ilk aldığım nefeste, güneş yüzüme ilk kez değdiğinde oradaydı.

Ama şimdi, bensiz bir şekilde karanlığa geri dönmüştü.

Düzenleme
Ny.ozlem

İki

Kasabaya yürüyerek gitsem, arabayla gitmemle hemen hemen aynı süreyi alırdı. Ulusal ormanı kesen eski otoyolda birkaç kilometre boyunca sadece vahşi doğa vardı ve ardından yolun her iki yanına dizilmiş binalarıyla çevrili Six Rivers kasabası belirdi.

Ana cadde altına hücum döneminde insanların batıya akın ettiği zamanlarda oyulmuş bir alana sıkışmıştı ancak her yönde ağaçlar sıklaşarak onu dünyanın geri kalanından gizleyen koruyucu bir zar gibi sarıyordu. Çocukken burası bana asla kaçamayacağın, sürekli değişen bir labirent gibi gelirdi.

Elimde Amelia Travis'in notunu sıkıca tutarak kaldırımda durdum, gözlerim ABD Orman Servisi'nin yeşil ambleminin basılı olduğu cam kapıya kilitlendi. Bu kapıdan son geçtiğimde on sekiz yaşındaydım. Dudaklarımda ezberlenmiş kelimelerle, hayatımı kökten değiştirecek bir yalanı söylememe sadece dakikalar kalmıştı.

Kapıyı açtım ve içerideki sıcak hava tenimde ürpertiye sebep oldu. Küçük odanın arkasında tek bir masa duruyordu, dar alanı daha da sıkıştıran dosya dolapları ve kahve makinesinin yer aldığı formika bir tezgâh vardı. Duvarlara, yangın güvenliği sloganları ve ofis kurallarını içeren soluk renkli, kıvrılmış köşeli Ulusal Orman Servisi posterleri asılmıştı. Bunlar yıllar önce de burada olanların aynısıydı. Ama bir zamanlar burada görev yapan korucu Timothy Branson'a dair hiçbir iz kalmamıştı.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, yukarıdan gelen ayak seslerinin yankısı tavana çarptı. Başımı kaldırdım, su lekeleriyle

kaplı tavan panelleri boyunca, diğer duvarın ardındaki merdivenlerden aşağıya ininceye kadar sesi takip ettim.

Üzerinde üniforma olan, kolunun altında açılmamış bir tomar yazıcı kâğıdı taşıyan bir kadın belirdi. Beni gördüğünde aniden durdu, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Şakaklarındaki gri çizgiler, yüzündeki ince kırışıklıkları ortaya çıkaran dağınık bir atkuyruğu yaptığı koyu renk saçlarma karışıyordu. Giydiği açık kahverengi düğmeli gömleğin kolunda kapıdakiyle aynı arma vardı.

“Merhaba.” Masanın etrafından dolaşıp kâğıdı yerine bıraktı. Dudaklarında kibar bir gülümseme vardı ama gözlerindeki bakış keskin ve doğrudandı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Göğsüne iğnelenmiş rozetin üzerindeki kazılı harflere baktım. *Travis*. Gözlerim tekrar onun yüzüne yükselirken, sesini hatırlamaya çalıştım. O gün beni arayan ve Johnny’nin gittiğini söyleyen sesin aynı olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Elimde sıkıca tuttuğum nota göz attım, sonra havaya kaldırdım. “Ben James. James Golden?”

Anladığını belirten ifade yüzünde yavaşça şekillendi ve koyu kaşları hafifçe kalktı. “Ah, evet. Üzgünüm.” Şakağını ovuşturdu. “Günleri karıştırmış olmalıyım. Yarın geleceğini sanıyordum.” Bir adım öne çıkıp elini uzattı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, James.”

Elini sıktım, bakışları üzerimde gezindi. Muhtemelen Johnny’ye benzediğimi düşünüyordu ki eğer doğru yerlere bakılırsa, gerçekten de benziyordum. İnsanlar ikiz olduğumuzu öğrendiğinde her zaman sanki aramızdaki benzerlikleri kafalarında birleştirmeye çalışıyorlarmış gibi kısa bir duraksama olurdu. Johnny iri yapılı, uzun boylu biriydi ama ten rengimiz, saçlarımız ve gözlerimiz birebir aynıydı.

“Söylemeliyim ki, burada zaman biraz tuhaf işler. Ama umarım yolculuğun iyi geçmiştir?” Daha içten bir gülümsemeyle baktı. “Sana bir şey ikram edebilir miyim? Belki çay?”

“İyiym, teşekkür ederim.”

Amelia, oturmam için işaret etti ve ben de masanın önündeki sandalyeye geçtim. Masanın üzerinde dosyalar sıralar hâlinde yığılmıştı.

“Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum, inanır mısın? Neredeyse iki yıldır buradayım ama şu evrak işlerine hâlâ tam anlamıyla hâkim olabilmiş değilim. Ama sonunda yüz yüze tanışmak güzel.” Karşımdaki sandalyeye otururken gözlerim istemsizce belinin her bir yanında duran silah kılıfına ve parlak gümüş kelepçelere kayd.

“Bu konuyu telefonda konuştuğumuzu biliyorum ama tekrar başsağlığı dilemek istiyorum. Kaybın için gerçekten çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim.” Boğazımı temizledim.

“Bu olayın büyük bir özenle ele alındığını bir kez daha belirtmek istiyorum. Johnny arkadaşımı ve tahmin edersiniz ki kasabanın tamamı olanlardan dolayı sarsılmış durumda.”

“Yeni bir gelişme var mı?” Sesim boğuk çıkmıştı ve bunun duygusal bir tepki olarak algılanmasını istemiyordum. Bu kadının bir mendil çıkarıp beni teselli etmesi en son istediğim şeydi. Konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı.

Yüzü hafifçe asıldı. “Ne yazık ki hayır. Bunun anlaşılması zor olduğunu biliyorum ama şu anki geçerli teori, tetiği çeken kişinin birini vurduğunu bile fark etmemiş olabileceği yönünde. Johnny güvenlik ekipmanlarını giymiyordu ve açıkçası her yıl bu tür kazalar yaşanıyor. Üstelik böyle bir mermiyle olaya kimin dâhil olduğunu tespit etmek neredeyse imkânsız.”

“Böyle bir mermi mi?”

“Evet.” Başımı hafifçe yana eğdi, sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. “Telefonda konuştuğumuzda bunu söylediğimi sanıyordum...”

Söylemiş olması mümkündü. O konuşmanın ayrıntılarını zar zor hatırlıyordum.

“Şanslıydık çünkü mermiyi Johnny’nin...” –Amelia duraksadı– “cesedinden çıkarabildik.” Boğazını temizleyip devam etti.

“Analiz için Sacramento’ya gönderdik ama çok eski bir silaha ait. Büyük ihtimalle, seri numarası zorunlu hâle gelmeden önce üretilmiş bir av tüfeğinden çıkmış. Bu tür silahların çoğu kayıtlı bile değildir. Üstelik, o dönemde geyik avı için ülkenin dört bir yanından avcılar Six Rivers’a gelir.”

Bir an duraksadı. “Tabii, bunların hepsini biliyorsundur.”

Biliyordum. Six Rivers’ta av sezonu, kasabanın lise futbol takımına olan takıntısından geri kalmazdı. Takım, yıllar içinde defalarca eyalet şampiyonu olmuştu. Bu kasabada, ikisi de neredeyse dinî birer tören gibiydi.

“Mesele şu ki, ormanda o gün, hatta o hafta tam olarak kimlerin bulunduğunu bilmenin bir yolu yok. Açıkçası, o tetiği çeken kişinin bölgeye dışarıdan gelmiş biri olması en olası ihtimal.”

“Yani, bu kadar mı?” Sözcükler ağzımdan yavan bir şekilde döküldü.

Amelia bir an sessiz kaldı. “Tam olarak değil. Devriyelerimde silah izinlerini kontrol ediyorum ve bunu yapmaya devam edeceğim ama av sezonu artık kapandı. Ve şu gerçeği göz önünde bulundurmalısın ki, o silahı bulma ihtimalimiz neredeyse...” Cümlesini tamamlamadı. Tamamlamasına gerek de yoktu. “Sadece Johnny ile ilgili faydalı olabilecek bilmem gereken başka bir şey olup olmadığından emin olmak istiyorum.”

“Faydalı olabilecek derken?”

Omuz silktilti. “Kardeşinin ölümünden önceki günler hakkında bildiğin herhangi bir şey. İşimize yarayacağını düşündüğün bir şey.”

Yutkundum. “Johnny ile bir süredir konuşmamıştık.”

“Bunu tahmin etmiştim.”

Bana yönelttiği dikkat kesilmiş bakışlarını fark edince, yüzündeki en ufak ifadeyi incelemeye başladım. Şimdi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu ve bu dikkatli ilgisi içimi huzursuz ediyordu.

“Sadece, sizin pek iletişim hâlinde olmadığınız izlenimini edindim. Yani, en son ne zaman ziyaret ettin?” Gözlerini bir an

bile benden ayırmamıştı ve aniden, bu sorunun cevabını zaten bildiğinden neredeyse emin oldum.

“Uzun zaman oldu.”

“Evet, şey.” Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. “Aile işleri bazen karmaşık olabiliyor.”

Sesi hâlâ yumuşaktı ama sözlerinin taşıdığı ağırlık içimi rahatsız etti. Bunun paranoyamdan mı yoksa Amelia Travis’i tanımıyor ve ona güvenmiyor oluşumdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Ama gözlerindeki bakış ne basitti ne de saf. Ve bahse girerim ki o da bana güvenmiyordu.

“Bak,” dedi Amelia, “tecrübelerime göre, ayrıntıların gün yüzüne çıkması sadece bir zaman meselesidir. Bu haftalar, aylar, hatta yıllar sürebilir.” Hafifçe öne eğildi. “Ama bu görevde olduğum sürece, elimdeki tüm imkânları sonuna kadar kullanmaya devam edeceğimi bilmeni istiyorum. Sana bunun sözünü verebilirim.”

Köprücük kemiğimin altındaki ağrı yeniden kendini hissettirdi ve fark ettirmeden yumruğumu oraya bastırarak içimi kavuran acıya rağmen nefes almaya çalıştım. Bu acı ilk kez kahve dükkânından dışarı adım attığımda patlamıştı göğsümde. Ardından sıcak kanın gömleğime sızdığı hissi gelmişti. Parmak uçlarımdaki o soğuğu hâlâ hissedebiliyordum. Midemi altüst eden, beni boşluğa düşüyormuş gibi hissettiren o baş dönmesini de. Ama bunun önceki seferler gibi olmadığını ânında anlamıştım. Kahve bardağı elimden kayıp düşerken Johnny’nin gitmiş olduğunu biliyordum. Göz açıp kapayınca kadar o görüntü zihnime bir perde gibi inmişti. Sallanan ağaç tepeleri, ışığın titreşen yansımaları... Şimdi bile hâlâ görebiliyordum.

“Şimdi,” dedi Amelia, sesi yeniden ciddi bir tona bürünerek, “konuşmamız gereken birkaç şey daha var. Johnny’nin ölümünü bildirebileceğim başka birini bulamadım. Onun tek yakını sen misin?”

“Evet,” dedim.

“San Francisco’da başka kimse yok mu?”

Parmaklarım, göğsümde hissettiğim hayalî yaranın üzerinden kayarak kucağıma düştü. "Sadece ikimiz vardık. Babamız yıllar önce öldü."

"Ya annen?"

Başımı iki yana salladım. "O çok daha önce gitti. Hiçbir zaman iletişimimiz olmadı."

Amelia başını hafifçe eğerek önündeki not defterine bir şeyler yazdı. "İkiniz de burada mı büyüdünüz?"

Gözlerimi onun gözlerine diktim, ifadesini yeniden okumaya çalıştım. Bu sorunun cevabını zaten bildiğinden emindim. Peki, o zaman neden soruyordu?

"Evet, doğru," dedim.

"Six Rivers'tan ne zaman ayrıldın?"

"Yaklaşık yirmi yıl önce. Okul için gittiğimde."

Kaleminin ucunu kâğıda hafifçe vurdu. "Yirmi yıl önce... Bu, o çocuğun öldüğü zamana denk geliyor, değil mi? Griffin Walker?"

Ellerimi kucağımda kenetledim, parmaklarım birbirine sıkıca dolandı.

"Ne?"

Gülümseyerek hafifçe iç çekti. "Affedersin, dediğim gibi, tüm gün evrak işlerine gömülmüş durumdayım. Eski dosyaları ve davaları gözden geçiriyorum, buranın geçmişine hâkim olmaya çalışıyorum. O dönem senin için zor geçmiş olmalı."

"Öyleydi," diyebildim yalnızca, sohbetin gideceği yerden kaçmanın bir yolunu arayarak. O zamanı hayatımdan silmek için büyük çaba harcamıştım. Ve birinin o izleri takip etmesi fikri hoşuma gitmiyordu.

"Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, sadece daha fazla ayrıntı alabilmek ya da sormam gereken sorular olması hâlinde tüm yakınlarının iletişim bilgilerine sahip olduğumdan emin olmak istiyordum."

"Yalnızca ben varım," dedim, daha rahat görünmeye çalışarak.

Kalemini not defterinin kenarına hizalayarak masaya bıraktı. "Biliyorum, buralı değilim," dedi. "Böyle birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğa girmek hiç kolay değil. Hele ki kuralları ve yönetmelikleri uygulamak için buradaysan. Ama eğer buradaysan bir şeye ihtiyacın olursa ya da Johnny ile ilgili faydalı olabilecek herhangi bir şeyle karşılaşırsan, benimle iletişime geçeceğini umuyorum."

Six Rivers'ın yabancıları pek hoş karşılamadığı konusunda haklıydı. Timothy Branson, bunu göreve başladığı anda öğrenmişti. Başta bunun basit bir iş olacağını sanmıştı. Ama avcılar, göçebe keresteciler ve kasabanın fazlasıyla korumacı sakinleri arasında beklediğinden fazlasıyla karşılaşmıştı. Ne kadar uzun süre burada kaldığının ya da kasabaya ne kadar kök saldığının hiçbir önemi yoktu. O asla bizden biri olmamıştı ve bu da Griffin Walker öldüğünde işini yapmasını zorlaştırmıştı.

"Neyse," dedi Amelia, "seni buraya çağırmamın asıl nedeni, bunları aldığından emin olmak istememdi."

Masasından geriye çekildi ve ayağa kalkarak dolaplardan birine yöneldi. Kemerinden anahtarları çıkarıp duvara en yakın olanı açarken onu izledim. Raflardan birinden bir çanta çekip çıkardı. Şeffaf plastiğin ardında Johnny'nin koyu mavi kareli ceke-
tinin kumaşını görebiliyordum ve o an midemdeki bulantı geri döndü.

Birkaç saniye içinde, Johnny odanın her köşesine doldu. Küçük ofisin içini yavaşça yükselen su gibi kapladı. Sanki başımı suyun üstünde tutmaya hazırlanıyor gibi ayağa kalkmaya başlamıştım bile.

Amelia çantayı dikkatle tutarak yavaşça bana uzattı. "Bunlar olay yerinden aldığımız eşyaları."

Olay yeri.

Johnny'nin artık hayatta olmadığı gerçeği, günün her anında aklımdaydı ama bu kelimeleri duymak, beni gerçekten gözümde canlandırmaya zorladı. Ormanın içinde yatan Johnny. Kalın yeşil eğrelti otlarının arasında, zar zor seçilen o mavi ceket.

Ellerim uyuşmuştu. Çantayı Amelia'dan aldım, parmaklarım içindeki yumuşak kumaşa sarıldı. Amelia hâlâ konuşuyordu ama artık onu duyamıyordum. Sesi, uğultulu bir beyaz gürültüye dönüşmüştü. Gözlerim sadece o mavi-siyah desenin üzerinde kilitliydi. Ceket babama aitti. Oregon'a giderken geride bıraktığı birkaç şeyden biriydi. Sonra Johnny'nin olmuştu.

Ne dediğini tam olarak bilemesem de başımı sallayarak Amelia'ya bir yanıt vermeye çalıştım. Plastik torbayı kolumun altına sıkıştırıp kapıya yöneldim.

"James?"

İsmim kulaklarımda fazlasıyla yüksek yankılandı, gözlerimde biriken yaşları zorla bastırırken yüzüm yanmaya başladı. Geri döndüm, bir elim kapının metal koluna sıkı sıkıya yapışmıştı.

"Bir şey daha," dedi Amelia ve duraksadı. "Johnny'nin küllerini... Hâlâ Sacramento'daki morgda tutuyorlar. Şimdi göndermelerini ister misin?"

Göğsümdeki sıkışma daha da büküldü. Küller. Bunu aklımda bir türlü oturtamıyordum. Johnny, her şeyiyle, anılarıyla, düşünceleri ve hisleriyle nasıl olur da sadece toz hâline gelmiş olabilirdi? O hâlâ *buradaydı*. Hâlâ havanın içinde, etrafımda yaşıyordu.

"Ne kadar burada kalacağımı tam olarak bilmiyorum," dedim, sesim gergindi. Bir bahane bulmaya çalışıyordum. Onları istemiyordum. Var olduğunu düşünmeye bile dayanamıyordum.

Amelia anlayışla başını salladı. "Tabii. Onları Micah'ya da gönderebilirim?"

Adını duyunca şaşkınlıkla ona baktım.

"Sadece... Siz neredeyse aile gibisiniz," diye ekledi açıklama yapar gibi. "Ve şu âna kadar her şeyi o hallediyordu."

Her şeyi hallediyordu. Bu, benim hiçbir şey *yapmadığıma* dair bir ima mıydı? Amelia'nın gözlerinde bir suçlama aradım ama bulamadım.

"Tabii." Başımı salladım.

Ben hallededeceğime Micah halletsin, diye düşündüm.

“Tamam, o zaman ben hallederim. Ve lütfen unutma, buradayken yapabileceğim bir şey olursa, numaram sende var.”

“Sağ ol.”

Kelime ağzımdan tam çıkmadan kendimi kapının dışında buldum. Soğuk havayı yanmakta olan ciğerlerime çekerken ellerim titriyordu. Cebimden anahtarları çıkardım, nefesim havada buğulanırken kilide sokmaya çalıştım. Arabanın içine girer girmez kapıyı hızla kapattım ve çantayı kucağıma koydum. Plastiği yırtarak Johnny’nin ceketine dokunana kadar açtım. Parmaklarım yumuşamış flanel kumaşın üzerinde gezindi ve Johnny’nin görüntüsü zihnime hücum etti. Eskiden koyu, zengin bir mavi olan rengi solmuştu. Metal düğmeleri artık parlaklığını yitirmişti.

Johnny’nin telefonu, küçük bir anahtarlık ve kimliğinin olduğu bir para klipsi, daha küçük olan mühürlenmiş bir torbanın içindeydi. Onları yan koltuğa bıraktım ve ceketı kaldırıp omuzlarımı hizaladım. Tam olarak aylardır zonklayan ağrının olduğu yerde, yaka çizgisinin birkaç santim altında, kumaşı yırtan kurşun deliğı vardı. Etrafı, loş ışıktı neredeyse siyah görünen koyu bir kan lekesiyle kaplıydı.

Ceketi kucağıma bıraktım ve başparmağımyı sertleşmiş flanelin üzerinde gezdirdim. Bu manzara, garip bir şekilde teselli veriyordu. Johnny’nin gerçekten, tamamen gittiğinin somut bir kanıtıydı. Ama sonra aniden donakaldım. Kumaş yığınının altında bir şeyin şekillendiğini hissettim. Yuvarlak bir şey. Hayır, silindir şeklinde.

Nefesimi tuttum ve ceketı açarak iç cebine ulaştım. İçindeki nesneyi görünce dudaklarımdan zayıf bir kahkaha döküldü. Bu bir film rulosuydu.

Başımı geriye yaslayıp koltuğun başlığına dayadım. Evin her köşesinde film ruloları bulmaya alışkındım. Onları meyve sepetinde biriktirirdim, ta ki Johnny bir gün onları banyo ettirmeye karar verene kadar aylarca orada dururlardı. Tabii eğer ederse. Her yere bırakırdı. Cipun bardaklığına, bir çizmenin içine, banyodaki diş fırçasının yanına...

Film kutusunu tekrar ceketin cebine sıkıştırdım ve yan koltuğa bıraktım. Arabayı çalıştırdığımda farlar kaldırımı aydınlattı ve havada süzülen ince sis tabakasını ortaya çıkardı. Caddenin karşısında, kasabanın merkezinde ışıkları yanan tek yer lokantaydı. Camına eski tarzda, kenarları silinmeye başlamış hardal sarısı harflerle *Six Rivers Diner* yazılmıştı. Penceresi buğuluydu, bu da içerideki insanları silik gölgelere dönüştürüyordu.

Amelia'nın bu kasabayla ilgili söyledikleri hâlâ içimde bir yere saplanmış hâldeydi. Zihnimde bir taş gibi sekip duruyor, beni bir düşünceden diğerine sürüklüyordu.

Olaydan sonra –*yaptığımız* şeyden sonra– burada yaşadığım hayatı neredeyse tamamen silmiştim. San Francisco'ya taşınmış, beni ve bu kasabayı hiç tanımayan sekiz yüz bin insanın arasında kaybolmuştum. Ama bu sadece benim sırrım, benim hikâyem değildi. Aynı zamanda Johnny'nindi. Zaten her şeyde olduğu gibi.

Üç

Micah Rhodes, söylenmeyenlerin ustasıydı ve bir zamanlar bu dili bilen az sayıdaki insandan biri de bendim.

Tavada kızaran pastırma cızırdarken, kahve damla damla süzülüyordu. Tezgâhtaki kâse dolusu elmaya göz gezdirdim. Buzdolabını birkaç günlük yiyeceklerle doldurarak, itiraf ettiğinden daha çok zahmete girmişti.

Biz hiçbir zaman konuşarak iyi anlaşılan insanlar olmamıştık. Micah'nun benimle iletişim kurma şekli hep *buydu*. Ve eskiden bundan ne kadar nefret etsem de unutmak istediğim yüzlerce anıyı canlandırırsa da bazı durumlarda bunun çok daha kolay olduğunu inkâr edemezdim.

Telefon ekranına onuncu kez dokunarak mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim. Onun mesaj atmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Yıllar içinde, bazen onu bir daha asla görmek istemediğimi düşündüğüm ânlar olmuştu, bazen de arabaya atlayıp Six Rivers'a geri dönmemek için kendimi zorlamam gerekmişti. Sürekli birbiriyle çekişen iki zıt inancın arasında sıkışıp kalmıştım. Yıllarımı ikisinin arasında gidip gelerek geçirmiştim; Micah'yla her şeyi öylece bırakmanın hayatımda yaptığım en büyük hata olduğu fikri ve bunun ikimiz için de yaptığım tek doğru şey olduğuna olan kesin inancım.

Tezgâha yaslanarak mutfak penceresinden dışarıyı izledim. Yemyeşil orman her yöne doğru uzanıyordu. Arka taraftaki küçük ateş çukurunun etrafında, ağaçların oluşturduğu ufak açıklığın ortasında, yılların eskittiği iki ahşap bahçe sandalye-

si duruyordu. Hemen arkasında, kırmızıya boyanmış kulübe vardı. Çatısı altın rengi çam iğneleriyle kaplanmış, yanına ise paslanmış bahçe aletleri yaslanmıştı. Tüm manzara, neredeyse fazla kusursuz görünüyordu. Sanki bir kitabın sayfalarına çizilmiş bir sahne gibiydi. Ama bana hiçbir zaman öyle hissettirmemişti.

Bakışlarımı ağaçların ötesine, Walker'ların evinin bulunduğu yere çevirdim. Garaj yolu hâlâ boştu, pencereler karanlıktı ve bir anlığına Rhett Walker'ın artık orada yaşamadığını umut ettim.

Amelia'nın onun oğlundan, Griffin'den bahsetmesi pek de rastlantı değildi. Onun ölümü, Six Rivers'ta son yirmi yılda yaşanan en büyük olaydı. Kasabanın iliklerine kadar işleyen bir trajediydi. Griffin Walker, Stanford'dan burs kazanmış gelecek vadeden bir atlet olmadan çok önce kapı komşumdu. Lisedeki onca çocuk içerisinde bu kasabadan çıkma şansı olan sadece bizdik. Ama o asla çıkamamıştı.

Dikkatimi yeniden ocağa verdim. Çatalı tavaya daldırıp pastırmayı çıkardım ve iki göz yumurtanın ve tereyağlı bir dilim kızarmış ekmeğin yanına koydum. Duman, ayaklarımmın dibindeki yerinden hiç kıpırdamamıştı. Göğsüne gömülü bir iniltiyle havayı kokluyordu. Hayvan, hatırladığımdan bile büyüktü. Gözleri o kadar berrak ve odaklanmıştı ki doğrudan bakmak biraz huzursuzluk veriyordu.

"Hayır, Duman." Çatalımı köşede dokunulmamış mama kabına doğrulttum. "Senin kahvaltın orada."

Ekmeği ikiye böldüm ve yumurtalardan birinin sarısına batırdım.

Ön patileri hafifçe kıpırdadı ama gözleri hâlâ tabağımdan ayrılmamıştı. Tekrar inlediğinde eğilip iki elimle sırtını okşadım. Kocaman bir hayvandı ama hâlâ ince ve çevikti.

"Sanırım Johnny seni şımartmış." Duman dokunuşuma yaslandı. "Haksız mıyım?"

Hareketsiz kalmaya devam edince pes ettim, pastırmadan küçük bir parça koparıp mama kabına attım. Birkaç adımda

mutfağı geçerek kabına atıldı, ben de raftaki uyumsuz fincanlardan birini alıp kahveyle doldurdum.

Altında kalan mamayı yemesi için pastırma yeterli bir teşvik olmuştu. Tabağımı alıp oturma odasına geçtim. Şöminenin yanındaki sandıkta bulduğum battaniyeler hâlâ kanepenin üzerine seriliydi, pijamalarım ise kolçaklardan birinin üzerinde katlanmış hâlde duruyordu. Yatak odasında uyumaya kendimi bir türlü ikna edememiştim. Çocukken yüklükteki yatak bana aitti, Johnny ise kanepede uyurdu. Ama babam Oregon'a gittikten sonra yatak odasını ben almıştım ve ben gittikten sonra nihayet Johnny'ye kalmıştı. Odanın kapısını bile açamamıştım. Bunun yerine, kanepeye gömülüp battaniyelere sarınarak gözlerim kapanana kadar ateşi izlemiştim. Duman ise ayaklarımın üzerine kıvrılmıştı.

Holü takip ederek Johnny'nin köşeye sıkıştırılmış, derme çatma ofisine ulaştım. Zarf yığınlarının arasına bıraktığım yemeğin üzerinden hâlâ dumanlar çıkıyordu. Sandalyeye oturduğumda altındaki yaylar gıcırdadı. Bir anda donakaldım. Kollarım boyunca tüylerim diken diken olmuştu. Sessiz kulübe sanki aniden canlanmıştı. Hemen ardından, uzak bir noktadan gelen klavye sesi havaya karıştı. Masaya hafifçe vurulan bir kurşun kalemin silgi kısmının ritmi. Kâğıtların hışırtısı. Belli belirsiz bir müzik uğultusu. Ama çevremdeki her şey aslında olduğu gibi duruyordu. Zamanın içinde donup kalmış bir yer gibiydi.

Gözlerim yavaşça masanın üzerinde gezindi, zihnim ise odadaki sesleri ayıklamaya çalışıyordu. Bu hissi tanıyordum. Johnny ile aramdaki boşluk iç içe geçtiğinde, onun zihnini dolduran duygular benimkine sızdığında hissettiğim şey buydu. Genellikle ikimizi ayıran smırı net bir şekilde çizebiliyordum ama bu farklıydı. Sanki Johnny'nin bu masada geçirdiği saatler hâlâ kulübenin içinde varlığının yankısı gibi asılı kalmıştı.

Nefesimi tutmuş bir şekilde aramızdaki zihinsel bağın kopmasını bekliyordum. Ama kopmak bir yana, her zamankinden daha güçlü hissediliyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp sesleri zih-

nimden itmeye çalıştım. Tekrar açtığımda ise bakışlarımı önümde istiflenmiş kâğıtlara ve mantar panoya tutturulmuş karmakarışık nesnelere odakladım. Notlar ve hatırlatmalar, rasgele gibi görünen irtibat listeleri ve dergilerden koparılmış fotoğraflarla iç içe geçmişti.

Çalışma alanı düzensizdi ama Johnny'nin kendine has, onun anlayabileceği kaotik bir düzeni vardı. Mesele bunu çözebilmektir. Quinn Fraser'a, Six Rivers'a gelip Johnny'nin koruma projesi için hazırladığı belgeleri alacağımı söylediğimde, benimle gelmeyi teklif etmişti. Hatta birlikte belgeleri anlamlandırmanın daha kolay olacağını söyleyerek ısrar bile etmişti. Belki bunda haklıydı. Ama benim peşinde olduğum şey ne negatiftir ne de notları. Six Rivers'a gelmemin asıl sebebi, Johnny ölmeden önce burada neler olup bittiğini anlamaktı. O kahve dükkânının önünde durduğum gün içime çöken o korkunun açıklamasını bulmaktı. Bu, San Francisco'da yapabileceğim bir şey değildi. Ve Quinn'in tek derdinin onlar olduğunu düşünene kadar saf da değildim.

Quinn Fraser ile ilk kez, San Francisco Halk Kütüphanesi'nde düzenlenen, şehrin sanat konseyi için yapılan bir bağış gecesinde tanışmıştım. Bir bakıma, bu olaylar zinciri orada başlamıştı. Quinn, yanımdaki sandalyede oturuyordu ve geceyi kibar sohbetler eşliğinde sessiz müzayedede teklif vererek geçirmiştik. Ama gecenin sonunda, kaldırımda voley beklerken kartını avucuma sıkıştırmıştı. Ertesi sabah stüdyoma çiçekler gelmişti ve kahve içmek için buluşmamız, Nonnina Bar'da bir akşam yemeğine dönüşmüştü. CAS'ta yürüttüğü projeyi ondan ilk kez o zaman duymuştum.

O geceden sonra, resmi olmayan bir ilişkinin ince ipinde yürümeye başlamıştık ve Johnny'nin ölümünden sonra işler daha da garipleşmişti. Quinn, Johnny'nin patronuydu ama Johnny benim kardeşimdi ve Quinn bana destek olabilmenin uygunsuz olmayan bir yolunu henüz bulamamıştı. Birlikte değildik ama ayrı da sayılmazdık. Ve tüm bunların iç içe geçtiğini düşünmeden edemiyordum; ben, Quinn, proje, Johnny.

Johnny öldüğünden beri, bu düşünce zincirini durmaksızın başa sarıp tekrar oynatıyordum. Eğer o bağış gecesine gitmeseydim, Quinn ile tanışmazdım. Eğer Quinn ile tanışmasaydım, ona Johnny'nin çalışmalarını içeren linki göndermezdim. Eğer o linki göndermeseydim, Johnny işe alınmazdı ve eğer işe alınmasaydı, o gün vadide olmazdı.

Zaman çizgisini bin farklı şekilde bölmek, parçalamak mümkündü. Sonsuz değişken ve çekilecek iplik vardı. Bildiğim her yolu kullanarak olayları analiz etmeye çalışmışım ama her seferinde daha da delirtici bir hâle gelmişti. Eğer başka bir gün olsaydı. Eğer hava açık olmasaydı. Eğer o an beş santim solda duruyor olsaydı. Ama eğer bu bir kaza değilse, bunların hiçbirinin önemi yoktu ve ben buraya bunu öğrenmeye gelmişim.

Bir yudum kahve alıp masanın üzerindeki yığınları incelemeye başladım. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama başlamak için en uygun yer burası gibi görünüyordu. Gelen postaları tek tek gözden geçirip önem sırasına göre ayırdım. İşim bittiğinde, dikkatimi dizüstü bilgisayara çevirdim. Hâlâ Johnny'nin bıraktığı yerdeydi ve ekran açıldığında, parola alanında yanıp sönen imleç belirdi. Doğum günümüzü yazdım. Her zaman her şey için kullandığı şifre buydu.

E-posta gelen kutusu açık durumdaydı ama sayfanın yeniden yüklenmesi neredeyse bir dakika sürdü. Six Rivers'ta yaşadığım zamandan beri kasabaya internet bağlantısı gelmişti gelmesine ama neredeyse kullanılamaz durumdaydı. Son üç aya ait okunmamış mesajları aşağı kaydardım. Gereksiz postalar, otomatik bildirimler ve araştırma projesiyle ilgili görünen gerçek yazışmalar birbirine karışmıştı. Ancak tıkladığım ilk e-postanın yüklenmesi bir dakikadan uzun sürdüğünde pes ettim. Tarayıcıyı küçültüp masaüstünü görüntüledim. Daha iyi bir bağlantı bulana kadar beklemek zorunda kalacaktım.

Masaüstünde görünen onlarca rasgele dosya ve klasör, sıradan bir Apple arka planının yarısını kaplamıştı. Bu düzensizlik, masanın üzerindeki karmaşayla birebir uyumluydu.

“Cidden mi, Johnny?” diye mırıldandım.

Aradığım dosyayı bulmadan önce isimleri iki kez gözden geçirmek zorunda kaldım – CAS.

Johnny bir bilim insanı değildi ama sertifikalı bir araştırma asistanı olmak için bir eğitim programını tamamlamıştı. Sorumluluk alanı, Six Rivers Ulusal Ormanı ve onun kuzeyindeki ıssız bölgelere kadar uzanıyordu. Son iki yıldır takip ettiği beş araştırma öznesi, bu dosya ve defter labirentinin bir yerinde belgelenmiş olmalıydı. Ölümünden önceki günlerde tam olarak ne yaptığını anlamama yardımcı olacak bir şeyler bulmayı umuyordum.

Simgeye tıkladım ve daha fazla klasörle dolu yeni bir pencere açıldı. Quinn, bana neyi derlemesi gerektiğine dair temel bir fikir vermeye çalışmıştı ve birkaç dakika içinde Johnny’nin projeyi aslında oldukça sezgisel bir şekilde düzenlediğini fark ettim. Her bölge, kendine ait bir araştırma öznesine sahipti, iki haneli bir numarayla tanımlanmış birer kuzey benekli baykuş. Johnny’ye atanmış beş ayrı araştırma öznesinin her biri için bir klasör vardı ve son yirmi dört ay boyunca tuttuğu ayrıntılı kayıtlarla doluydu. Kayıtların çoğu hâlâ temize çekilmemişti. Diğerleri ise derlenmeyi, formatlanmayı ve fotoğraf içeriğiyle birlikte teslim edilmeyi bekliyordu.

Bakışlarımı mantar panonun üzerindeki metal rafa çevirdim. Yan yana dizilmiş bir dizi dosya kutusu duruyordu. Etiketleri tek tek okudum ve *CAS NEGATİFLER/BASILMIŞLAR* yazılı olanı aldım. Johnny’nin kapsadığı her bir konum için bir dizi bölüme ayrılmıştı. Belirlenen sekmelerin içinde, negatifler kesilmiş ve Johnny’nin bizzat bastığı bir seçki fotoğraf ile birlikte şeffaf plastik kılıflara yerleştirilmişti.

Özne 44 olarak etiketlenmiş dosyayı açtım ve yığının en üstünden bir baskıyı çektim. Sandalyeye yaslanırken elim kutunun kenarından kaydı ve karşımdaki sıvı altın rengindeki gözlere kilitlendim. Fotoğraf, bir sekoya ağacının dalına tünemiş, yağan karın içinde tüylerini kabartmış bir baykuşa aitti.

Johnny’nin bu proje için seçilme sebeplerinden biri, baykuş-

lara olağanüstü derecede yaklaşabilme yetisiydi. Sanki onun onlardan biri olmadığını fark etmiyorlardı. Bu fotoğraf da bunun kanıtıydı. Baykuşun bakışı, kameranın merceğini delip geçiyormuş gibiydi, sanki Johnny o an deklanşöre bastığında doğrudan ona bakıyordu. Johnny'nin her zaman yakalayabildiği o odaklanmış, ruhu sarsan ifade, bu kuşun gözlerinde de vardı.

Öne eğilip detayları inceledim. Renkler öylesine canlıydı ki, kar taneleri neredeyse keskin bir netlikle seçiliyordu. Fotoğrafı daha yakına getirdiğimde, kuşun altında büzülmüş garip şekilli bir şey fark ettim. Kusursuz bir ayak, dala sıkıca kenetlenmişti ve pençeleri ışıldıyordu fakat diğeri paramparçaydı. Tüylerin arasında kemik yığınları gibi duran bu bacak, sanki ezilmiş ve yanlış bir şekilde iyileşmişti.

O rahatsız edici düşünce yine zihnime yerleşti, sanki kardeşimin bir fotoğrafına bakıyordum. Johnny her zaman sorunlu olan, kimsenin tam olarak anlayamadığı kişiydi. Ama kimse Johnny'yi tanımıyordu, *gerçekten* tanımıyordu. Micah ve benden başka kimse.

Kutudaki diğer bölümlere göz gezdirdim. Bazıları diğerlerinden daha ayrıntılı etiketlenmişti. Negatiflerin bazıları öznelerin ve bölgelerin numaralarıyla tanımlanmışken, diğerlerinde ise bir tür kısaltma vardı. Sanki Johnny asla tam anlamıyla bir sistem geliştirmemişti. Bunu çözmek epey eğlenceli olacak, diye düşündüm.

Son bölüm adeta bir karışıklık yığınıydı; tamamlanmamış film şeritleri, baskılar ve karalanmış birkaç sayfa not. Micah'nun parlak yüzeyli bir fotoğrafını geçerken duraksadım ve onu diğerlerinin arasından dikkatlice çektim. Görüşüm yüzüne odaklandığında, kalbim göğsümde hafifçe burkuldu. Sıcak bir ateşin parıltısıyla aydınlanmıştı, koyu sarı saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Çekim sırasında hareket ettiği için bulanıklaşan bir kare, onu neredeyse bir boya lekesi gibi gösteriyordu.

Negatiflerin üzerindeki maskeleye bandına 2 *Haziran* tarihi yazılmıştı ve tüm film rulosu aynı fotoğrafın farklı varyas-

yonlarından oluşuyordu. Micah konuşurken. Micah gülerken. Micah'nın yüzü karanlığa dönükken. Yıllar boyunca bu tarz sayısız film rulosu görmüştüm çünkü Johnny, yeni bir ekipman denerken hep böyle çekimler yapardı. Belki yeni bir lens, belki de alışık olmadığı bir film türü. Önünde kim ya da ne varsa, onun öznesi hâline gelirdi.

Elimi kazağımın cebine atıp Johnny'nin ceketinde bulduğum film rulosunu çıkardım, avucumda çevirerek inceledim. Ancak parmaklarım, karanlık arabanın içinde fark edemediğim siyah bir işareti gördüğümde duraksadı. Keçeli kalem ile çizilmiş bir karalama gibi görünüyordu.

Kutuyu ters çevirdiğimde bunun bir harf ve rakam dizisi olduğunu fark ettim. *TV 11/10*.

Kaşlarım çatıldı. Bu bir tarih gibi görünüyordu -10 Kasım. Yani Johnny'nin ölümünden sadece iki gün önce. Ve *TV... Trentham Vadisi* mi demekti?

Gözlerim yavaşça Johnny'nin hâlâ masanın ayaklarının yanında duran kamera çantasına kaydı. Uzun bir nefes verdim ve ona baktım.

Bu, mantığa tam olarak oturmayan şeylerden biriydi. Eğer Johnny gerçekten vadide çalışıyorsa, yanında mutlaka kamerası olurdu. Ama bulunduğunda kamerası yoktu. Üstelik güvenlik ekipmanlarını da giymemişti ki bu da hiçbir şekilde mantıklı değildi. Biz bu ormanda büyümüştük ve daha çocukken bize nasıl silah kullanacağımız öğretilmişti. Güvenlik ekipmanı giymek, Six Rivers'ın kültürüne işlemiş bir alışkanlıktı. Av sezonu, buranın dokusuna sıkı sıkıya işlemişti ve kasabada silah koleksiyonu olmayan tek bir ev bile yoktu. Ama tüm bu düzensiz detaylar içinde beni en çok rahatsız eden başka bir şey vardı. *Bulunduğu yer*. Onca yerin arasından *Trentham Vadisi*.

Tereddütle elimi uzattım ve parmak uçlarım kamera çantasının kanvas yüzeyine dokundu. O an, o garip, bedenimden kopmuş gibi hissettiren duygu geri döndü. Kameranın ağırlığını ellerimde hissedebiliyordum. Kayışın boynuma yaptığı baskıyı,

deklanşörün tıklamasını, filmin haznesinden çekilip kaymasını hissediyordum.

Fermuarı açtım ve çanta kendiliğinden yana doğru açıldı. Johnny'nin lensleri, pilleri ve flaşları yumuşak bölmelere sıkıştırılmıştı. Bir çekim sırasında ihtiyaç duyacağı her şey titizlikle düzenlenmişti. Önümde duran kaotik masanın aksine, burada her şeyin bir yeri vardı.

Ekipmanın titizlikle bakılmış olduğu belliydi, yoğun kullanımına rağmen neredeyse kusursuz bir durumdaydı. Bu da mantıklıydı. Kamera, Johnny'nin dünyayı gördüğü gözdü. Uzakta, güvende durarak izleyebildiği bir pencereydi.

Çantayı yeniden kapattım ve yerine yerleştirdim, ardından dikkatimi masa çekmecelerine çevirdim. Sol taraftaki büyük çekmecenin metal rayları sertleşmişti, açabilmek için birkaç kez zorlamak zorunda kaldım. Sonunda kayarak açıldığında, içinde uzun bir defter yığınıyla karşılaştım.

Onları çıkarıp kucağıma aldım ve en üsttekini başparmağım-la karıştırmaya başladım. Görünüşe göre Johnny, araştırmadaki her özne için ayrı bir defter tutmuştu. Her gözlem, tarih ve saatle etiketlenmişti. Bunlar Johnny'nin saha notlarıydı.

Duman, koridordan inleyerek tiz bir ses çıkardı. Öne eğilip baktığımda, ön kapının önünde dikildiğini gördüm. Onu görmezden gelerek defterleri kenara koydum ve çekmecenin içine tekrar uzandım. Diğerlerinden farklı duran birkaç deri kaplı defteri çıkardım. Sadece birkaç saniye içinde onları tanımuştım.

Defterin köşesinde kabartmalı harflerle JG yazıyordu –Johnny ile paylaştığım baş harfler. Ama bu defterler ona ait değildi. Bunlar benimdi. Onları en son, San Francisco'daki okula gitmek için Six Rivers'tan ayrılmadan önce görmüştüm.

Vaat.

Bana bursu veren danışmanın hakkımda söylediği kelime buydu. Benim umut *vaat* ettiğimi söylemişti.

Gençken defterlerim olmadan hiçbir yere gitmezdim. Boş kaldığım her an, hatta bazen kalmadığımda bile, kendimi durmak-

sızın kalemlerime sarılırken bulurdum. Liseye başladığımda, çizimlerim birkaç öğretmenimin dikkatini çekmişti. On birinci sınıfa geldiğimde ise hayal bile edemeyeceğim bir şey yapıyordum –Batı Yakası’ndaki sanat okullarına başvuruyordum. Byron Sanat Okulu’ndan kabul mektubu gelene kadar bu hayalin gerçekleşebileceğine pek inanmıyordum. Ama o zamana kadar bir seçim yapmam gerekiyordu. Griffin Walker’ın öldüğü o geceye kadar neredeyse imkânsız görünen bir seçim.

Sayfaları çevirdim, mürekkep ve kurşun kalem kokusu havada dönerken eski eskizlerimi inceledim. Ama midemin altüst olmasına neden olan bir sayfaya ulaştığımda ellerim dondu.

Bu, Trentham Vadisi’nin bir eskiziydi.

Vadi, Six Rivers’ın derinliklerinde, yalnızca gün ışığında sürülebilecek kadar tehlikeli uçurum yollarının sonunda yer alıyordu. Aslında, birbirine yaslanmış iki küçük dağın arasında sıkışmış, ormanla kaplı dik bir geçitti. Yüzyıllar boyunca alttaki kıvrımlı dere tarafından oyulmuştu. Ancak vadinin bir kısmı, suyun yeterince derin olduğu bir noktayla biliniyordu. Kasabadaki ebeveynlerin ve büyüklerin tüm uyarılarına rağmen, tanıdığımız çocukların çoğu hafta sonlarını orada geçirirdi.

Orası hem vahşi hem de korunmuş bir yerdi. Doğanın acımasız ama kararlı aşındırıcı gücüyle şekillendirilmişti. Kimileri oraya boğaz derdi ve bu bile oldukça ürkütücüydü.

Parmaklarım yavaşça çizimin üzerinde gezindi, gözlerim sivri hatları takip etti. Kayalıkları tembelce atılmış çizgilerle taslak hâline getirmiştım, mürekkep hâlâ kurumadan elimin kenarı kâğıda sürtünerek izler bırakmıştı. Burayı son kez çizmiş olmalıydım çünkü orada olanlardan sonra bu yerin var olmadığına kendimi inandırmak istemiştım. Hepimiz istemiştik. Bu yüzden Johnny’nin burayı araştırma noktalarından biri olarak seçmesi bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Ve ölümünün tam da burada gerçekleşmesi tesadüf olamayacak kadar garipti.

Duman’ın inlemeleri aniden duvarlarda yankılanan keskin havlamalara dönüştü ve yüzümü buruşturma neden oldu. Ses yerini ulumaya bıraktınca defteri yere indirdim.

“Kes şunu, Duman.”

Gölgesi ahşap zeminde titrek bir şekilde kayıp geçti. Köşeyi döndüğümde yine havladı ama dikkatini sandığım gibi ön kapıya değil, başka bir yere odakladığını fark ettim. Gözleri koridordaki kapalı dolaba kilitlenmişti.

Adımlarımı yavaşça ona doğru yönelttim, Duman’a ve dolabın kapısına bakmadan hemen önce bir anlığına oturma odasına göz attım. Kapıyı açmadan önce ana hatlarını takip ettim ve nihayet uzanıp açtım. Duman anında sustu. Kapı açılırken arkamda huzursuzca ileri geri dolanmaya başladı.

“Ne?” dedim ve sanki gerçekten cevap verecekmiş gibi ona baktım.

Sadece bir vestiyerdi. İçinde birkaç çift bot, birkaç şapka ve askılara asılmış paltolar vardı. Dün gece oraya astığım mavi-siyah kareli ceket de kurşun deliğiyle birlikte aralarındaydı. Olduğum yerde durup kulak kesildim, Duman’ın duvarların içinde koşuşturan bir fare sesi duyup duymadığını anlamaya çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu.

Duman yine inledi. Birkaç ceketini yana itip dolabın arkasına baktım. Johnny’nin neon turuncu güvenlik yeleği bir kancaya asılmıştı. Kasıldım, görüşüm hafifçe bulanıklaştı. Elimi kaldırıp duvara sabitlenmiş ampulden sarkan ipi çektim ve dolabın köşeleri aydınlandı. Işık, arkada parlayan siyah ve parlak bir şeye çarptı. Güvenlik yeleğini yana kaydardım.

Bu bir silahtı. Uzun namlulu, ahşap kundaklı ve kabızalı bir tüfek, ceketlerin arkasındaki köşeye yaslanmıştı. Çenemi sıkarak yeleği bıraktım ve yelek yerine kaydı. Bu tüfeği tanımıyordum. Babamın Oregon’a giderken geride bıraktığı silahlardan biri değildi. Silahların arasında büyümüştüm ama yıllardır hiçbirine dokunmamıştım. Artık onlar benim için çok daha farklı bir anlama sahipti. Ne göğsümde yankılanan hayalet acıyı silmenin ne de Johnny’nin kalbini durduran şeyin bir kurşun olduğunu bilmememi sağlamanın bir yolu yoktu.

Kapıyı kapattım ve sırtımı yasladıktan sonra dönüp Duman’a

baktım. Hâlâ nefes nefeseydi, gözleri dolaba sabitlenmişti. Başını hafifçe eğmiş, sanki içeride saklanan bir avı gözetliyordu.

“Gel buraya.”

Elimi kulaklarının arkasına götürüp hafifçe kaşıdım, ardından tasmaından tutarak onu koridordan uzaklaştırdım. Johnny’nin masasının başına oturduğumda, Duman yere uzandı. Eski defterlerimi çekmeceye geri koydum ve gereğinden sert bir hareketle kapattım. Masa sallandı, teneke bardaktaki kalem-ler birbirine çarparak şangırdadığında şakaklarımı ovuşturdum.

Gözlerim tekrar masanın üzerindeki eşyalara kayd, bir saat önce olduğu gibi hâlâ karmakarışık ve dağınık duruyorlardı. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Hatta ne aradığımı bile bilmiyordum. Ama zihnimin derinliklerinde o fısıltı hâlâ oradaydı.

Bakışlarımı yeniden mantar panoya kayd, Johnny’nin dünyasından parçaların masanın üzerinde bir kolaj gibi asılı durduğu köşeleri taradım. Elimizi uzatıp bir iletişim sayfasının kenarını kaldırarak altındaki kâğıdı okumaya çalıştım. Üzerine karalanmış bir dizi tarih olan bir zarf vardı. Ama panonun alt köşesinde yarısı gizlenmiş, çizgili bir kâğıt fark ettiğimde, üstündeki sayfayı kaldırarak okumaya başladım.

Hayatımı değiştirdin. ★

Yabancı bir el yazısıydı, Johnny’ninkine benzemiyordu. Aceleyle yazılmış kelimeler, defterden koparılmış gibi görünen bir sayfanın üzerine karalanmıştı. Cümlelerin hemen ardından gelen küçük yıldız sembolü tamamlanmamış gibiydi, köşelerinden biri neredeyse birleşmemişti. Parmaklarım kâğıttan kayd ve sayfa yeniden diğerlerinin altında gizlendi. O an, yirmi yıldır buralardan uzak olduğum gerçeği içime çöktü. Bu süre içinde Johnny’nin hayatına kaç kişinin girip çıktığını ya da koruma çalışması sırasında kimlerle yollarının kesiştiğini bilmek imkânsızdı. Bu iş boyumu aşıyordu. Gerçek şu ki, artık Johnny

hakkında neredeyse hiçbir şeyi, en azından önemli olan hiçbir şeyi bilmiyordum.

Etrafımdaki hava aniden durgun ve boğucu hissettirdi, içimi ezen o baskı gitgide ağırlaştı. Sanki her an, omzumun üzerinden baktığımda Johnny'yi arkamda dururken görebilirmişim gibi geliyordu.

Bu kulübede, Johnny'nin eşyalarıyla çevrili bir şekilde kapalı kalmanın etkisini hafife almıştım. Onun izleri, dokunduğum her şeyin üzerindeydi. Buna daha kaç gün dayanabileceğimi bilmiyordum.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp çantama koydum ve ayağa kalktım. Birdenbire temiz havaya duyduğum ihtiyaç dayanılmaz hâle gelmişti, kardeşimin benimle aynı havayı soluduğu hissinden kaçmaya çalışıyordum.

Duman adımlarımı takip ederek koridorda ilerlerken gözüm dolaba takıldı, içindeki silahı hatırladım. Ceketimi üzerime geçirip kapıdan çıktığım anda ciğerlerim sonuna kadar genişlemiş, kaburgalarımın ardında tam anlamıyla şişmişti. Nihayet nefes alabiliyordum.

Uzun zamandır kendime geçmişin geçmişte kaldığını, geri dönüşü olmadığını söylemiştim. Yüzlerce kilometre uzaktayken buna inanmak kolaydı ama burada, Six Rivers'ta geçmiş hâlâ yaşıyor ve nefes alıyordu.

Dört

Kasaba, bir önceki geceye kıyasla daha hareketliydi. Kaldırım boyunca arabalar sıralanmış, dükkânların kapıları ardına kadar açılmıştı. Duman, nereye gittiğimizi gayet iyi bilerek önümde yürüyordu.

Kaldırımın üzerindeki tabelalar, Six Rivers'ın küçük işletmelerini işaret ediyordu. Pazar yeri küçüktü, önünde kış kabakları, kök sebzeler ve taze yeşilliklerle dolu tezgâhlar sıralanmıştı. Sağ tarafındaki olta ve yem dükkânı ve solundaki posta ofisiyle aynı çatıyı paylaşıyordu. Postanenin camında büyük bir *Puma Diyarı* afişi asılıydı.

Kasaba sakinleri, manzaraya kusursuz bir şekilde uyum sağlamıştı. Yün ve kanvas paltoları, bağcıklı botlarıyla, eskiden babamın oturma odasında yığılmış hâlde duran *Field & Stream* dergilerinden fırlamış gibiydiler.

Sokak lambalarından birinin altında duran iki adam, yanlarından geçerken Duman'ın başını okşamak için uzandı. Fakat arkasından yürüyen kişinin ben olduğumu gördüklerinde konuşmaları yarıda kesildi. Başlarını nazikçe eğdiler, sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyorlarmış gibi, bakışları olması gerekenden daha uzun süre boyunca yüzüme odaklandı. Six Rivers'a girmenin ve çıkmanın tek bir yolu vardı. Bu yüzden kasabada yeni bir yüz görmek pek olağan sayılmazdı, tabii avlanmaya, balık tutmaya gelmediyseniz ya da kereste kamplarından birinde işe başlamadıysanız. Burada bunlardan hiçbirini için bulunmadığımı anlamalarına tek bir bakışları yetmişti. Ve James Golden'ın

geri döndüğüne dair haber yayıldığında, üzerimde gezinen bakışların sayısı da artacaktı.

Yanlarından geçerken adamlara nazikçe gülümsedim ve Duman'ı takip ederek lokantanın kapısına kadar ilerledim. Girişin hemen önünde metal bir su kabı duruyordu, yüzeyinde ince bir buz tabakası kırılmıştı. Duman suyu içmek için uzandığında uzun bacakları kaldırımı boylu boyunca kapladı ve yürümekte olan biri üzerinden atlamak zorunda kaldı.

Bir önceki gece buğulanmış olan lokantanın camında yansımamı yakaladım. Şimdi berraktı ve içerideki neredeyse tüm masalar doluydu. U şeklindeki uzun tezgâh boyunca sıralanmış döşemeli tabureler, eski cam avizelerin soluk ışığı altında parlıyordu. Burası, Six Rivers'ın geri kalanının aksine, her zaman canlı bir yer olmuştu. Kasabanın uykulu havasına meydan okuyan bir enerjiyle titreşiyordu. Six Rivers'ın bir kalbi olabilseydi, burası olurdu.

Kapıyı itip açtığımda çalan zil birkaç kişinin başını bana çevirmesine neden oldu. Yüzlerinde yine aynı soru belirmişti fakat bu kez bazı bakışlarda tanıma emareleri vardı. Görünüşe göre haber sandığımdan daha hızlı yayılmaya başlamıştı.

Çoğu tanıdık yüzlerdi ama şimdi daha yaşlıydılar ve hafızamdaki yerleri bulanıktı, sanki netleşemeyen silik anılar gibiydiler. Ortaokulun kütüphanecisi, gıda yardım merkezini yöneten kadın ve Harold –babamla birlikte oduncu olarak çalıştığı için ismini hafızamın derinliklerinden en kolay çekip çıkarabildiğim kişi. Tezgâhın en ucundaki son tabureye oturmuş, çatalını parmaklarının ucunda sallandırarak yemeğini çiğniyordu. Doğrudan bakışlarını dikerek bana bakmayan tek kişiydi. Ama tezgâhın *arkasındaki* yüzü tanımak kolaydı.

Sadie Cross beni bir gülümsemeyle karşıladı ancak yüzeyin hemen altında gizlenen o soğukluk hâlâ oradaydı. Aramız her zaman böyleydi; genç bir kız ile erkek arkadaşının kız kardeşi arasındaki klişe dinamiklerin doğal bir sonucu.

“James Golden.” Adımı söylerken, gözlerini benden ayırma-

dan pasta standının cam kubbesini siliyordu. "Muhtemelen, bugün bu kapıdan içeri gireceğini en son düşündüğüm kişi sensin."

"Selam, Sadie." Adını söylemek bile tuhaf gelmişti.

Cam kubbeyi bir dilimi eksik olan ve hamuru kusursuz kırmızımsı bir turtanın üzerine dikkatlice yerleştirdi. Omuzlarından mavi kazağına dökülen koyu saçları, önlüğündeki nakışlı logoyu örtüyordu.

Arkamdaki pencereye göz attı. "Dışarıda Duman'ı gördüm ama Micah ile birlikte sanmıştım."

Yıllar önce tanıdığım kızla neredeyse aynı görünüyordu ama şimdi yüzüne hafif sertleşmiş bir ifade yerleşmişti. Johnny ile inişli çıkışlı ilişkisi, buradan ayrılmadan önceki yıllarımızda hayatımızın değişmez bir parçası olmasını sağlamıştı. Bazı senaryolarda teknik olarak arkadaş bile sayılırdık. Ama yıllar sonra geriye dönüp baktığımda, Johnny'yi koruma içgüdümün çoğu arkadaşlığımı zorlaştırdığını fark etmiştim. Onu kimseye tam anlamıyla emanet edememişim. Tek istisna, her zaman Micah olmuştu.

Tezgâhın etrafına göz gezdirerek oturacak bir yer aradım. Ortam gürültülüydü, konuşmalar, müzik ve mutfaktan gelen seslerle doluydu. Arka duvardaki geniş açıklıktan baktığımda, bir adamla bir kadının sırt sırta çalıştığını, ocaktan yükselen buharın arasında hareket ettiklerini gördüm.

"Acaba seni göreceğ miyiz diye düşünüyordum, olanlardan sonr..." Sadie cümlesini tamamlamadı, yalnızca boş olan tek tabureyi işaret etti. "Ama Micah, yapılması gerekenleri San Francisco'dan hallettiğini söyledi."

Kendimi iri yapılı, flanel gömlekli iki adamın arasına sıkıştırarak tabureye oturdum. Sadie'nin benden bir açıklama mı beklediğini, yoksa sadece birinin ölümünden sonra insanların yaşadığı gerginlikle mi konuştuğunu anlayamamıştım.

"Burada halletmem gereken birkaç şey var," dedim. "Sadece birkaç hafta kalacağım."

"Birkaç hafta," diye tekrarladı Sadie, sanki bu fikir ona pek

hoş gelmemiş gibi. Ama sesindeki o ton hızla yerini dudaklarındaki gülümsemeye bıraktı. "Neyse, seni görmek güzel. İyi görünüyorsun, James."

"Sen de," dedim ve gerçekten öyle olduğunu düşündüm. Gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıklar ve dolgunlaşan hatlarıyla birleşen, hâlâ kendine özgü bir havası vardı.

"Sana ne getireyim?" diye sordu, bezi önlüğünün kuşağına sıkıştırırken.

"Sadece kahve."

Sadie'nin, Six Rivers'a gelirken yol boyunca korktuğum o kaçınılmaz hâl hatır sorma faslını atlamaya razı olmasına sevinmiştim. San Francisco'daki hayatımı ya da buradan ayrıldıktan sonra geçen yılları konuşmak istemiyordum. İçimde, şehir ile Six Rivers arasındaki mesafenin verdiği güvenli uzaklığı bastıran paranoyak bir kıpırdanma vardı. Sadie'nin hâlâ burada, lokantada çalışıyor ve annelerimizin hayatını yaşıyor olmasını ya da bunun beni hiç şaşırtmadığını konuşmaya pek de istekli değildim.

Sadie, sıcak tabların üzerindeki kaynar kahve dolu demlikten bir fincan doldururken, gözlerimi onun arkasındaki duvarı neredeyse tamamen kaplayan çerçeveli fotoğraflar denizine kaydardım. Binlerce kez gördüğüm kareler hâlâ yerindeydi; Six Rivers'taki idealize edilmiş hayatın bir tür albümü gibi. Lokantanın müdavimlerinin, balonlarla dolu bir piknikte oynayan çocukların, sahilde ateşin etrafında toplanmış birkaç kişinin fotoğrafları vardı. Ayrıca yan yana dizilmiş cansız ördeklerin yanında duran ya da boynuzlu bir geyiğin kafasını gururla havaya kaldıran avcı gruplarının görüntüleri de duvarda yerini almıştı. Farklı yaşlardaki yüzler bana bakıyordu. Bazıları poz vermiş, bazılarıysa habersizce yakalanmıştı.

Alışkanlıkla gözlerim, içinde benim de olduğum fotoğrafı buldu. Ana caddede toplanmış bir kalabalığın görüntüsüydü. Soluk mavi üniformalar ve takım logolu kıyafetler içinde, yüzlerde geniş gülümsemeler vardı. O günü ses ve ışık parçalarıyla hatırlıyordum. Futbol takımı, Körfez Bölgesi'ndeki bir turnu-

vada bölge şampiyonluğunu kazanmıştı. Maça gidemeyenler, radyodan dinlemek için lokantanın önünde toplanmıştı. Fotoğraf, galibiyet golü atıldıktan hemen sonra çekilmişti. Ben on beş yaşındaydım, kameraya gülümsüyordum. Olivia ve Micah'nın yüzlerini de yanı başımda, kalabalığın içinde görebiliyordum.

Bilerek gözlerimi sadece birkaç adım ötedeki Griffin Walker'ın fotoğrafına kaydırmadım. O, tam anlamıyla Amerikan rüyasından fırlamış gibi yakışıklıydı. Kusursuz simetrisi ve çekiciliği vardı. Kasabanın altın çocuğuydu, herkes tarafından seviliyor ve hayranlıkla anılıyordu. Ölümünden sonra bu daha da gerçek hâle gelmişti.

Yirmi yıl önce cenazeden sonra çerçeveye bağlanan küçük kuru gül demeti hâlâ oradaydı, yaprakları buruşmuş ve rengini yitirmişti. Bir zamanlar, nereye gidilse benzer türde sunaklarla karşılaşmamak imkânsızdı ve bu bitmek bilmeyen hatırlatıcılar, beni bu kasabadan kaçmaya iten son şey olmuştu.

Walker'ların evine birkaç kapı ötede büyümek, Griffin'i çocukluğumuzdan itibaren hayatımızın bir parçası yapmıştı. Lise futbol takımının yıldızı olduğunda ise bu kasaba için adeta bir tanrıya dönüşmüştü. Üzerine yönelen ilgi onu değiştirmişti ve bu iyi yönde değildi. Six Rivers'ta onun ölümüyle sarsılmayan kimse yoktu. Adı, bazıları neredeyse silinip giden sayısız anının içine kazınmıştı. Ama benim unutmaya çalışıp başaramadığım bir tanesi vardı. O gece botlarımın altındaki buzun çıtırtısını hâlâ duyabiliyordum. Odun dumanı ve eriyen karın keskin kokusunu. Ve ateşin titrek ışığının, onun boş ve donuk gözlerinde nasıl parladığını.

Gözlerimi duvardaki yeni fotoğraflara çevirdim ve Johnny'nin yüzünü aralarında bulur bulmaz mideme bir ağırlık oturdu. Penceredeki bölmelerden birinde oturuyordu, kolu rahatça koltuğun arkasına uzanmıştı. Yüzünde, sanki biri adını yeni seslenmiş gibi bir ifade vardı. Baş hafif yana dönmüş, kaşları belli belirsiz kalkıktı. Fotoğraf en fazla üç, belki beş yıl öncesine aitti ama zihnimdeki genç Johnny'nin silueti, bu kareyle iç içe geç-

rek titrek bir şekilde yanıp sönüyordu. Benim için Johnny her zaman, Trentham Vadi'sindeki kayalıklardan atlayan on sekiz yaşındaki çocuk olarak kalacaktı. Aşağıdan onu izlerken nefesi mi tutardım ve belki de o nefesi hiç bırakmamıştım.

Gözlerimle odanın içinde dolaşıp fotoğraftaki bölmeyi arardım. Şimdi boştu ama başımı çevirdiğim anda gözümün ucuy-la onu gördüğüme dair belirsiz bir his içimi sardı. İçimde hafif bir ürperti yükseldi. Johnny'nin varlığı lokantanın ağır havasına yavaşça sızıyordu. Hissedilen ağırlık arttıkça bunu kulübede hayal etmediğimden daha da emin oldum. Bu, her zaman var olan bağımızdan öte bir şeydi. Havada asılı duran, neredeyse dokunulabilir bir varlıktı. Görüşümün kıyısında belirgin bir gölge oluştuğunda içgüdüsel olarak başımı yeniden bölmeye çevirdim. Johnny'nin bir anda orada belirivereceğinden neredeyse emindim. Ama hiçbir şey yoktu.

Sadie, fincanı ve tabağı önüme koyduğunda, zihnimde birbirine çarpan düşüncelerden sıyrılıp kendime geldim. Başımı kaldırdığımda yüzümü dikkatle incelediğini fark ettim.

"Başka bir şey getireyim mi?" diye sordu.

Parmaklarımı fincan tabağının kenarına koydum, gözümün ucundaki o gölgenin etkisinden hâlâ tam olarak çıkamamıştım. "Hayır, teşekkürler."

Sadie gitmek üzere hareket etti ama duraksadı. "Biliyorum, söylenecek pek bir şey yok, James ama Johnny için üzgünüm." Sesi alçalmıştı, dikkatliydi. Sanki kardeşimin adını yüksek sesle söylemek, ölüyü uyandırabilecek bir büyüydü.

"Teşekkürler," diyebildim.

San Francisco'da olsaydım, bu an sahte bir normalleşme perdesinin yırtıldığı nokta olurdu. Kardeşimin ölümünü duyan insanların yüzlerine oturan o tutuk keder, benimle dünya arasına girerdi. Ama Six Rivers'ta her şey çok daha kötüydü. Buradaki insanlar Johnny'yi gerçekten tanımıştı. Sadece duvarda asılı duran, gülümseyen yakışıklı adamı değil, onun gölgelerini de biliyorlardı.

Önüme bir kâse şeker kondu, ardından küçük bir seramik sürahide krema geldi. Sadie'nin dikkati ancak kasada bekleyen adama yöneldiğinde benden tamamen ayrıldı. Parmaklarımdaki titremeyi dindireceğini umarak, soğuk ellerimi fincanın etrafına sardım.

Dalgınca kasanın tuşlarına basarken, "Ben, şu fincanlardan bir kasa daha getirebilir misin?" diye seslendi Sadie, arka sıradaki masaları süpüren genç adama. Ben başını kaldırmayınca, önlüğünden çıkardığı bezi ona fırlattı.

Ben, bezin omzuna çarpmasıyla irkildi, ardından kulağındaki kulaklığın birini çıkarıp ona doğru baktı. "Ha?"

"*Fincanlar,*" dedi Sadie, boş rafa doğru işaret ederek. Ben, başıyla onayladıktan sonra süpürgeyi duvara yasladı ve arka taraftaki sallanan kapıdan içeri doğru kayboldu.

"Kulağındaki şeyi üç saniyeliğine bile çıkaramıyor," diye homurdandı Sadie, kasadaki adama yarı gülerek.

Müşterinin hesabını tamamlarken adam yaklaşan hava durumuyla ilgili bir şeyler söyledi. O sırada gözlerim lokantada dolaştı ve buradaki insanların benden daha kalın giyindiklerini fark ettim. Kapının yanındaki askılarda şapkalar ve paltolar asılıydı. Geldiğimden beri sıcaklık birkaç derece düşmüştü bile. Kışın havanın ne kadar hızlı, neredeyse sert bir şekilde değiştiğini unutmuştum. Ormanın nasıl bir anda iliklere işleyen soğuğa teslim olduğunu da. Bu durum, aceleyle yaptığım bavul açısından pek iyi değildi. Yanıma yalnızca bir kazak aldığım kesindi ve üzerimdeki mont, getirdiğim tek monttu.

Arka tarafa açılan sallanan kapı yeniden itildi ve genç adam, kalçasına yasladığı bir kasa dolusu, üzerinden dumanlar çıkan beyaz porselen fincanla geri döndü. Kasayı tezgâha bıraktıktan sonra fincanları üst üste dizmeye başladı.

"Bu benim oğlum, Ben," dedi Sadie, bu kez bana dönerek.

Çocuk omzunun üzerinden şöyle bir baktı ancak ilgisiz duruşu yüzüne boş bir ifade veriyordu. Annesinin mavi gözlerini almıştı ve ondan en az on beş santim daha uzundu. İnce yapılıydı,

bu da bana Johnny'nin o yaşlardaki hâlini biraz anımsattı. Ama o yaş tam olarak kaçtı? Bu çocuk on yedi, belki on sekiz yaşlarında görünüyordu ve bu hesap Sadie'ye daha dikkatli bakmama neden oldu. Onu doğurduğunda kaç yaşındaydı? On dokuz mu? Yirmi mi?

İçimi saran o ağırlık, midemin derinliklerine doğru yeniden inmeye başladı ve hemen gözlerimi Sadie'nin sol eline kaydırdım. Eğer evliyse yüzük takmıyordu. Ama çocuk eski bir ilişkiden de olabilirdi. Yine de onun Johnny'nin oğlu olabileceği ihtimalini kafamdan atmaya çalıştım. Her ne kadar ilişkileri istikrarlı ya da tek eşli olmasa da Johnny ve Sadie, ben kasabadan ayrılmadan önce uzun süre birlikte olmuşlardı. Johnny ile konuştuğumuz nadir zamanlarda özel hayatından pek bahsetmezdi ama eğer bir çocuğu olsaydı, bana söylerdi. Öyle değil mi?

Ben'in yüzüne bakarken zihnimde birbiri ardına onlarca görüntü belirdi. Johnny'yi uçurumun kenarında dururken görebiliyordum. Karanlık odada gölge gibi hareket edişini. Ağaçların arasında, kaşının üzerinde bir kan lekesiyle duruşunu.

Son hatıranın tamamen gözümün önüne gelmesine izin vermeden zihnimin derinliklerine ittim.

"Ben, bu James," dedi Sadie. "Johnny'nin kız kardeşi."

Çocuğun elleri fincanların üzerinde durdu, gözleri sonunda bana odaklandı. "Ah," dedi donuk bir ifadeyle. Bakışlarını annesinden bana geri çevirerek.

O bakışın ardında bir şey olup olmadığını kestiremiyordum. Tezgâhın birkaç tabure ötesinde oturan iki kadın da hafifçe öne eğildi, göz göze geldik. Belki sadece ben hayal ediyordum ama sanki tüm lokanta bir anlığına biraz daha sessizleşmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Çocuğu o garip andan kurtarmak için hafifçe gülümsedim.

Sadie, kasanın çekmecesini kapattı. "Lisede son sınıfta. Beyni tamamen video oyunlarından ibaret ama canı isterse burada birkaç kuruş kazanıyor." Saatine göz attıktan sonra ona baktı. "Geç kalmayacak mısın?"

Ben, bir anlığına dalgınlığından sıyrılıp sonunda bakışlarını benden uzaklaştırdı. "Ah, lanet olsun. Evet."

"Ben hallederim, hadi çık git." Sadie çenesini kapıya doğru kaldırıp elini uzattı.

Ben önlüğünü çözüp buruşturarak ona verdi. "Sağ ol."

Sadie, onun tezgâhın etrafından dolanıp aceleyle ceketini giymesini izledi. Sonra kapıyı itip sokağa çıktı. "Bazılarımız için tatil diye bir şey yok."

"Evet, Micah bana burayı satın aldığını söyledi," dedim.

Gözleri yeniden bana döndü, içinde hafif bir gurur parıltısı vardı. "Neredeyse altı yıl oldu ama futbol sezonunda neredeyse hep bir çalışan eksik oluyor. Buraların nasıl olduğunu bilirsin."

Başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim ve gözlerim tekrar sokağın karşısındaki postane penceresine yapıştırılmış pankarta kaydı.

PUMA DİYARI

Tüm kasaba, futbol sezonunda takımın etrafında dönüyordu. Bu sayede okul, kırsal bir bölgede olmasına rağmen fonlarla dolup taşıyor, turnuvarın olduğu hafta sonlarında ise işletmeler bile kepenk indiriyordu. Neredeyse her gazetenin manşeti son maçın ayrıntılarına ayrılıyor, sezon bittiğinde ise kasaba avcılar ve ormancılar için sıradan bir tedarik noktasma dönüşüyordu.

Kahvemden bir yudum aldım, sonra cebimden telefonumu çıkarıp ekran kilidini açarak Wi-Fi ayarlarını kontrol ettim.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordu Sadie, kahve makinesinin yanına yapıştırılmış, el yazısıyla yazılmış bir tabelayı işaret ederek. Üzerinde ağ adı ve şifre, kalın bir kalemle karalanmıştı.

"Evet, sağ ol."

"İnsanın 2024 yılında en azından şu şeylerle rahatça arama yapabilmesi gerekir ama çoğu yerde hâlâ sinyal çok zayıf," dedi Sadie. "Ama birkaç yıl önce şu internet uydu sistemlerinden birini kurduk ve işler hiç bu kadar iyi olmamıştı. Öyle değil mi,

Harold?" Tezgâhın ucundaki kızıl sakallı adama göz kırptıktan sonra tekrar kasaya yöneldi.

Wi-Fi şifresini girdim ve bağlantı sağlanır sağlanmaz ekranda bir dizi e-posta ve uygulama bildirimi üst üste yığıldı. San Francisco'daki komşumdan, postalarımı alıp alamayacağımı soran bir sesli mesaj vardı. Bir diğeri ise Quinn'den gelmişti, sabah tekrar arayıp beni yoklayacağını söylüyordu. Ardından e-postalarımı açtım ve okunmamış mesajlara göz gezdirdim. Bunlardan yalnızca biri gerçekten önemliydi. Red Giant Collective'deki galeri küratörü Rhia'dan geliyordu. Yaklaşan bir sergiye üç eserim dâhil edilecekti.

Johnny'nin dizüstü bilgisayarını çıkardım ve tezgâhta zar zor yer bularak açtım. Ardından banka hesabıma giriş yaptım. Takip etmem gereken fotoğrafların bir listesini çıkarmıştım, ardından Quinn için bulmam gereken kayıtları eklemiştim. Bunların arasında Johnny'nin geciktirdiği finansal raporlar da vardı. Kendisine verilen hibe parasının belirli periyotlarla raporlanması gerekiyordu ve son iki çeyrek için hiçbir şey göndermemişti. Bu durum beni şaşırtmadı. Bürokratik işler ve evrak işleri konusunda başarılı olabileceğini hayal bile edemezdim.

Son altı aya ait hesap dökümlerini indirip kulübede yazdırmak üzere kaydettim, ardından sabah hazırladığım listeye döndüm. Johnny'nin saha notlarına dair hiçbir dosya bulamamıştım, bu da muhtemelen onları henüz yazıya dökmediği anlamına geliyordu. Bu işi eninde sonunda CAS'ta biri üstlenecekti ama önce Johnny'nin ölümünden önceki günlere ait kayıtları inceleyecektim.

Cebime uzanıp Johnny'nin ceketinde bulduğum film rulosunu çıkardım ve tezgâha koydum. Çenemi avucuma dayayarak ona baktım. Tüpün üzerindeki rakamlar düşündüğüm gibi bir tarihse, fotoğraflar Johnny'nin ölümünden iki gün öncesine aitti. Negatiflerdeki görüntüler, onun çektiği son kareler bile olabilirdi.

Telefonumun kilidini açıp Micah'nın gönderdiği Olivia Shaw'ın numarasını buldum. Parmaklarım havada asılı kaldı, ne söylemem gerektiğini düşünerek duraksadım. Olivia'yı en

son gördüğümde ona yalan söylemiştim ama onunla bir daha hiç konuşmamamın asıl nedeni bu değildi. Asıl neden, gerçeği bildiğini biliyor olmamdı.

Merhaba Olivia, ben James Golden. Micah, uğrayabileceğimi
söyledi.

Şu an uygun musun?

Göndere bastım ve sadece birkaç saniye sonra telefon elimde titredi.

Selam James!! Tabii ki. Altıya kadar buradayım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Derin bir nefes aldım ve hafif bir rahatlama hissettim. Gözlerim, dizüstü bilgisayarın ekranından duvardaki çerçeveli fotoğraflara kayd ve Olivia'nın yüzünü buldu. Koyu kıvrık saçları atkuyruğundan kurtulmuştu ve yuvarlak yüzünün alt kısmı boynuna doladığı bir şalın ardında kayboluyordu. Tam o anda, camın üzerinde beliren bir gölge hareket edince içimdeki gerginlik yeniden yükseldi. Johnny'nin yansımasını gördüğüme neredeyse emindim. Karanlık saçları ve geniş omuzları, ışığın parlamasıyla belirginleşmişti. Ama tekrar arkamı döndüğümde, pencere kenarındaki bölme hâlâ boştu.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp montumun cebine uzandım ve içine sıkıştırdığım birkaç banknotu çıkardım.

Sadie elini sallayarak beni durdurdu. "Önemli değil."

"Ah." Boş kahve fincanına göz gezdirdim. "Teşekkür ederim."

"Nasıl olsa geri geleceksin, merak etme." Hafifçe gülümsedi. "Birkaç hafta, burada hatırı sayılır bir hesap biriktirmek için fazlasıyla yeterli."

"Teşekkürler."

Ellerini tezgâha dayayarak beni izledi. Bilgisayarı çantama

koyarken dudaklarını araladı ama bir an duraksayıp yeniden kapattı. Sonra tekrar konuştu.

"Micah, Johnny'nin ölümünden gerçekten çok kötü etkilendi."

Konu değişikliğinin ani oluşu beni biraz hazırlıksız yakalamıştı. Ellerim çantanın fermuarında takılı kaldı. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Micah... o artık kendisi gibi değil, James," dedi. "Bence dikkatli olsan iyi olur."

Sözleri bir uyarı ya da koyduğu bir sınır gibiydi. Hatta neredeyse sahiplenici bir tavrı vardı. Gülümsemem hafifçe gerildi ve Sadie'nin yüzündeki ifadeden, aramızdaki havanın değiştiğini fark ettiğini anladım.

Ayağa kalktım. "Tekrar teşekkürler."

"Ne demek." Tezgâhın arkasından temiz bir bez aldı ve silmeye devam etti ama ben kapıya yönelirken bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Altımız -ben, Johnny, Micah, Sadie, Olivia ve Griffin- Griffin'in ölümüne kadar ayrılmaz bir gruptuk. Ama o öldükten sonra kasabanın diline düşenler biz olduk. Johnny, Micah ve ben, hakkımızdaki fısıltılardan korunmak için birbirimize daha sıkı tutunduk, etrafımıza görünmez bir duvar ördük. Bu da bizi Sadie ve Olivia'dan uzaklaştırdı. Ben kasabadan ayrıldıktan sonra dengelerin yeniden kurulduğunu tahmin ediyordum. Sadie'nin asıl söylemediği şey, o çemberin artık beni kapsamadığıydı. Ve gerekirse, o sınırı korumakta tereddüt etmeyecekti.

Beş

Six Rivers Lisesi, bir okuldan çok dağ evi gibi görünüyordu. 1970'lerden kalma orijinal tuğla bina, büyük tadilat sırasında eklenen cephenin arkasında hâlâ kısmen görünüyordu ancak yağlanmış ahşap çerçeveler ve koyu mavi metal çatı, bu kadar vahşi bir manzaraya ait olamayacak türden bir modern mimariydi. Tavana kadar uzanan büyük pencereler, ağaçları bir ayna gibi yansıtıyor, binanın içindeymiş gibi bir optik illüzyon yaratıyordu. Bazen gerçekten de öyle hissediliyordu.

Metal kapı gıcırdayarak linolyum kaplı koridorda yankılandı. Çantamın kaymasını engellemek için omzumda biraz yukarı çektim ve ağırlığını dengelemeye çalışarak ilerledim. Yıllar önce ezberlediğim okul düzenini hâlâ zihnimin bir köşesinde taşıyordum, bu yüzden geçerken koridorları işaretleyen mavi-beyaz tabelalara bakmaya bile gerek duymadım. Sanat bölümüne ulaştığımda içimi belirsiz bir huzursuzluk kapladı. Dersler bitmişti ama yine de uzaktan gelen birkaç ses vardı ve bir dolabın sertçe kapanma sesi duyulabiliyordu.

Büyük ahşap çerçeveli pencereler, stüdyo tarzındaki birkaç sınıfa açılıyordu. Öğleden sonra güneşi içeri dolarken sınıflar parlak bir ışıkla aydınlanmıştı. Kırsal bir devlet okulu için bu çalışma alanları inanılmazdı, hatta Byron'daki atölyelerle bile yarışabilecek durumdaydı. Görünüşe göre her kazanılan eyalet şampiyonası, okula yeni bir hibe veya bağış getiriyordu. Sanat bölümü, bu fonlarla yapılan ilk iyileştirmelerden biriydi ve beni sanat okuluna taşıyan seriyi resmetmemin başlıca nedenlerinden biri olmuştu.

Koridor boyunca her sınıfa göz gezdirerek ilerledim ve sonunda sol taraftaki son kapıya ulaştım. Burası, sıralar yerine üç büyük ahşap çalışma masası bulunan uzun, tonoz tavanlı bir stüdyoydu. Tavana asılmış, parlak renklere boyanmış devasa kâğıt hamuru heykeller göze çarpıyordu. Pencerelerin önünde saksılarından taşacak kadar büyümüş bitkiler vardı. Kapıyı biraz daha iterek açtım ve içeri adım attım.

"James lanet olası Golden." İsmimin, hafif bir hayranlık tonu taşıyan bir sesle söylendiğini duydum. Odanın köşesinde, elinde plastik bir kova tutan Olivia Shaw duruyordu.

Koyu kıvrıcık saçları uzun bir örgüyle yüzünden uzaklaştırılmıştı ve kalın çerçeveli kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı. Sarı bluzu, bol ve yüksek belli keten pantolonunun içine sokulmuştu. Ayaklarında, boya lekeleriyle kaplı bez spor ayakkabılar vardı. Arkasında duran dağınık ve karmaşık masa, yaratıcı bir kaosun tam yansımasıydı. Yarısı sıkılmış boya tüpleri ve farklı sertliklerdeki karakalemler, büyük bir masa takviminin üzerine gelişigüzel yayılmıştı. Takvimin yüzeyi, aceleyle yazılmış düzensiz satırlarla doluydu.

O da hiç değişmemişti. Tanıdığım Olivia Shaw her zaman umursamaz bir tavırla havalı görünürdü. Güzel ama gösterişsizdi. Ve her zaman, dudaklarındaki gülümsemenin ötesinde, gözlerinin ardında çok daha fazlası olduğu hissini verirdi.

Kovayı yere bıraktı, masalardan birinin köşesini dönerek bana doğru geldi ve kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarıldı. Beklemediğim anda gelen bu hareket beni şaşırtmıştı.

"İnanamıyorum, gerçekten buradasın."

Dokunuşuna alışmaya çalıştım ve yüzüme bakmak için geri çekilirken dengemi korumak için çaba sarf etmem gerekti.

"Nasıl hâlâ aynı görünüyorsun?"

Biraz mahcup bir gülümsemeyle, "Ben de senin için aynısını düşünüyordum," dedim.

"Vay be." Derin bir nefes verdi. "Gerçekten çok uzun zaman oldu."

Bu yorum içimde hafif bir rahatsızlık uyandırdı çünkü herkesin aklından geçenin tam da bu olduğunu biliyordum. Six Rivers'a neden asla geri dönmediğimle ilgili sayısız teori üretilmiş olmalıydı ve uzak kalışım ile ilgili kesin yargıların da ardı arkası kesilmemişti. Ama Olivia'yı son gördüğümde gözlerinde beliren merak ve kırgınlık şimdi tamamen kaybolmuştu.

Ellerini ne yapacağını bilemez gibi birleştirdi, sonra fikrini değiştirerek masanın üzerindeki renkli kalemlerden birini rasgele alıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Ergenlik yıllarında da aynı heyecanlı, sabırsız enerjiyle kıpırdanırdı.

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler," dedim. "Seni fazla oyalamak istemem."

"Ah, hiç sorun değil." Yanımdaki masanın üzerinde duran karton portfolyoları işaret etti. "Zaten not vermem gereken ödevler var."

Masanın üzerine yayılmış çalışmalara göz gezdirdim. Konu, bir kâse içindeki üç portakaldan oluşan bir natürmorttu ve öğrenciler bunu farklı tekniklerle resmetmişti. Bu, Olivia ve benim burada sanat dersinde yaptığımız ödevin aynısıydı. Bunu çok net hatırlıyordum çünkü öğretmenimiz, bir sanatçının en büyük uğraşlarından birinin, bir yıl boyunca her gün bir portakalın rengini, şeklini, dokusunu ve ışığını yakalamaya çalışmak olduğunu söylemişti. Byron'da bu meydan okumayı kişisel bir görev hâline getirmiştik ama sadece elli iki gün dayanabilmiş, sonra pes etmiştim.

"Garip, değil mi?" Olivia gülerek aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. "Bahse girerim ki burada olacağımı hiç tahmin etmemiştin."

Etmemiştim. En azından burada olmasını istememiştim. Olivia yıllarca Los Angeles'a ya da New York'a gideceğini söylemişti; -duvarları devasa fresklerle kaplı, sanatını sokakta satabileceğin, gürültülü ve ıslıl ıslıl bir yere. Ve bunu yapabiliirdi de. Olivia yetenekliydi ama benim gibi başarıya aç ve hırslı değildi. Eleştiriler onu daha kolay kırıyor, reddedilmek onu altüst ediyordu.

Byron'da geçirdiğim yıllar boyunca onun hiçbir zaman bir sanatçı olarak tutunacak kadar dirençli olmadığını düşünmüştüm.

"Ne zaman geri döndün?" diye sordum.

Gülümsemesi hafifçe soldu ama hemen toparladı. "Hiç gitmedim aslında. Yani, Redding'de okudum ama mezun olduktan sonra buraya geri döndüm. Birkaç yıl sonra öğretmenlik sertifikamı aldım ve bir şekilde kendimi burada buldum." Stüdyoya göz gezdirirken elini kaldırıp renkli kalemı saçına sıkıştırdı. "San Francisco'da neler yaptığını takip ediyorum. Gözüm üstündeydi, öyle diyelim. Gerçekten inanılmaz şeyler başardım, James... harika işler."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hafif bir kendimle dalga geçme çabasıyla güldüm ama pek etkili olmadı. Gerçek şu ki, utanmıştım. Olivia ve ben lisede güzel sanatlar peşinde neredeyse aynı hırsla ilerlemiştik ve bir zamanlar onun *National Geographic* için fotoğraflar çekeceğine ya da büyük bir dergide editöryal işler yapacağına inandığını biliyordum. Eğer beni takip ettiyse, dışarıdan her şey oldukça etkileyici görünüyordu. Basın bültenleri, koleksiyonlar, dergilere verilen röportajlar... Ama kimsenin bilmediği şey, o dünyanın büyük ölçüde yanulsamalardan ibaret olduğuydu. Artık o hayallere pembe gözlüklerle bakacak noktayı çoktan geçmiştim.

"Peki ya Byron? Yıllar önce hayal ettiğimiz kadar büyüleyici miydi?" diye sordu, sesi biraz dalgın çıkıyordu.

"Evet, sanırım öyleydi." Gülümsedim. "Ya sen? Hâlâ fotoğraf çekiyor musun?"

"Ah, evet." Hafifçe güldü ama bu kez kahkahasının içinde belli belirsiz bir hüznün vardı. "Tabii, yani, Met'te sergilenecek yeni serim üzerinde çalışıyorum diyemem." Omuz silkti. "Ama evet, hâlâ çekiyorum."

Gözlerim stüdyonun köşelerinde dolaştı. Büyük hayalleri olan birçok genç sanatçı kendini, sonunda bu okul gibi yerlerde ya da üniversitelerde öğretmen olarak buluyordu. Kimi için bu, giderek uzaklaşan bir hayalin yerine seve seve kabul edilen

bir uzlaşmaydı ve Olivia'nın da o gruba dâhil olduğunu tahmin ediyordum. Diğerleri içinse bu, egoya vurulan tehlikeli bir darbe, insanı içten içe zehirleyen bir hayal kırıklığıydı. Byron kadar prestijli bir kurumdaki profesörler için bile bu durum değişmiyordu.

"Johnny için CAS projesini tamamlaman gerçekten harika bir şey," dedi Olivia. "Ücra bir yerde olan bu küçük okulun böyle bir şeyin parçası olması inanılmaz." Gözlerinde gerçek bir gurur vardı. "Yani, kabul ediyorum, çok küçük bir parça belki ama ne demek istediğimi anlıyorsun." Hafifçe gülümsedi. "Öğrenciler için heyecan verici bir şey oldu ve Johnny'ye gerçekten *tapıyorlardı*."

İronik bir gülümsemeye dönüşme ihtimaliyle dudaklarım istemsiz bir şekilde hafifçe büküldü. *Tapılmak*. Johnny için böyle bir kelime duymayı hiç beklemezdim. *Merak uyandırıcı*, belki olabilir. Onun insanlara karşı gösterdiği ilgisizlik, her zaman onları daha da meraklandırmıştı. Bu anlamda, tuhaf bir çekiciliği vardı. Ama tapılmak? Hayır. Kimse Johnny ile ne yapacağını bilemezdi.

Olivia, sanki içimde kendi kendime yaptığım konuşmayı takip ediyormuş gibi güldü. "Biliyorum. Ama onda o şey vardı, anlıyor musun? O gizemli hava." Ellerini açarak, sanki dev bir reklam panosunda yazılı bir sloganı gösterir gibi hareket yaptı.

"Anlıyorum," dedim ama aslında tam olarak anladığımdan emin değildim. İnsanların Johnny hakkında bu kadar tanıdık bir dille konuşması beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Sanki onu benden daha iyi tanıyorlarmış gibi. Sanki aramızda sadece fiziksel mesafeden çok daha fazlası varmış gibi.

"Neyse, anılarla seni fazla oyalamak istemem. Hadi, sana karanlık odayı göstereyim." Olivia ellerini birbirine vurarak hareketlendi.

"Tabii." Omzumdaki çantayı düzelttim. "Teşekkürler."

Onun peşinden sınıftan çıkıp koridorun sonundaki küçük, beyaz ve penceresiz kapıya yöneldim. Kapının üzerinde, karan-

lık odanın simgesi olan kırmızı bir ışık yanıyordu. Kalın beyaz tellerle korunan bu kırmızı ampul yanıyorsa, kapının açılmaması gerektiğini anlatıyordu. İçeride yapılan çalışmaları mahvetme riski vardı.

Olivia kapı kolunu çevirip kapıyı açtı, eliyle davetkâr bir hareket yaparak içeri girmemi işaret etti. İçeri adım attığım anda boğazım düğümlendi. Film banyosu için kullanılan kimyasalların keskin kokusu, uzun zamandır hissetmediğim bir acıyı uyandırarak içime nostaljik bir ağırlık çökmesine neden oldu. Byron'a gitmek için evden ayrıldıktan sonra bile her dönem mutlaka bir fotoğrafçılık dersi alarak kampüsteki karanlık odaya erişim sağlamaya çalışmışım. Beni oraya çeken sadece loşluğun huzuru ya da tanıdık kokular değildi. Rafın üzerindeki yumurta zamanlayıcısının yumuşak tıklamasıydı. Büyütücünün içindeki fanın hafif uğultusuydu.

Johnny'nin varlığı, gölgelere tutunarak yavaş yavaş kök salıyordu. Zihnimden birbiri ardına anılar geçerken, nemli havada görünmez bir şekilde süzülerek etrafımda dolanıyordu. Johnny, lise yıllarının yarısını bu odada geçirmişti. Çoğu zaman aslında başka bir derste olması gerekirken burada olurdu. Ders çıkışında arabaya gelmediğinde onu aramaya çıkardım ve her defasında burada olurdu. Çalışmaya öylesine daldardı ki zilin çaldığını bile fark etmezdi.

Olivia kapı pervazına yaslandı. "Johnny'nin geride bıraktığı birkaç şey buldum. Oradaki gözde duruyorlar." Yerleşik raf sırasını işaret etti. Her bölmede bir dizi baş harf kazılıydı. Johnny'ninki hâlâ aynı yerdeydi. "Senin için bir zarfın içine koydum."

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Gözleri kolumun altına sıkıştırdığım çantaya kayd. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

Başımı hafifçe salladım. "Sadece negatifleri ve baskıları gözden geçiriyorum. Her şeyi toparlayıp CAS'a teslim edebilmek için bir anlam çıkarmaya çalışıyorum."

Olivia ellerini ceplerine soktu, söyleyecek başka bir şey arıyormuş gibi duruyordu. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Başımınla onayladım, o da dönüp kapıdan çıkmak üzereyken birden duraksadı.

"Aslında, bu akşam ne yapıyorsun?"

Bir an hazırlıksız yakalanmış gibi hissettim. "Hiçbir şey, neden?"

"*The Penny*'ye bir şeyler içmeye gitmek ister misin?"

"*The Penny* mi?"

"Evet, hâlâ açık. Cuma geceleri herkes orada oluyor, canlı müzik de var. Eğer bir planın yoksa..."

"Evet." Hafifçe gülümsedim. "Kulağa harika geliyor."

Olivia hem şaşırmış hem de sevinmiş gibiydi. "Tamam, süper! Zaten numaran var, oraya geçerken sana mesaj atarım."

"Olur."

Olivia'nın gülümsemesi biraz daha genişledi ve ardından koridorda yankılanan adımları silikleşerek uzaklaştı.

Ağır çantayı ve kollarımda taşıdığım defter yığınına çalışma masasına bıraktım. Boynumu saran gerginliği gevşetmeye çalışarak hafifçe gerindim. Johnny'nin baş harflerinin kazılı olduğu gözde, içine sıkıştırılmış bir karton dosya vardı. Ona baktım, göğsümde zar zor kapanmış yarayı yeniden deşmeye enerjim olup olmadığını tarttım. Yoktu. En azından Olivia'yla yaptığımız konuşmadan sonra buna hiç hazır değildim.

Ceketimi çıkardım, cebimdeki film rulosunu bulup üzerindeki tarihi tekrar okudum -10 Kasım. Koridora son bir kez göz attım, sonra kapıyı kapatıp işe koyuldum. Film banyosu için gereken her şey yerli yerindeydi. Kırmızı ışığın düğmesine bastım ve diğer ışıkları kapattım.

Gözlerimin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü ama alıştıktan sonra karanlık odanın tanıdık ritmi geri geldi. Kızıl ışık, odadaki şekilleri keskin kontrastlarla boyarken, önlüğü başımdan geçirip bağladım. Oda hem sınıftan hem de koridordan

daha soğuktu. Kimyasalların korunması için serin tutuluyordu ve bu sıcaklık kısa sürede ellerimi sertleştirecekti.

Filmi banyo edip kestim ve tepsilerin üzerindeki asılı ipe dizerek kurumaya bıraktım. Onlara dokunabilmem için önce tamamen kuruyup sertleşmeleri gerekiyordu ama şimdiden film rulosundaki çoğu negatifin boş olduğunu görebiliyordum. Sadece sekiz fotoğraf vardı ve neye ait olduklarını ancak ışık kutusunu kullanınca anlayabilecektim.

Bu sürede, Johnny'nin evinden getirdiğim negatiflere yöneldim. Tabureye yerleşip çantadaki her şeyi önüme yayarak içeriğini inceledim. Johnny'nin ölümünden önceki birkaç ay içinde çekilmiş ve vadi bölgesinde kaydedilmiş olan tüm negatifleri toplamıştım. Tam olarak ne aradığımı hâlâ bilmiyordum ama en azından onun orada geçirdiği günlerin nasıl görüldüğüne dair bir fikir edinmeyi umuyordum.

Işıklı kutunun düğmesine bastım. Cihazın içi canlanırken, oda hafif bir titreşim sesiyle doldu. İlk negatif şeridini yüzeye yerleştirdim ve Johnny'nin plastik etikete yazdığı tarihi okudum: 1 Ağustos 2023. Büyütecisi bir fotoğraftan diğerine kaydırarak kareleri inceledim ancak görüntüler arasında belirgin farklar göremedim. Küçük ön izleme karelerine bakılırsa, fotoğrafların çoğu ağaçlardan oluşuyordu.

Sonra Özne 44 için tuttuğu not defterini açtım. Bu Johnny'nin Trentham Vadisi'nde izini sürdüğü baykuştı. Sayfaları hızla gözden geçirerek doğru tarihi buldum. Johnny'nin kesik kesik ve vurgulu el yazısı sayfaları dolduruyordu. Bazı kelimeler satırdan aşağı kaymış gibiydi, sanki yazarken gözleri hâlâ ağaçların üzerindeydi. Onu kayalık bir çıkıntıya sinmiş, koyu saçlarının üzerine kapüşonunu çekmiş, elinde kurşun kalemle not alırken hayal etmek içimdeki boşluğu tahmin ettiğimden daha da derinleştirdi.

Bunda tuhaf bir uyum vardı. Johnny her zaman düşünceli ve ciddiydi, bu da insanları ona karşı meraklı hâle getirirdi. Sanırım Olivia'nın öğrencileri hakkında söyledikleriyle kastettiği de buy-

du. Ama Johnny hiçbir zaman insanların ilgisini önemsemezdi. Kendi başına olmaktan memnundu, yine de benden uzaklaşmak istemezdi. Onun ormanda, günlerce tek başına vakit geçirirken gerçekten mutlu olduğunu hayal edebiliyordum.

Not defterindeki kayıtlar tarih, saat ve konuma göre sıralanmış ve Eylül ile Ekim 2021'den itibaren tutulmaya başlanmıştı. Notlar öncelikle Özne 44 üzerineydi ancak Johnny aynı zamanda koruma projesi kapsamındaki farklı bölgelerle ilgili gözlemlerini de detaylandırmıştı. Arazi işaretlerini, erozyon desenlerini, hatta iklim değişikliklerini kaydetmişti. 1 Ağustos tarihli kayıta, Johnny'nin Özne 44'ü yalnızca bir kez ve sadece birkaç dakika boyunca gördüğü yazıyordu. Bunun yanında, neredeyse şifreli gibi görünen birkaç satır karalamıştı ama tam anlamıyla bir bağ kuramıyordum.

Kayıtlarda özellikle işe yarar bir şey yoktu. Johnny'nin yalnız çalışıp çalışmadığına ya da yanında biri olup olmadığına dair tek bir not bile bulunmuyordu. Gözlemler düzensiz bir takvime göre yapılmış gibi görünse de tarihler en azından ayda bir kez giriş yapacak şekilde belirli bir düzene sahipti.

Her negatif şeridini not defterindeki kayıtlarla karşılaştırarak Quinn'in çalışma için kullanabileceği görüntüleri belirlemeye çalıştım. Sonuna ulaştığımda, banyosu tamamlanan filmler artık dokunulacak kadar kurumuştu. Negatifleri dikkatlice kestim ve temiz bir plastik koruyucuya yerleştirdikten sonra ışıklı kutuya koydum. Büyütecın altında görüntüler daha net görünüyordu. En az birinde, açılmış bir kanadın benekli tüylerini seçebiliyordum. Ama asıl önemli olan, kayalık yüzeyin görüldüğü kareydi. Trentham Vadisi olduğunu kanıtlayan detay buydu. Kayalıklardaki belirgin tortul katmanları, iki fotoğrafta da açıkça görülebiliyordu.

Büyüteci diğer kareler üzerinde gezdirdim. Bir dizi ağaç çizgisi ve kaya oluşumu vardı. Küçük ön izleme kareleri, grinin ve yeşilin farklı tonlarından ibaretti. Ama son fotoğrafta, küçük pembe bir leke gözüme çarptı. Muhtemelen bir lens yansıması ya da filmi temizlerken gözden kaçırdığım bir toz zerresiydi.

Büyütücü tezgâhta hafifçe titreşirken banyoları kimyasallarla doldurdum, kendimi bu ritmik ve sakinleştirici hareketin akışına bıraktım. Etrafımı saran duvarlar, dış dünyayı tamamen dışarıda bırakan koruyucu bir kılıf gibi hissettirdi. İlk negatif şeridini taşıyıcıya yerleştirdim, lambayı açarak görüntüyü şövale üzerine ayarladım. Görüntü netleştğinde derin bir nefes verdim, içimde hafif bir rahatlama hissettim. Johnny, baykuşu tam karşıdan yakalamıştı. Gözleri kocaman açılmış, bakışları inanılmaz bir yoğunlukla odaklanmıştı.

“Seni yakaladım,” diye fısıldadım.

Zamanlayıcıyı ayarlayıp düğmeye bastım. Lamba tık diye yanarak görüntüyü yedi saniyeliğine fotoğraf kâğıdına yansıttı. Birkaç dakika sonra, fotoğrafı su banyosundan çıkardığımda yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. Baskıyı kuruması için ipe astım ve galeri ışığını açarak detayları inceledim. Ardından negatifin numarasını listemde daire içine alıp yanına bir yıldız koydum ve bir sonrakine geçtim. Film şeridindeki son görüntü, köşesinde pembe bir bulanıklık bulunan kareydi. Yoğun yeşilliklerin arasında tek başına sırtan o küçük renk lekesi, diğer her şeyin içinde fazlasıyla yabancı duruyordu.

Yüzümü büyütece yaklaştırıp gözlerimi kısıtım. Bu, negatifin üzerinde bir toz lekesi değildi. Renk değişimi, filme belirgin bir şekil olarak yansımıştı, yani bu bir kusur değil, fotoğrafın içinde gerçekten *var olan* bir şeydi.

Negatifi kılıfından çıkarıp taşıyıcıya yerleştirdim. Büyütücünün lambası tık diye yanarken görüntüyü ayarladım, köşedeki detayı daha net görebilmek için iyice büyüttüm. Şekil netleşmeye başladığında kaşlarım çatıldı.

Parmaklarım büyütücünün odak ayarını dikkatlice yaparken havalandırma sisteminin uzaklardan gelen titrek uğultusu ve binanın derin, yankılı sesi kapının dışındaki koridoru dolduruyordu.

Havadaki soğuk giderek keskinleşti ve içimi ürperten bir titreme hissettim. Oda bir anda daralmış gibi geldi, etrafımdaki

alan sanki küçülmüştü. Başımı çevirip karanlığı taradım. Sessizlik, büyütücünün hafif vızıltısı ve lavaboda damlayan suyun sesi dışında neredeyse boğucuydu.

Elimi saçlarımın arasından geçirip üzerimdeki rahatsız edici hissi silkmeye çalıştım, sonra tekrar makineye döndüm. Zamanlayıcı devreye girip ışık aniden yanınca gözlerimi kısarak irkil-dim. Işık sönüp zamanlayıcı tık diye durduğunda, şövaleyi açıp fotoğraf kâğıdını dikkatlice çıkardım.

Görüntü, fotoğraf kâğıdım banyo tepsisine bıraktıktan sadece birkaç saniye sonra yüzeye çıkmaya başladı. Cımbızlarla hafifçe iterek baskının koyulaşmasını izledim.

James.

İsmim karanlığın içinde yankılandı. Şokla irkilerek önümdeki banyo tepsisine çarptım. Film banyosu sıvısı tepsinin kenarından taşarak döküldü. Hızla arkamı dönüp küçük odayı taradım. Kırmızı ışık, havada neredeyse yoğun bir sıvı gibi asılı duruyordu. Elim kaldırıp dokunsam, parmaklarımın arasında hissedecekmişim gibi geldi.

Kalbim göğsümde hızla atarken film solüsyonu yere damlıyordu. Titreyen elimle ışık düğmesine uzanıp açtım. Gözlerimi hızlıca kırıştırarak görüşümü netleştirdim. Gölgeler kaybolmuştu. O ağır, bastırılmış sessizlik saniyeler içinde dağıldı. Ama ismimin havada yankılanan titreşimini hâlâ *hissedebiliyordum*. Ve onu söyleyen sesi hâlâ duyabiliyordum. Johnny'nin sesiydi.

Karanlık odanın dar duvarları sanki üstüme geliyordu. Soğuk hava çok inceydi. Kapıyı aralayarak duvara sabitlenmiş rulo havludan bir avuç kopardım, tezgâhtaki döküntüyü temizlemeye çalışırken ıslanan defterleri de kuruluyordum. Johnny'nin el yazısı, sayfalardan birinde şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Olabildiğince fazla sıvıyı emdirmeye çalıştım ve ortalığı toparladıktan sonra sudan çıkardığım baskıya döndüm.

Tabureye oturup saçlarımı nemli alnımdan geriye ittim ve kalbimin atışlarını yavaşlatmaya çalıştım. Fotoğraftaki bulanık leke bir sırt çantasıydı. Pembe kanvas kumaşı, tıpkı eskiden ke-

çeli kalem ile Converselerime çizdiğim gibi, kıvrımlı karalamalarla kaplıydı. Bu, Johnny'ye ait olamazdı. Ya çantayı yanlışlıkla kadraja almıştı ya da deklanşöre farkında olmadan basmıştı.

Bu tam olarak bir kanıt sayılmazdı ama Johnny'nin ölümünden sadece iki gün önce vadide biriyle birlikte olduğunu gösteriyordu. Ve o gün yanında olan kişi, 12 Kasım'da da onunla birlikte olmuş olabilirdi.

Asıl soru, o kimdi? Gözlerim boş koridora kaydı. Pencereleden süzülen ışık, yerde uzun çizgiler oluşturunuyordu. Johnny'nin Six Rivers'taki hayatı hakkında o kadar az şey biliyordum ki, olası bir isim bile tahmin edemiyordum. Ama bunu bilecek kişinin kim olabileceğine dair bir fikrim vardı.

Altı

Her Trentham Vadi'sine gidişimde Johnny yanımdaydı. Ve ilk kez o şeyin olduğunu hatırladığım an da oradaydı.

Hâlâ dün gibi aklımdaydı. İlk kez yüzme noktasına kendi başımıza gittiğimizde, seslerimiz serin mavi-yeşil suyun üzerinde yankılanmıştı. Vadinin dibi çoğu yerde kayalık ve sığdı ama patika başlangıcından sadece çeyrek mil ötede, dalış yapacak kadar derin, mükemmel bir havuz vardı.

Johnny, Micah ve ben, sarp kayalık patikalardan oluşan labirenti aşarak sırtın tepesine ulaşmıştık. Burada, atlamak için en az altı farklı yükseklik vardı. Ben en alçak olanı seçmiş, aşağıdan Micah ve Johnny'nin havada süzülüp çığlıklar atarak suya çakılışını izlemiştim.

O anı hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum; kenardan adımlarımı atmadan önce gördüğüm manzara, kollarım başımın üzerine yükselerek havada süzüldüğüm o an. Suyu çarptım, vücudum yüzeyi delip geçti ve gözlerimi tam zamanında açıp derine battıkça ışığın benden hızla uzaklaşmasını izledim.

Su yüzeyine çıktığımda Johnny çoktan kayalıklara tırmanmış, bir kez daha atlamaya hazırlanıyordu. Birkaç dakika sonra başımı kaldırıp tekrar baktığımda, midem düğümlendi. Alışılmış atlama noktalarından birinde değildi; vadinin üzerine uzanan kayalıkların en tepesindeydi.

Micah'yla aramızda, bıçak sırtı kadar keskin bir sessizlik oluştu. Göz göze geldik ama Johnny çoktan harekete geçmişti. Ayakları hızla yere vururken, çığlığım daha dudaklarımdan çık-

madan uçurumun kenarına ulaşmıştı. Havada süzülürken bacakları boşlukta savruldu ve o an kalbim, Johnny'ninkine ayak uyduran bir metronom gibi çarpmaya başladı. İşte o anda oldu. Johnny'yle aramızdaki, çocukluğumdan beri hissettiğim sezgisel bağ değildi bu. O her zaman oradaydı, içimde sürekli akan bir bilinç gibi. Ama bu... bu bambaşka bir şeydi.

Johnny'nin ayaklarının altındaki zemin yok olurken içimde bir şey ters döndü, midem sanki boşluğa düşüyormuş gibi büküldü. Ve bir anda, onunla birlikte ben de düşüyordum. Aşağı çekiliyordum, başım suyun altına gömüldü, nefes alamıyordum. Ama aklımda tek bir düşünce vardı. Johnny'nin ölümünü izleyecektim. Ve eğer o ölürse, benim kalbim de duracaktı.

Suyun yüzeyini yırtan derin bir şarılta duyuldu, tam o sırada Micah'nın eli kolumu yakaladı ve beni yukarı çekti. Ciğerlerime dolan soğuk suyu öksürerek dışarı atarken, Johnny'nin hâlâ suyun altından çıkmadığını fark ettim. Panikle başımı yeniden daldırdım, gözlerim onu aradı. Suyun derin maviliğinde kaybolmuştu, kabarcıkların yarattığı perde görüşümü engelliyordu. Kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi çarparken, su berraklaşmaya başladı. Ve sonra bir şey hareket etti. Johnny, uzun bacaklarıyla suyu yararak yukarı çıkıyordu.

Yüzeye çıktığımda, gözlerimde ve burnumda yanmaya başlayan yaşlar patlamaya hazırdı. Johnny nihayet suyun üstüne çıktığında, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı; sıırıslık olmuştuk saçları boynunun yanlarına yapışmıştı. Ama benim kalbim hâlâ öyle çılgınca çarpıyordu ki, sanki boğazımda düğümlenmişti. Bedenimde yankılanan bu kaosun bana ait olmadığını fark etmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Damarlarımda dolaşan adrenalin gerçek değildi. Kendi felç edici korkum, Johnny'nin heyecanına karışmıştı ve artık ikisini birbirinden ayıramıyordum.

Micah beni kıyıya doğru itti, zar zor suyun üstünde kalmayı başarak kayalıklara tırmandım. Ama Johnny kahkahalarla gülüyor, sesi vadide yankılanıyordu. Benim nefesimi toparlamaya

çalışarak ona bakışımı bile fark etmemişti. Arkasında Micah duruyordu. Yüzü kıpkırmızı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir anda Johnny'yi sertçe suya itti, göğsü hızla inip kalkıyordu. Ve işte o an, hayatımda ilk kez Johnny'yi gerçekten görmeye başladım. Hep onunla aynı olduğumuzu sanmıştım. Aynı rengin iki farklı tonu gibi olduğumuzu sanıyordum. Ama orada, kayalıkların üzerinde otururken, Johnny'nin tekrar kıyıya doğru yüzüşünü izlerken, aklımdan geçen tek düşünce onun bulutların içinde saklanan bir fırtına oluşu ve kopmasına yalnızca birkaç dakika kalmış olmasıydı.

Şimdi, mutfak masasında otururken aynı şeyi düşünüyordum. Fotoğrafı tekrar elime aldım, parmağımı kayalık yüzeyin keskin hatları boyunca gezdirdim. Kâğıt hâlâ parlak ve yeniydi, kaygan dokusu ışığı yansıtarak görüntüyü kısmen gizliyordu. Ama ben, o ışığın altında Johnny'nin uçurumun kenarında durduğunu hayal edebiliyordum. O, korkusuz biri olarak biliniyordu ama işte o gün, ölümsüz olmadığımızı ilk kez fark etmiştim. Onu *kaybedebileceğimi* anlamıştım. Ve o korku, aramızda daha önce varlığını bilmediğim bir kapıyı aralamıştı.

Yıllar boyunca o bağ, zaman zaman kendini hatırlattı. Bizi imkânsız, metafiziksel bir şekilde birbirimize bağladı. O anlarda Johnny ne hissediyorsa, ben de hissediyordum. Sanki *oydum*. Onun izlerini taşıyan mekânlar, eşyalar birer iletken gibi çalışıyordu. Muhtemelen lokantada, karanlık odada ve ilk kez çalışma masasına oturduğumda olan da buydu. Johnny'nin bıraktığı izler hâlâ buradaydı ve canlıydı. Ve eğer dikkatli olmazsam onları tetiklemeye devam edecektim.

Fotoğrafı masaya bıraktım, dilimi damağıma vururken Duman battaniyelerin arasından fırladı. Ön kapıyı açmamla birlikte dışarı atıldı, yola benden önce düşüp kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Daha kapıyı kilitlememiştim bile.

Hava sabaha göre daha da soğuktu. Bulutlu gökyüzü her şeyi soluk, tozlu bir maviye boyamıştı ve yanımda getirdiğim ince ceket bu soğuğa karşı tamamen yetersizdi. Johnny'nin mont-

larından birini almayı aklımın ucundan bile geçiremiyordum. Onunla aramda bir şekilde bağ kurduğuma kendimi iyice inandırmışken bu riski alamazdım. Zaten odasının eşiğinden içeri adım atmaya da cesaret edememiştim.

Duman'ın peşinden giderken cebime tıktırdığım bereyi başıma geçirdim ama adımlarım Walker'ların giriş yolundaki kamyonu gördüğüm anda tökezledi. Six Rivers'a geldiğimden beri içimde sinsice büyüyen o tedirginlik, göğsümde kocaman bir boşluk açarak iyice yayıldı. Hızlandım, göz ucuyla evi izleyerek yürümeye devam ettim. Tam sapağı geçmiştim ki, bir çift kanvas tulumun altında kalan kırmızı ekose gömleğin parıltısını gördüm.

Rhett Walker'ın silueti görüş alanıma girdiğinde neredeyse düşüyordum. Ama nefesimi kesen şey onun varlığı değil, ellerindeki kandı. Önünde, bir geyik arka bacaklarından iple asılmış, karnı yukarıdan aşağı yarılmıştı. Kanla boyanmış postunun altında gümüş rengi kürkü ışıltıyordu. Rhett'in derin yarığın içine daldırdığı kolu da aynı kırmızı renge boyanmıştı.

İçgüdüsel olarak ağzımı ve burnumu kapattım, sanki koku yolun ortasında bile beni bulabilirmiş gibi. Midemde bulantılı bir his dönüp durdu. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, Rhett'in başı yavaşça döndü ve gözleri omzunun üzerinden beni buldu.

Beni hemen tanıdı. Bunu solgun ve berrak gözlerinin bir anda odaklanmasından, ellerinin hayvanın cesedinden kayıp düşmesinden anladım. Rhett Walker'ı son gördüğümde, bir avuç dolusu saçımı tutmuş, beni öyle sert sarsmıştı ki kendi dilimi ısırılmışım. Oğlu Griffin'in ölümünden sadece birkaç gün sonra kapımıza dayandığında sarhoştı, zar zor ayakta duruyordu. Daha neler olduğunu anlayamadan ellerini üzerime geçirmişti, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki kulaklarımda yankılanıp bozulmuştu. O gece ne gördüğümü bilmek istiyordu. Ne bildiğimi. Ve eğer verdiğim sözü bozmak üzere olduğum bir an varsa, işte tam olarak o andı.

Korucu Timothy Branson, Johnny eve gelmeden önce Rhett'i uzaklaştırmayı başarmıştı ve ben bunu ona hiç anlatmamıştım.

Eğer anlatırsam ne yapacağımdan korkuyordum. O gece gitmeye karar verdim; gitmem gerektiğini anladım. Hayatımda ilk kez kendime Johnny'yi sadece sevmediğimi aynı zamanda ondan korktuğumu da itiraf etmişim.

Rhett gözünü bile kırpmadan beni izlemeye devam etti, ben ise bakışlarımı öne sabitleyip adımlarımı hızlandırdım. Arkama bakma isteğini bastırmak zorundaydım çünkü o adamın rahatsız edici görüntüsü zihnime kazınmıştı. Sanki arkamdan sürükleyerek götürüyordum.

Duman, kasabanın ilk görüntüsü belirlediğinde adımlarını hızlandırdı ve sessizliği yararak yükselen müzik netleşmeye başladı. Johnny Cash'in *Cry, Cry, Cry* şarkısı kararan ağaçların arasında yankılanırken, *The Penny*'nin ışıkları, alçalan sisin içinde parlayan gökkuşağı lekeleri gibi görünüyordu.

Sabah oradan geçtiğimde bar kapalı ve sessizdi ama şimdi içerisi insanlarla doluydu. Pencereleeri sokağa açılmıştı, küçük otoparkı tamamen doluydu ve birkaç kamyonetin bagaj kapağı indirilmişti. İnsanlar orada oturmuş, parmak uçlarında bira şişeleri sallandırıyordu. Yolun aşağısından yaklaştıkça dikkatleri bana yöneldi ve sesleri kısıldı. Birkaçı bana başıyla selam verdi, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Johnny hakkında bir başka eksik, yarım yamalak konuşmaya girmeden kapıdan içeri girmeye kararlıydım.

Başımı eğerek içeri girdim ve müzik etrafımı sardı. *The Penny*'nin duvarları arasında iki kat daha yüksek yankılanıyordu. İçerisi bayat bira ve eski, cilasız ahşap kokuyordu. Arka taraftaki küçük sahneye parlak ışıklar vuruyordu, bir grup sahne de hazırlanmıştı ve içeride tek bir boş masa bile yoktu. Duvarları kaplayan plaka levhaları, muslukların üzerindeki neon bira tabelalarının ışığını yansıtıyordu. Gözlerimin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü ve sonunda Olivia'nın barın ucunda oturduğunu fark ettim.

Beni görür görmez dikleşti, elini kaldırarak işaret etti. Ben de taburelerin hizasını takip ederek benim için ayırdığı yere yöneldim. Önündeki viski bardağına henüz dokunmamış gibiydi.

"Gelebildin." Yanımızdaki kadınların önüne iki bardak bira bırakan bardaki kadına çoktan işaret ediyordu.

"Ne alırsınız?" Kadın, Olivia'ya bakıyordu ama başını hafifçe bana doğru eğmişti.

"Buyur," dedi Olivia. "Artık ne içtiğini bildiğimi sanmıyorum."

Sözlerini hemen kafamda tartmaya başladım. Bu, çok uzun zamandır ortalarda olmadığımı ima eden bir yorum muydu? Yoksa artık şehirde yaşadığıma göre gösterişli bir şeyler içtiğimi mi düşünüyordu? Ama Olivia'ya baktığımda, gözlerinde hâlâ o masum, tatlı ifade vardı.

"Votka soda, lütfen," dedim.

Barmen başıyla onaylayarak arkasındaki tezgâhtan bir bardak aldı.

"Tamam, belki hâlâ ne içtiğini biliyorumdur," dedi Olivia, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümsemeyle.

Arkamızda simbal* sesleri çınladı ve aniden müzik kesildi. Yerini odadaki yüksek sesli konuşmalar aldı. Kahkahalar, bağrışmalar ve bardakların masalara çarpma sesleri. Votka soda önüme kondu, barmene başımla teşekkür edip bardağı kaldırarak bir yudum aldım.

Olivia da viskisini kaldırıp alaycı bir şerefe yapar gibi hafifçe bana doğru uzattı. Birkaç saniyelik garip bir sessizlik oldu, sonra nihayet konuştu. "Hatırlıyor musun? Otoparkta takılıp odunculara bize bira almaları için para verirdik."

Gülümsedim ve bu seferki gerçekten içtendi.

"On dolarlık bir banknot ve güzel bir gülümsemenin o zamanlar kazandırdıkları inanılmazdı," diye kıkırdadı Olivia.

"Odunculara." Bardağımı tekrar kaldırarak eskiden söylediğimiz mantrayı tekrarladım.

Olivia bardağını benimkine tokuşturdu. "Odunculara."

Aynı anda birer yudum aldık, ardından Olivia gözlüklerini burnunun üzerine geri itti.

* Simbal Kendinden Ses Veren Vurmalı Çalgılar grubuna ait birmüzik çalgısıdır. Tarihi 7. yüzyılda Hititler'e kadar dayanmaktadır. -yhn

“Buranın hâlâ ayakta olmasına inanamıyorum,” dedim.

“Gerçekten mi?”

Güldüm. “Belki de inanabiliyorum.”

“*The Penny* bir efsane. Six Rivers onsuz olamazdı.”

Mekânda nostaljik bir hava vardı, sanki zaman burada durmuştu. Sanki yıllar geçmemişti de dışarı çıktığımda yeniden 2004 yılına dönecektim.

Bardağımı tezgâhın üzerinde döndürdüm, ışığın camın girintilerinde kırılışını izledim. “Bu sabah lokantada Sadie’yle denk geldim.”

“Evet, şimdi ona ait. Yıllar önce devrildi ve herkes daha memnun. Yemekler kesinlikle daha iyi.”

Yeni bir şarkı çalmaya başladı ve Olivia, taburesinde hafifçe sallanırken omzu benimkine dokundu. Kapıdan ilk girdiğimde hissettiğim gerginlik yavaş yavaş içimden akıp gidiyordu, votkanın sıcaklığı bedenime yayılmaya başlamıştı.

“Rhett Walker’ı da gördüm,” dedim alçak bir sesle, önümdeki bardak altlığında biriken su halkasına gözümü dikerek. “Az önce. Buraya gelirken.”

Olivia’nın sallanması durdu, birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Parmakları şimdi bardağının kenarına hafifçe vuruyordu. “Göreceğini tahmin etmiştim.”

“Hâlâ burada olup olmadığını bilmiyordum.”

Aslında demek istediğim, hâlâ burada olmamasını *umduğumdu*.

“Bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Artık pek ortalarda görünmüyor. Endişelenmene gerek yok bence.”

Buna inanmak istedim. Ama Rhett Walker’ın yanı başımdaki evde yaşadığını bilerek kulübede uyuma fikri midemi bulandırıyor.

“O ve Johnny hâlâ birbirine giriyordu,” dedi Olivia. “Orası kesin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Omuz silktilti. "Yani... her şey için kavga ediyorlardı. Köpek, arazi sınırına devrilen bir ağaç, Johnny'nin arka tarafta bir şeyler yakması... Hep bir mesele vardı. Adam tam bir baş belası."

Bir yudum daha aldım. "Evet ama o da çok şey yaşadı."

"Hepimiz yaşamadık mı?"

Cevap vermedim.

"Onu özliyorum," dedi, sesi daha yumuşak çıkıyordu. "Okulda onu görmeye o kadar alışmıştım ki, şimdi her şey çok garip geliyor. Orada olmayı gerçekten seviyordu -çocukların arasında olmayı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. CAS'ta çalışmaya başladığında derslerime gelip konuşma yapmasını istemiştım. Hani, misafir sanatçı gibi bir şey. Ve çocuklar bayıldı. Dediğim gibi, Johnny'yi çok seviyorlardı. Her biri, onun Instagram hesabından seçtikleri bir fotoğrafı temel alarak bir proje yaptı ve Johnny içeri girdiğinde sanki bir rock yıldızı gelmiş gibi davrandılar. Johnny onları inanılmaz derecede etkiledi. Geçen yıl bir öğrenciye mentorluk bile yaptı: Autumn Fischer. O da sonrasında Byron'a kabul edildi, senin gibi." Elini havada salladı. "Bunu zaten biliyorsundur tabii."

"Evet," diye yalan söyledim, gülümsemem ağırlaşırken. Göğsümdeki o sıkışma hissi geri dönmüştü. "Sürekli bahsederdi."

Johnny'yle en son ne zaman gerçekten konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Konuştuğumuzda ise genellikle sadece, ne üzerinde çalıştığım ya da hangi sergilerin yaklaştığı hakkında isteksizce verdiğim kısa güncellemeler oluyordu. Quinn'le zaman zaman çıktığım randevulardan ya da işimin sınırlarının dışına taşan herhangi bir şeyden asla bahsetmemiştim çünkü bu sohbetler çoğu zaman bir hâl hatır sormaktan çok bir sorgulamaya dönüşüyordu. Johnny'ye hesap veriyormuşum gibi hissediyordum. Sanki onun benimle gurur duymasına ihtiyacım varmış gibi. Bunu bilmek, San Francisco'da kalmamı bir şekilde haklı çıkarıyordu.

Konuşmalarımız asla uzun sürmezdi. Johnny'ye hayatıyla ilgili bir şey sorduğumda, genellikle tek kelimelik cevaplar alır ve

gitmesi gerektiğine dair bahaneler dinlerdim. Uzun süre bunun beni korumaya çalışmasıyla ilgili olduğunu düşündüm. Kendini, benimle Six Rivers arasına bir kalkan olarak koyuyordu. Ama öldüğünde, içimi kemiren o his –Johnny’nin bir şeyler sakladığına dair şüphe– bana onun sorularımdan kaçmasının aslında benimle hiç alakası olmayabileceğini düşündürdü.

“Onunla gurur duyuyordum, biliyor musun?” dedi Olivia. “Sanki sonunda her şey yoluna giriyordu. Kendi yolunu, amacını bulmuş gibiydi.”

“Evet,” diye yanıtladım. Ben de aynı şeyi defalarca düşünmüştüm.

“CAS projesinden başka birini getirip çocuklarla konuşturdu mu hiç?”

Bunu bir an düşündü, sonra yanıtladı. “Hayır, neden sordun?”

“Sadece merak ettim. Bu bölgede başka biriyle çalışıp çalışmadığını bilmiyordum.”

“Yani, sadece Josie.”

“Josie mi?”

“Kıyı bölgesinde çalışan başka bir araştırmacı. Sanırım Fort Bragg’deydi. Johnny’nin CAS’taki meslektaşı gibiydi, yaptığı işi denetliyordu.”

Johnny’nin ondan bahsettiğini hiç hatırlamıyordum ama isim yine de tanıdık geliyordu. Kendi kendime, Johnny’nin kayıtlarında ona dair bir şey olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini not aldım. Eğer Johnny’nin meslektaşıysa, muhtemelen yüz yüze çalışmışlardı. Hatta o sırt çantasının sahibi bile olabilirdi.

“James?”

Bardan bir kadın seslendi ve başımı kaldırıncı Amelia Travis’i gördüm.

Orman korucusunu tanımam birkaç saniye sürdü. Üzerinde uzun kollu kot bir elbise vardı, saçları açıktı ve tek omzunun üzerine atılmıştı. Üniformasız hâliyle neredeyse on yaş daha genç görünüyordu.

Elimi kaldırarak karşılık verdim ve o da içkisini alıp bize doğru yürümeye başladı. Olivia'nın omuzlarının gerildiğini, dudaklarının hafifçe büzüldüğünü fark eder etmez tavrındaki değişikliği hemen yakaladım. Amelia'nın gelişini göz ucuyla takip ediyordu.

"Sen olduğunu tahmin etmiştim." Amelia, barın gürültüsünü bastırabilmek için yaklaşıp eğildi. "Yerleşebildin mi biraz?"

"Evet."

"Güzel. Bugün okula uğradığını duydum."

Yanımda, Olivia dikkatini belirgin bir şekilde başka yöne çevirmişti.

"Üzgünüm, küçük kasaba işte." Amelia güldü. "Burada her şey haber olur. Bir sorun yaşamadığından emin olmak istedim."

Sorduğu ama aslında sormadığı bu soru beni biraz huzursuz etmişti.

"Hayır. Bir sorun yok."

Bir an bekledi. "Peki, eğer yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ne olursa olsun."

"Haber veririm. Teşekkürler."

"Şuna göz kulak ol." Amelia, Olivia'ya dönüp başıyla beni işaret etti.

Olivia'nın yüzüne yerleşen sakın gülümseme, en iyi ihtimalle soğuk bir nezaket barındırıyordu ama Amelia'nın bunu fark edip etmediğini anlayamadım.

"Size iyi akşamlar." Amelia kalabalığa karışarak ortadan kayboldu ve aramızda boşluk bıraktı.

"Bu bakış ne anlama geliyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hiçbir şey. Yeterince nazik biri. Sadece biraz burnunu her şeye sokuyor."

"Bu ne demek?"

"Travis işini fazlasıyla ciddiye alıyor. Her şeyi yakından takip ediyor ve buradaki insanları bilirsin. Bundan pek hoşlanmazlar."

Ne demek istediğini anlıyordum. Kasabaya periyodik olarak gelip giden oduncular dışında yeni birileri çok nadir gelirdi. Amelia'dan önce ofisi yöneten Timothy Branson bile yıllarca bu-

rada kalmış olmasına rağmen, hep mesafeli tutulmuştu. Özellikle Griffin Walker öldükten sonra. Kasaba halkı olan bitene üzülmüştü ama Branson, Griffin'in ölüümüyle ilgili cevaplanamayacak sorular sormaya başladığında, onu dışlamakta hiç tereddüt etmemişlerdi. Sanki ortaya çıkarılacak bir yalan ya da keşfedilecek bir gerçek varsa, bunun bir yabancının işi olmadığına karar vermişlerdi. İşte bu yüzden o ėün Rhett Walker kapıma dayanmıştı.

"Johnny'nin arkadaşı olduğunu söyledi," dedim, aslında bir soru sorduğumu belli ederek.

Olivia alaycı bir kahkaha attı. "Bunu pek söyleyemem."

"Evet, bana da pek mantıklı gelmedi."

Aslında düşündüğüm şey, bu durumun dikkatsiz göründüğüydü çünkü onun, Amelia gibi birinin eline geçmemesi gereken sırları vardı. Gömmek için çok uğraştığımız parçaları bir araya getirmek için fazla kurcalamaya gerek yoktu. Ama Amelia neden Johnny ile arkadaş olduğunu söyleme gereği duymuştu?

Olivia'nın taburesinde hafifçe kıpırdanışım fark ettim. Elini kaldırıp saçını kulağının arkasına itti. O anda jeton düştü.

"Sen ve Johnny...?" Cümleyi tamamlamadım.

Olivia'nın gözleri büyüdü, yanakları kızardı. "Hayır!"

Ona, ėülümsememi bastırmaya çalışarak baktım.

"Hayır," dedi tekrar. "Dalga mı geçiyorsun? Yani, Johnny? Benim gibi biriyle ilgilenecek?" Gerçekten utanmış gibiydi.

Johnny'nin ilişkileri olduğundan emindim ama bu, konuşmalarımızda hiç girmediğimiz birçok konudan biriydi. Kadınlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Genellikle hızla ve yoğun şekilde bağlanan kadınlarla birlikte olurdu ama Johnny insanlara *yaklaşmazdı*. Sadie bunun en iyi örneğiydi. Lise yıllarımız boyunca Johnny'nin kararsız ilgisinin insafına kalmıştı. Ve tıpkı Johnny gibi, o ilgi de sürekli değişirdi.

O zamanlar Johnny'ye ilgi duymayan tek bir arkadaşım bile yoktu ve bunun sebebinin, insanların onun öngörülemez doğasına yoğun bir şekilde çekilmesinden kaynaklandığına çoktan karar vermiştim. Sanki onu bu kadar farklı yapan şeyler, aynı

zamanda onu büyüleyici kılıyordu. Johnny'nin ne zaman ortaya çıkacağını ya da ne zaman ortadan kaybolacağını, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini asla bilemezsiniz. Onun dünyasında var olmak yorucuydu ama aynı zamanda bana kendimi özel hissettiriyordu. Kardeşimin iç dünyasına kabul edilen nadir insanlardan biri olmak, sanki beni diğer herkesten farklı kılıyordu.

Birkaç saniye boyunca, sabahtan beri içimi kemiren asıl soruyu sorup sormamak konusunda tereddüt ettim. Olivia'nın, Sadie'nin oğlu Ben ve onun Johnny'nin çocuğu olup olamayacağına dair bir fikri olup olmadığını.

Karar vermeden önce, Olivia taburesinde döndü ve grubu daha iyi görebilmek için yerini ayarladı. Tam o sırada bateri yeniden çalmaya başladı ve müzik hoparlörlerden yankılanarak tüm mekânı doldurdu. Düşünceyi aklımdan çıkardım ve ben de aynısını yaptım. Grubun lideri gitarını çalarken, Elvis Presley'nin *Heartbreak Hotel* şarkısı barın içinde yankılanıyordu.

Bunun içine kendimi bilerek bırakmam gerekti. Arada sırada Rhia'yla içtiğim birkaç kadeh ya da flört uygulamalarında tanıştığım adamlarla yaşadığım tek seferlik buluşmalar dışında, böyle geceler benim için nadirdi. *The Penny*, San Francisco'da yaşadığım apartmanın köşesindeki küçük mahalle barına hiç benzemiyordu. Johnny en son ziyaretime geldiğinde, onu oraya götürmüştüm ve menüde lavantalı bir kokteyl olduğunu görünce kişisel olarak hakarete uğramış gibi hissetmişti.

Johnny'nin o anki yüz ifadesini hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Biliyorum, daha önce söyledim ama seni görmek gerçekten güzel, James," dedi Olivia aniden.

Ona döndüm. "Seni görmek de güzel. Gerçekten."

Sokağa çıkan kapı açıldığında, içerideki sıcak hava bir anlığına geri çekildi ve gözlerim kapıya kaydığında donup kaldım. Micah Rhodes, kapıda duran birkaç kişinin arasından omzuyla yol açarak geçti ve başındaki bereyi çıkardı. Saçları yüzüne düştü, ardından elleriyle saçını geriye attı ve barın diğer tarafına doğru ilerledi. Geçtiği insanlara hafifçe gülümseyerek selam ve-

rirken bakışları bana takılmadı. Olivia'nın beni izlediğini hissedince gözlerimi kaçırdım.

"Döndüğünden beri onu gördün mü?" diye sordu Olivia.

"Pek sayılmaz. Dün geldiğinde Duman'ı bırakmıştı, o kadar."

Olivia bardağındaki içkiyi tek seferde bitirdi, ardından bar-mene işaret etmek için elini kaldırdı. Sonra hafifçe öne eğilerek Micah'nın ceketini çıkardığı tarafa baktı.

Onu tekrar görmenin nasıl olacağını hafife aldığımı şimdi kendime itiraf edebildim. Aynı odada durup, ona son baktığımdan bu yana yüzündeki değişimleri izlemek... İçimi panikle dolduran bir histi. Sanki o an arabaya atlayıp San Francisco'ya geri dönmezsem, geçmişin açgözlü kolları beni sarıp yutacaktı. O anılar hâlâ derimin hemen altında yüzüyordu. Ellerinin, gömleğimin altından sırtıma kayışı, nemli hava, kulağımın dibinde duyduğum nefes sesi.

Bunun sadece geçici bir şey olmasını ummuştum. Onca yıldan sonra, bastırdığımı sandığım duyguların biraz olsun kabarması kaçınılmazdı. Ama barın kırmızı ve turuncu ışıkları altında oturup loş aydınlıkta keskin hatlarını izlerken, o huzursuz kırıltıyı tekrar hissettim. Aynı anda hem çekilip hem itiliyormuşum gibiydi. O an gerçekten kalkıp gitmeyi düşündüm.

İki adamla birlikte bir masaya oturdu ve sanki bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi aniden başım kaldırıp gözlerimi yakaladı. Yutkundum ve hızla gözlerimi bara çevirdim ama artık yavaş, yakıcı bir sıcaklık yüzümün yanından aşağı kayıyor, boğazıma ve omzuma doğru ilerliyordu. Onun gözlerinin üzerime düştüğünü hayal ettiğim her yerdeydi.

"Nasıldı?" diye sordum Olivia'ya, sesimi alçak tuttum.

"Bütün bunlardan önce mi? İyiydi. Nehirlerde sinek oltacılığı* rehberliği yapıyordu, sezon boyunca da epey yoğun oluyor. Beraber büyüdüğümüz adamlardan odunculuk yapmayan na-

* Sinek oltacılığı, böcekleri taklit etmek için hafif yapay sinekler kullanan ve özel ekipman ve atış teknikleri gerektiren, genellikle balıkçıların suda durarak ve su geçirmez giysi giyerek yaptığı bir balıkçılık yöntemidir. —çn

dir kişilerden biri, bu da bir şey sayılır." Olivia duraksadı. "Ama Johnny'den sonra mı? Açıkçası bilmiyorum."

"Sadie, onun eskisi gibi olmadığını söyledi."

"Bu, hafif kalır." Bana doğru biraz daha yaklaştı. "Çok sarsıldı. Tabii ki sarsıldı."

Söylediklerini artık neredeyse duyamuyordum, kelimeleri müziğin ritminde kayboluyordu. Micah'ya dönüp bakmamak için kendimi zorladım ama sadece birkaç saniye dayanabildim. Artık bana bakmıyordu ama varlığını fark ettiğini omuzlarının gerginliğinden anlayabiliyordum.

"Ama kesinlikle eski hâline benzemiyor," diye devam etti Olivia. "Pek ortalarda görünmüyor. Zaten Johnny'yle araları da bir süredir bozuktur, belki de bununla ilgisi vardır diye düşündüm. Suçlu hissediyor olabilir, kim bilir."

"Nasıl bozuktur?"

"Neden olduğunu bilmiyorum ama Johnny ile mi? Her şey olabilir. O ikisi aile gibiydi ve aile dediğin böyledir. Onlar için öldürebileceğin gibi, onları öldürmen de mümkün olabilir."

Sözleri içimde istemsiz bir ürperti bastırmama neden oldu. Olivia bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Ama hem o hem de Amelia, Micah'nın aile gibi olduğu konusunda haklıydı. Onu unutmayı zorlaştıran şey sadece ergenlik sancıları ya da ilk aşk değildi. Her şeydi. Ona âşık olmadan çok önce çocukluklarımız birbirine dolanmıştı. Birlikte *büyüdüğünde*, biri senin hayatının her hâlini gördüğünde, başkalarının hiç bilmediği yönlerini bildiğinde, aradaki bağ kalıcı olurdu. Böyle anıları silmek imkânsızdı. Onların, hayatın boyunca derinin hemen altında yaşamaya devam etmediğini iddia etmek de.

Amber ışığın yanağında nasıl kaydığını izledim, çenesindeki kas hafifçe seğirirken bardağına dalıp gitmişti. Micah, kardeşimi benim gibi tanıyan tek kişiydi. Fırtınalarının yaklaştığını nasıl fark edeceğini, onları nasıl atlatacağını, Johnny'yi kendinden nasıl koruyacağını biliyordu. Ve aramızdaki en büyük sorun da buydu –Johnny.

Gittikten sonra yıllarımı o bağı çözmeye, ipliği takip edip sonuna ulaşmaya çalışarak geçirdim. Ama bunun tek bir cevabı ya da basit bir açıklaması yoktu. Micah ile ilgili hiçbir şey öyle değildi.

Gedi

Masadan sarı ve yeşil fosforlu kalemleri alıp mutfak masasına yerleştirdim ve Johnny'nin banka ekstrelerini incelemeye başladım. Beklediğimden daha inceydi, her ay yalnızca birkaç para girişi vardı ve benim hesaplarıma kıyasla çok daha az işlem yapılmıştı.

CAS'tan gelen ödemeleri bulmak kolaydı. Her ay düzenli olarak görünen iki rakam vardı ve bunları yeşil renkle işaretledim. İlki 1.200 dolardı, Johnny'nin projedeki pozisyonu için aldığı aylık maaş. İkincisi ise 860 dolardı, araştırma için kullanılması gereken ve üç ayda bir yatırılan hibe fonuydu. Quinn'in belgelendirilmesini istediği tutarlar bunlardı ancak içimde bunun bu kadar basit olmayacağına dair bir endişe vardı. Johnny'den bahsediyorsak, paranın yanlış yönetildiğine ya da gerçeğin biraz eğilip büküldüğüne dair bir işaret bulmam mümkündü. Eğer ek-sik bir tutar varsa, belgelere geçmeden önce ya ben tamamlar ya da bir şekilde hesapta gösterirdim. Çünkü bunu her zaman yapıyordum. Kardeşimi koruyordum. Hayatım boyunca yaptığım tek şey buydu.

Büyürken, Johnny daha en başından *kötü ikiz* damgasını yemişti. Markette bir şeyler çalarken yakalandığı birkaç sefer olmuştu ve ergenlik yıllarımızda, ilk işinden kasadan para yürüttüğü için kovulmuştu.

Yetişkinlerin bize nasıl baktığını, hatta hakkımızda nasıl konuştuklarını görmüştüm. Sanki ben iyi taraf, Johnny ise kötü olan-
dı. Ama insanların hiçbir zaman anlayamadığı şey, kardeşimin sa-
dece yapması gerektiğine inandığı şeyi yapmaya hazır olmasıydı.

Ve bu uğurda aşmayacağı pek az sınır vardı. Dışardan görünüş ya da itibar umurunda değildi. Sanki hepimizin doğuştan sahip olduğu o içgüdüsel korku –ait olma ihtiyacı– onda hiç yoktu.

Bir keresinde bir öğretmenin Johnny'yi yalnız yaşayan bir tür olarak tanımladığını duymuştum. Bir sürü hâlinde yaşamayan, herhangi bir toplumsal yapıya dâhil olmayan hayvanlar gibi demişti. Johnny için hayat çok basitti. O sadece kendine aitti ve tek görevi beni korumaktı. Sorun şu ki, bir noktadan sonra benim tek görevim de Johnny'yi korumak olmuştu. Ve bu, hiç de basit bir iş değildi.

Banka ekstrelerini dikkatlice taradım, proje harcaması olabileceğini düşündüğüm işlemleri sarı fosforlu kalemle işaretledim. Bazılarını Quinn'e danışmam gerekecekti, uygun olup olmadıklarını ancak onunla kontrol edebilirdim. Ama Johnny'nin e-postalarında bulduğum makbuzlar ve masasında karşılaştığım belgelerle, hesaplanması gereken tutarın aşağı yukarı ne olduğunu anlamayı umuyordum.

Temmuz ayı hesap dökümüne geldiğimde, şimdiye kadar gördüğüm en büyük işlemle karşılaştım –12.397,21 dolar. Fosforlu kalemim havada, satıcının adına bakakaldım.

BS 012001

Gözlerimi numaraya diktim, bu işlemin hesap dökümlerindeki diğer hareketlerden ne kadar farklı olduğuna takılıp kaldım. Bu harcama, Johnny'nin hesabında genellikle bulunan toplam paradan çok daha fazlaydı. Hibeden alınan fonlarla proje için yapılan bir ödeme olması mümkün değildi. Bu ancak ekipman alımı olabilirdi. Yeni bir kamera ve birkaç kaliteli lens bu kadar tutmuş olabilir diye düşündüm.

Fosforlu kalemi masaya hafifçe vurdum. Bu işlemin neyle ilgili olduğunu bilebilecek tek kişi, aynı zamanda aramaya cesaret edemediğim tek kişiydi.

Telefonu cebimden çıkarıp masaya koydum, ekrana baktım.

Micah hâlâ mesaj atmamıştı ve bu beni şaşırtmasa da içimde kabul etmekten utandığım bir hayal kırıklığı hissi vardı. Onu ilk görüşümün üzerinden sadece kırk sekiz saat geçmişti ve şimdiden ona mesaj atmamaya ya da aramamaya dair kendime verdiğim sözü bozmaya başladığımı hissediyordum.

Telefonu elime aldım, kilidini açtım ve bana attığı son mesaja kadar kaydurdım. Numarasını kaydetmemiştim –bu, onu gerçekten unutmaya çalıştığıma dair kendimi inandırmak için yaptığım zavallı bir çabaydı. Bazen, birkaç kadeh şarap içtikten sonra ya da uykusuz geçen saatlerin sonunda, sosyal medyada adını arardım. Ama Micah hiçbir zaman hesap açmamıştı. Yıllar içinde Johnny'den numarasını istememiştim ve bu bilinçli bir karardı. Hem geçerli bir bahanem yoktu hem de elimde olursa kendime hâkim olamayacağımdan emindim.

Johnny'yle ilgili kafamda biriken sorulara cevap bulmak istiyorsam Micah'yla konuşmam gerekeceği gerçeğinden kaçış yoktu. Vadide Johnny'nin biriyle çalışıp çalışmadığını bilebilecek tek kişi oydu. Ve eğer Olivia'nın dediği gibi Johnny'yle aralarında bir sorun yaşanmışsa, bunun nedenini öğrenmek istiyordum.

İçten içe, Micah'nun da şu an benim yaptığım şeyi yapmasını umuyordum; beni aramak ya da yeniden eve gelmek için iyi bir bahane arıyor olmasını. Ama içimde bir yerde, bunun olmayacağını biliyordum. Micah bu sefer peşimden koşmayacaktı.

Mesaj metin kutusunu açmadan önce fikrimi birkaç kez değiştirdim. Göndermeden önce iki kez daha vazgeçtim. Sonunda, derin bir nefes alıp gönder tuşuna bastım.

Bu akşam ne yapıyorsun?

Yüzüme sıcak bir dalga yayıldı ve anında pişman oldum. Ellerimi yanaklarıma bastırıp derin bir nefes verdim. Bu yaşananların bir versiyonunda, Micah az önce kazanmıştı. Ve eğer mesajıma cevap vermezse, yirmi yıldır sormaya cesaret edemediğim sorunun cevabını almış olacaktım.

Yaptığım –ve yapmadığım– *her şey*, aramızdaki o sonsuz bağı gerçekten koparmaya yetmiş miydi?

Telefon birkaç saniye sonra masanın üzerinde titredi ve elimi indirirken nefesimi tuttum. Ama ekranda Micah'nın adı yoktu.

"Lanet olsun."

Arayan Quinn'di.

Boğazımı temizledim ve lastik tokamı çıkarıp saçlarımı parmaklarımla dağıttım. Telefonu lokantada cevaplamayı planlamıştım ama zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

"Hey, Quinn," dedim, gereğinden biraz daha yüksek bir sesle. Hat sessizdi.

Ekrana baktım, arama süresi ilerliyordu ama sinyal gücü tek bir çubuktan ibaretti.

"Alo?" Telefonu tekrar kulağıma bastırdım. Parçalı ve cızırtılı bir ses kesik kesik araya girdi. "Bir saniye bekle."

Koridordan ilerleyip kapıyı açtım, Duman peşimden gelirken merdivenlerden aşağı indim. Sinyal gücüne bir çubuk daha eklendi. Tekrar denedim.

"Hey, beni duyabiliyor musun?"

"İşte buradasın!" Sesi netleşti. "Şimdi duyuyorum."

"Kusura bakma, telefonlar burada hiç çekmiyor."

"Sorun değil." Quinn'in hafif İngiliz aksanı kelimelerini yuvarlak ve yumuşak hâle getiriyordu. "Nasılsın, James?"

"İyiyim. Gayet iyiyim."

"Oraya sağ salim vardın mı?"

"Evet, her şey yolunda. İki gün önce geldim, şimdi işleri düzene koymaya çalışıyorum."

"Güzel, güzel." Ardından kısa bir duraksama oldu, sonraki kelimeler beceriksizce ağzından döküldü. "Umarım her şey... çok zor olmamıştır. İyi misin?"

Sesindeki içten, yumuşak ton dengemi biraz bozdu. Quinn'le ilk tanıştığım gece dikkatimi çeken şeylerden biri, gereksiz nezaket sözlerini ve yüzeysel sohbetleri ustalıkla aşabilme yeteneğiydi. Lafı dolandırmazdı, insanların kırılğanlıklarını görmezden

gelmezdi. Onun ne düşündüğünü ya da ne istediğini anlamak için çaba sarf etmene gerek kalmazdı.

"İyiym," dedim, boğazımı temizleyerek. "Zor ama elbette zor olacak, değil mi? Böyle olacağını biliyordum."

Bir an sessiz kaldı. "Evet, bu çok normal. Umarım bu bir tür kapanış olur senin için."

Gözlerim yere kaydı, zihnim bu kelimeleri evirip çevirmeye başladı. Kapanış... Bunun ne anlama geldiğini bile tam olarak kavrayamıyordum. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını da.

"Peki, Johnny'nin araştırması nasıl gidiyor? Bir ilerleme kaydedebildin mi?"

Kazağımın kolunu elimin üzerine çektim ve titreyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Hava buz gibiydi ve montumu almayı akıl etmemiştim. "Evet, fena gitmiyor. Fotoğrafların çoğunu topladım, birkaç tanesini daha bulmam gerekiyor. Bugün her şeyin tam olduğundan emin olmak için saha notlarını gözden geçiriyorum."

"Harika." Quinn'in sesindeki tedirginlik bir anda kayboldu, sanki kötü bir haber almaya hazırlanıyormuş da rahatlamış gibiydi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı? Redding'e bir uçuş ayarlayıp oraya gelerek sana destek olmaktan mutluluk duyarım."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana, çağrı süresine göz attım ve hafifçe gülümsedim. Gelmeyi teklif etmesi iki dakikadan kısa sürmüştü. Ama Quinn'in ya da hayatımın diğer parçasından herhangi birinin burada olması fikri içimi sıkıyordu.

"Gerek yok. Gerçekten. Zaten uzun süre kalmayacağım."

Telefonun diğer ucundaki sessizlikte hayal kırıklığımı duyabiliyordum ve o hissi hiç sevmiyordum. Sanki Quinn her kapı aralamaya çalıştığında ben usulca kapatıyordum.

"Anladım. Ama fikrini değiştirirsen..."

Etrafıma baktım ve Duman'ın artık görüş alanımda olmadığını fark ettim. Kulübeyi çevreleyen orman o kadar yoğunlu ki, ağaçların arasından gökyüzünün sadece küçük bir parçasını seçebiliyordum.

“Sanırım ihtiyacım olan her şeyi topladım,” dedim, dalgın bir sesle. “Biraz daha kayda göz gezdirip her şeyi bir araya getirmem gerekiyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Johnny bu projeden sana ne kadar bahsetti bilmiyorum ama amacımız, risk altındaki türleri korumaya yönelik veri toplamak. Özellikle de bu türle ilgili bilgiye ulaşmak fazlasıyla zor oldu. Bizim görevimiz, bu türün hangi popülasyonlarının...”

Kulübenin köşesini dönerken yarım yamalak dinliyordum, gözlerim arka taraftaki ağaçları tarıyordu. Sabahın geç saatleriydi ama ağaç örtüsü o kadar yoğunlu ki, köpeği fark etmem birkaç saniyemi aldı. Soluk gri tüyleri, dalların arasından süzülen ııkta parlıyordu.

“James? Orada mısın?”

“Evet, pardon,” dedim. “Aslında sana bir şey sormak istiyordum. Johnny projede birinden bahsetmişti. Sanırım adı Josie’ydi?”

“Ah, evet. Josie. Ne olmuş ona?”

“Buralarda mı acaba diye merak ettim. Yani, Johnny’nin çalışmalarıyla ilgili bir şey sormam gerekirse.”

“Fort Bragg’de. Çok uzak sayılmaz. Ondan neye ihtiyacın var? İstersen ben ulaşabilirim.”

“Yok, sağ ol,” dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde. “Sadece Johnny’yle burada, Six Rivers’ta beraber mi çalıştılar diye merak ettim.”

Quinn duraksadı. “Başlangıçta Johnny’yi eğiten oydu, aralarının da iyi olduğunu biliyordum.”

Kadının adını yeniden zihnimde evirip çevirdim, ona dair bir anı arıyordum. Johnny’nin ondan hiç bahsetmediğinden neredeyse emindim ama fotoğraftaki sırt çantasının ona ait olup olmadığını, o gün vadide Johnny ile birlikte olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Sizi tanıştıtabilirim,” diye önerdi Quinn.

“Olur. Harika olur,” dedim ama Duman’ın ateş çukurunun

içinde bir şeyleri eşelediğini görünce dudaklarımdan sabırsız bir nefes kaçtı.

"Tamam. Bu arada, ihtiyacımız olan her şeyin bir listesini ve format bilgilerini sana gönderdim. Ama dürüst olmak gerekirse, sen sadece belgeleri toparla yeter, geri kalan ince işleri ben hallederim."

"Tamam, ilgilenirim," dedim.

"Harika. Bu arada, o finansal formları da hatırlatmış olayım. E-postama ekledim, ihtiyacımız olan her şey orada."

"Zaten şu anda onunla uğraşıyorum."

Ateş çukurundan bir toz bulutu yükseldi, Duman kazmaya devam ediyordu. Daha da fazla ortalığı dağıtmadan ona ulaşmak için adımlarımı hızlandırdım. Yanına vardığımda tasmaşına uzanıp onu geri çektim.

"Teşekkür ederim. Gerçekten her şey için minnettarım, James." Quinn bir an duraksadı ve hat yine sessizliğe gömüldü. "Bunun Johnny için de çok anlamlı olacağını biliyorum. Bu projeye gerçekten önem veriyordu."

Bahçedeki ahşap bahçe sandalyelerinden birinin koluna oturdum, elim kucığıma düştü, gözlerim yine ağaçlara kayd. "Biliyorum."

Johnny'nin projeye başlamasının ardından, uzun zaman sonra ilk kez geceleri onun için endişelenerek uyanmadığımı fark etmişim. CAS'ta işe başladığında öyle gururlanmıştı ki, ertesi gün San Francisco'ya gelmişti. Şimdi düşününce, bunun onun son ziyareti olduğunu fark ediyordum.

Onu o şekilde görüp görmediğimden emin değildim. En azından çocukken gördüğüm hâlden beri. Uzun bir yolculuğun ardından nihayet yere konan bir tüy gibiydi. Johnny projede bir amaç bulmuştu. Bir anlam. O an, ona neredeyse imrenmişim bile. Johnny'nin, onu hayata ve dünyaya bağlı hissettiren bir şeyi vardı, oysa ben uzun zamandır öyle hissetmiyordum.

"Neyse," dedi Quinn, "bir şeye ihtiyacın olursa *lütfen* çekinme. Buradayım, James. Ve oraya gelme teklifim hâlâ geçerli."

"Teşekkür ederim, Quinn," dedim, suçlulukla.

Quinn, aslında onu çağırmamı istediğini gizlemekte başarsızdı ve nedenini de biliyordum. Benimle, arada bir gidilen akşam yemeklerinden ve bazen onun evinde geçirdiğim birkaç geceden daha derin bir bağ kurmak istiyordu. *Yanımda olmak* istiyordu. Ama ona nasıl izin vereceğimi bilmiyordum.

Quinn telefonu kapattı ve ben ayağa kalkıp telefonu eşofmanımın cebine tıktım. Duman'ın burnu külle kaplanmıştı ve iç çekerek onu temizlemeye çalıştım. Tasmaından tutmama rağmen hâlâ ateş çukuruna ulaşmaya çabalıyordu.

"Hadi ama."

Islık çaldım ve kulakları dikilerek önümden fırladı, uzun bacaklarıyla benden önce kulübeye ulaştı. Ağaçların arasından görünen Walker'ların evine bir göz attım ve Rhet'tin kamyonetini girişte göremeyince içim rahatladı. Burada olduğum süre boyunca ona denk gelmezsem şanslı sayılırdım.

Duman'ın ardından merdivenleri çıktım, ellerimdeki külü silerken mutfak zemininde kayan bir gölgeyi fark edince irkildim. Kendimi pencere pervazına yaslayarak dengeledim ve ardından koridorun köşesinden bir figür döndü, neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu. Dengemi toparlayıp başımı kaldırdım.

Bir anlığına Johnny olduğunu düşündüm. Son gördüğüm hâlini değil de sanki bu evde birlikte yaşadığımız o hâlini. Uzun boylu, ince yapılı, dağınık koyu saçlı ve geniş omuzlu genç hâlini. Göğsüm çöktü, yüzüm ateş gibi yandı, görüşüm hafifçe bulanırken gözlerimin detayları algılaması ve bunun Johnny olmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

Mutfakta, ellerini havaya kaldırmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış şekilde Sadie'nin oğlu Ben Cross duruyordu.

"Ş-şey, özür dilerim!" diye kekeliyordu. "Ön kapı açıktı."

Derin bir nefes verdim, elimle kaburgalarımı tuttum.

"Seni korkutmak istemedim," dedi, mahcup bir sesle.

Biraz utançla başımı salladım. "Sorun değil."

Duman, Ben'in eline burnunu sürttü ve Ben de eğilip kula-

ğının arkasını kaşıdı. Ama gözleri hâlâ üzerimdeydi, o ifadeyi tanıyordum. Suçluluk ya da belki gerginlik. Sanki yakalanmış gibiydi. Ama etrafa baktığımda, açık olan ön kapıya göz gezdirdiğimde hiçbir şey anormal görünmüyordu.

“Annem bunları getirmemi istedi,” dedi.

Ocağın yanına bırakılmış bir sepeti işaret etti. Görünüşe göre bir tür yardım paketi hazırlamışlardı.

“Bu gerçekten çok nazikçe,” diyebilirdim. “Teşekkür ederim.”

Omuzlarını silkti, o garip ve gönülsüz hareket, bu jestin aslında onun fikri olmadığını belli ediyordu. Gözleri kulübenin içinde dolaşırken, eli hâlâ Duman’ın ensesini okşuyordu. Yüzündeki detayları bir kez daha incelediğimi fark ettim, Johnny’den gelen inkâr edilemez bir iz arıyordum. Ama hangilerinin sadece ergenlik çağındaki bir çocuğa özgü olduğunu, hangilerinin Johnny’nin oğlu olduğuna dair bir kanıt sayılabileceğini kestiremiyordum.

Ben’in bakışları oturma odasına kaydı ve buradaki detayları incelerken onu izledim. Çocukluğumdaki hâlimden pek değişmemiş olsa da şimdi içinde belirgin bir şekilde Johnny’ye ait bir şeyler vardı.

“Pek dekorasyon meraklısı değildi,” dedim, sessizliği doldurmak için. “Ama bunu zaten biliyordunuz, sanırım.”

“Hayır,” dedi Ben, düz bir sesle. Tonu kaba olmaktan çok, rahatsız gibiydi. “Onu pek tanımıyordum.”

Bu tuhaf geliyordu. Johnny’nin muhtemelen epey vakit geçirdiği bir yer olan lokantada büyümüş olması ve Sadie’yle yıllarca arkadaş ya da bir dargın bir barışık bir ilişki içinde oldukları düşünüldüğünde, Ben’in onu pek tanımaması garipti. Üstelik Johnny’nin okulda da düzenli olarak çalıştığı belliydi.

“Ah.” Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben’in tavrında terdirgin bir şeyler vardı. Huzursuz, hatta gergindi. Sanki derisinin altında bir şey kıpırdanıyormuş gibi görünüyordu.

Gözüm yine koridorun köşesine kaydı –kapıyı açtığımda Ben’i çıkarken gördüğüm yere. O anda, Johnny’nin odasına girmiş olabileceği ihtimali aklıma düştü.

“Gitmem lazım,” dedi Ben aniden. “Ama annem bir şeye ihtiyacın olursa arayabileceğini hatırlatmamı söyledi.”

Başımı hafifçe salladım. “Tamam. Teşekkürler.”

Duman’ın ensesini bırakıp kapıya yönelirken, zoraki bir gülümsemeye bile gerek duymadı. Tam çıkarken gözleri koridora, Johnny’nin odasına doğru kaydı. O an, yüz ifadesinin değiştiğine yemin edebilirdim. Gözlerinde bir anlığına beliren o belirsiz bakış, çözülmesi imkânsız bir şey saklıyordu sanki. Ama sonra verandaya adım attı, elini kaldırıp son bir selam verdi ve kayıtsız, umursamaz ergen hâline geri döndü.

Mutfağın içinde ilerleyip Ben’in bıraktığı sepete göz attım. İçinde çiçek desenli, tertemiz bir mutfak havlusuna sarılmış bir kavanoz bal, altın rengi kabukları parlayan birkaç *muffin* ve küçük bir torba kahve çekirdeği vardı. Kavanozu kaldırıp pencereden gelen ışığa doğru çevirdim. İçinde kusursuz bir petek süzülüyordu.

Koridora yeniden bakma isteği içimi dürttü ve başımı istemsizce o yöne çevirdim. Kavanozu yerine koyarak yürüdüm. Johnny’nin kapısı hâlâ kapalıydı ama önünden geçerken durup masaya göz gezdirdim. Kâğıtlar ve defterler hâlâ üst üste diziliydi. Elimden geldiğince toparlamış, öncelik sırasına göre düzenlemeye çalışmışım. Görünüşe göre her şey yerli yerindeydi ama içimdeki o huzursuzluk hissi hâlâ geçmemişti.

Sonra açık duran banyo kapısına döndüm. Lavabonun kenarında hâlâ su damlalarının parladığını görünce biraz rahatladım. Belki sadece banyoyu kullanmıştı. Ya da belki sadece beni arıyordu. Ön kapının açık olduğunu görünce başını diğer odalara uzatıp kontrol etmek istemişti.

Kendimi masanın önündeki sandalyeye bıraktım, gözlerim yere, Johnny’nin kamera çantasına kaydı. Fermuarı hâlâ kapalıydı ama masanın ayaklarına tam olarak paralel durmuyordu. Daha önce öyle miydi? Emin değildim.

Eğilip fermuarı açtım ve çantanın içine hızlıca göz gezdirdim. Her şey Johnny’nin bıraktığı gibi, yerli yerindeydi.

İçimde biriken gerginlikle güçsüz bir kahkaha attım, yüzümü

ellerime gömüp şakaklarımı ovuşturdum. Bunca şey yetmezmiş gibi şimdi bir de paranoyak oluyordum.

Arka cebimdeki telefon titredi. Derin bir nefes alıp ekranı açtım. Bu kez ekranda Micah'nın adı yazıyordu.

Adres: 8 Overlook. 6 uygun mu?

Kamyoneti kullanman gerekecek. O araba tepeyi çıkamaz.

Boğazımda biriken duyguyu bastırmaya çalışarak, derin bir nefes aldım.

Onun mesajına bu kadar sevindiğim bir evren olmadığına kendimi inandırmak istiyordum. Ama vardı. Hatta öyle bir rahatlama hissetmiştim ki, ağlayabilirdim. Ve muhtemelen Micah da bunu biliyordu. Muhtemelen mesaj atmamı bekliyordu. O çizgiyi aşmamın an meselesi olduğunu bilerek sessizce izliyordum.

İşte bu yüzden onunla yüzleşmekten korkuyordum. Çünkü ne zaman karşı karşıya gelsek, Micah parmaklarını tam en savunmasız yerlerime geçirip beni sıyırıp açmayı başarıyordu. Ama bu kez, eğer bunu yaparsa, ne bulacağını ben bile bilmiyordum.

Başparmaklarım telefon ekranının üzerinde tereddüt etti. Micah'ya mesaj attığımda, onunla lokantada ya da *The Penny*'de buluşmayı planlamıştım. Beni evine davet etmesini beklemiyordum ve bu düşünce içimde hafif bir huzursuzluk uyandırdı.

Bir an duraksadım, sonra yanıtlı yazıp gönderdim.

Kulağa iyi geliyor.

Mesajı gönderdikten sonra, ekranda o küçük üç noktanın belirip belirmeyeceğini görmek için bekledim; başka bir mesaj yazdığının işareti olacaktı. Ama hiçbir şey olmadı. Onun da şu an aynı şekilde telefonuna baktığını hayal ettim. Tıpkı benim gibi, başka bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini tartıyordu muh-

temelen. Göndereceği bir mesajın fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Ama Micah yalnızca benim duvarlarımı yıkmakta usta değildi. Aynı zamanda, beni korkutup kaçırmamanın yolunu da iyi bilirdi.

Sekiz

Banyodaki küçük aynada kendime baktıktan sonra yanaklarıma hafifçe bir çimdik attım. Soğuk, tenimdeki son sıcaklığı da resmen çekip almıştı ama Six Rivers'taki ışıқта da sanki her şeyin rengini emen bir şey vardı.

Parmaklarımı saçımın arasından gelişi güzel geçirdim, yansı-mama son bir kez göz attım. Gergin olmaktan nefret ediyordum. En başta aynaya bakma ihtiyacı hissetmiş olmaktan.

O öğleden sonra lokantaya uğrayıp Micah'nın gönderdiği adresin tarifine baktım ve yola çıkmadan önce bir kâğıda not aldım. GPS'in yolun ortasında çekmemesi riskini göze alamazdım. Kasabaya altı buçuk kilometre bile olmayan bir mesafedeydi ama bu kıvrımlı ve dik yollarla en az on beş dakika sürecekti. Micah'nın evine gitmek üzere olduğum gerçeğini düşünerek, telefon ekranındaki küçük kırmızı işareti izledim. Yaşadığı, hayatını sürdürdüğü yere. Bunca zaman boyunca onun *orada*, tam olarak bu noktada olduğunu bilmek, içimde tuhaf bir hayret duygusu uyandırdı.

Uzun yıllar boyunca, Micah, Johnny ve benim birbirimiz olmadan bir yerde var olabileceğimizi hayal etmek bile imkânsız gelmişti. Sanki birimizi belli bir zaman ve mekândan çıkarırsan, diğerleri de yok olurdu. Ama Micah'yı son gördüğümünden bu yana geçen yıllarda, o gerçekten de yaşamaya devam etmişti. Aslında ikimiz de etmiştik.

Johnny'nin araba anahtarları sıkıca avucumdayken evinin girişindeki kamyonete bakarak dakikalarca durdum.

Eski kamyonetin de tıpkı bizim gibi bir hikâyesi vardı. Babam satın almadan önce kereste şirketinin ustabaşına aitti. Daha sonra babam Oregon'a giderken, Johnny'ye on dakikalık bir sürüş dersi verip anahtarları ona teslim etti. Sadece bir yıl sonra, kendimi o kamyonetin içinde etrafımda paramparça olmuş cam kırıkları, haliya yayılan kan ve ıslak asfaltın üzerinde yankılanan polis sirenleri eşliğinde otururken buldum.

Burasiyla ilgili sahip olduğum onlarca yıla ait anıların içinde, o kamyonet bir zaman kapsülü gibi hissettiriyordu. Six Rivers'ta yaşadığım hayatı içinde saklayan bir kutu. Ve sanki tam da şu an, benim tarafımdan açılmayı bekliyormuş gibiydi.

Her şeyi zihnimde tekrar gözden geçirdim. Kulübe, karanlık oda, lokanta; hepsi bir desen oluşuyordu. Johnny'nin bulunduğu yerlere adım attıkça, sanki bir elektrik devresine bağlanıyordum. Bir anda onun hayatından bir sahnenin içine çekiliyordum. Bu durum her şeyi bir deney hâline getiriyordu.

Sonunda kapıyı açmaya cesaret ettiğimde, tanıdık bir sesle açıldı ve dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Duman içeri atladı. Kapı koluna uzanıp sıkıca tutundum, sürücü tarafındaki basamağa çıkarak içeri yerleştim. Yumuşak, yırtık bej koltuk ağırlığımı verdiğimde hafifçe çöktü. Gözlerimi kaldırdığımda direksiyonun üzerinden dışarıyı zar zor görüyordum.

Birkaç saniye içinde sesleri duymaya başladım; motorun çalışmaya başlama sesi, oysa anahtar henüz kontağa bile takılmamıştı. Vitesin sertçe geçişi ve yankılanan bir melodi –hafif *indie folk* tınları. Emniyet kemerinin tıklaması.

Egzoz kokusu havada asılı kaldı ve gözlerimi kapattım, görüntüyü yakalamaya çalıştım. Dikkatlice sahnenin açılmasına izin verdim. Koltuğa iyice gömüldüm, ta ki gitarın sesi daha net duyulana kadar. Artık kendi dünyamda değil, Johnny'ninkindeydim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama işe yarıyordu. Bu kez daha netti, kulübede ve karanlık odada beni bulan anların parçalarından bile daha belirgindi. Sanki Johnny, bunu görmemi *istiyordu*.

Nereye gidiyoruz?

Gözlerim aniden açıldı, duyduğum sesle yerimden sıçradım ve anahtarlar parmaklarımdan kaydı. Ama ses Johnny'ye ait değildi. Hatta bir erkeğe bile ait değildi.

Dik oturdum, bakışlarım hızla yolcu koltuğuna kaydı ama orada sadece Duman vardı. Yavaş yavaş, az önce hissettiğim ânın izleri dağılıyordu. O kadar hızla yok oluyordu ki yakalamam imkânsızdı. Birkaç saniye içinde etrafımdaki boşluk geri döndü ve ben, soğuk kamyonetin içinde tek başıma oturuyordum.

Elimdeki anahtarları daha sıkı kavrayarak zorla yutkundum. Sonunda motoru çalıştırıp kaloriferi açtım. Şimdi, bu görüntüleri –bu anları– aslında benim yaratıyor olabileceğim ihtimalini düşünmek zorundaydım. Eğer öyleyse, bunun için birçok mantıklı açıklama vardı ve en mümkün olanı yas sürecinin bir yansımasıydı. Ama hayatım boyunca Johnny ile gerçeküstü bir bağım olmuştu ve içimdeki bir parça, bunun onun işi olduğuna inanıyordu. Ya da inanmak istiyordu. Ve eğer haklıysam, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece onun enerjisine mi karışıyordum, yoksa –bu düşünceyi kabul etmeden önce tereddüt ettim– bana bir şey anlatmaya mı çalışıyordu?

Ön cama baktım, bu düşüncenin zihnimde iyice yer etmesine izin verdim. Soru, içimde yavaş yavaş büyüyen bir ateş gibi yanıyordu. Johnny *gitmemişti*. Bundan emindim. Ama bu şeyin –her ne ise– ötesinden benimle iletişim kurabiliyor olup olmadığını bilmiyordum.

Kamyonetin ısınması biraz zaman aldı ama birkaç dakika sonra vitesi geriye taktım. Ellerim deri kaplı direksiyonu sımsıkı kavradı. Ayağımı frenlerden çekmeden önce gözlerim bileğime kadar uzanan yara izine kaydı. Şimdi, bu kabinin içinde kendi ânum asılı duruyordu. Aynı şekilde oturuyordum, ellerim direksiyonun üzerindeydi, dirseğimden süzülen parlak kırmızı şeye bakıyordum. O an, Johnny yerine suçu üstlenmeye ne kadar hızlı razı olacağımı, onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi ilk kez anlamıştım.

Öne eğilip ayağımın altındaki paspası kaldırdım. Kan lekesi hâlâ oradaydı.

Overlook yolu, aşağıdaki kıvrımlı kanyona seyrek manzaralar sunarak sırt boyunca yükseliyordu ve kasabadan uzaklaştıkça yol daha da tehlikeli hâle geliyordu. Bu tarz yollarda araba kullanmayı öğrenmiştim, bu yüzden San Francisco'nun ünlü dik yokuşları birçok kişinin sürmekten kaçındığı kadar zorlu gelmemişti. Ancak buradan çıkana kadar bu ormanın aslında seni öldürmeye ne kadar istekli olduğunu fark etmiyordunuz. Byron'daki yurt odamın penceresinden gördüğüm gökdelenler ve köprüler, buradaki vahşi ve dizginlenemez doğaya kıyasla güvenli hissettirmişti.

Duman, yolcu koltuğunun penceresinden başını dışarı sarkıttı, kamyoneti engebeli toprak yolda sürerken kasislerin üzerinden geçişimizi izledi. Yol, ilkel bir çatala geldiğinde farlarım sol tarafta yere çakılmış ve üzerinde sekiz numarası yazılı küçük bir ahşap kazığı aydınlattı. Direksiyonu çevirip uzun farları açtım. Kulübe, yolun bu tarafındaki tek yer gibi görünüyordu ve içinde yanan ışıklar, giderek koyulaşan karanlıkta amber renkli küreler gibi parlıyordu. Çatıya tutunan kalın yosun tabakalarının arasında birkaç kırık dal vardı. Buradaki ağaçlar, kasabanın etrafındakilere göre daha seyrek ve ufukta alçalan güneş, gövdeler arasından turuncu ışık huzmeleri yayıyordu.

Micah'nın kamyonetinin yanına park ettim. Daha ben inmeden Duman hızla üzerimden tırmanarak dışarı atladı. Koşarak ön kapıya doğru ilerledi ve kapı aniden küçük verandayı sıcak bir ışıkla doldurarak açıldı.

Micah kapının eşiğinde üzerindeki yeşil, yarım fermuarlı bir kazak ve kot pantolonla duruyordu. Duman ona ulaşır ulaşmaz sıçrayıp ön patilerini göğsüne koydu. Micah, iki kulağının arkasını sertçe kaşıdıktan sonra onu yere geri indirdi. Yüzündeki gülümseme, zamanı on yıl geriye sardı. On iki. On beş. Ta ki, ışıkla aydınlanan o dikdörtgenin içinde duran adam, bana ilk kez âşık olan çocuk olana kadar. Benim de âşık olduğum ilk ve son kişi.

Duman içeri süzülüp gözden kayboldu. Micah kapı pervazına bekleyerek yaslandı. "Artık çok geç, James. Geri dönüş yok," dedi, bir kez daha gülümseyerek.

O âna kadar hareket etmediğimi fark etmemiştim, elim hâlâ arabanın kapısında, sanki bir anlık tereddütle geri dönecekmişim gibi duruyordu. Kendi gülümsememi bastırmaya çalışarak gözlerimi devirdim, çantamı aldım ve kapıyı kapattım. Birkaç dakika gecikmişim ve Micah muhtemelen bu sürede benim gelmeyeceğime kendini inandırmaya çalışmıştı. Birkaç saniye daha geç kalsam, belki de haklı olacaktı.

Gözleri, ben verandaya çıkarken üzerimde gezindi. "Selam," dedi, sesi rüzgârın ağaçlar arasında çıkardığı sesin içinde neredeyse kayboluyordu.

"Selam," diye tekrarladım.

Bir adım geri çekildi, eliyle içeri girmemi işaret etti. Eşiği geçtiğim anda, kalbimin boğazıma doğru acı verici şekilde santim santim tırmandığını hissettim.

Evi... kusursuzdu. Tam olarak tarif edemediğim bir şekilde sert ama büyüleyici bir güzelliği vardı. Derin ve yumuşak bir kanepe taş şöminenin karşısına yerleştirilmişti, alevler çıtırdarak yanıyordu. Mobilyaların çoğu eskiydi. Antikaydı. Yemek masasına dayanmış mission* tarzı ahşap sandalyeler ve tavana kadar uzanan açık raflı bir çiftlik dolabı vardı. Ama odayı tamamlayan küçük detaylar asıl karakteri katıyordu. Eskimiş deri koltuğa atılmış bir battaniye, dokuma halı, mutfak tezgâhında duran toprak bir çömlek. Oturma odasında, bir dolabın üzerinde dönen pikapta akustik ve yavaş bir melodi çalıyordu.

Micah arkandan kapıyı kapattı. "Bulman kolay oldu mu?"

"Evet." Sesim kulağıma garip geldi.

Şöminenin üzerine dizilmiş pembe tonlarında taşlardan birini alıp elimde çevirdim.

"Taşlaşmış ağaç," dedi, sorulmamış soruma yanıt vererek. Ellerini ceplerine sokmuştu. "Bazen sahilde ya da nehir kıyılarında buluyorum."

Ayağını kaplayan çizgili yün çoraplara baktım. Bu, hayatımın

* Düz hatları ve kare parçaları ile öne çıkan, düz, koyu renkli ve ağır bir mobilya tarzı. -yhn

ilk yarısının çoğunda tanıdığım Micah'ydı. Ortaokul ve lise yıllarımızın büyük bir bölümünü evimizde kalarak geçiren kişiydi. Ama o çorapların görüntüsüyle ilgili bir şey, sabahları evimizin etrafında *boxer* şortuyla dolaşmasından daha samimi ve savunmasız hissettirdi.

Yüzündeki ifade, onun da aynı duyguyla mücadele ettiğini düşündürdü. Hem rahat hem de huzursuz gibiydi. İşte biz buyduk, diye geçirdim içimden. Birbirimize bu kadar kolay uyum sağlayıp sonra da orada öylece kalmakta zorlanırdık.

Taşı yerine bıraktım.

"Sana bir şey getireyim mi? Bir şey içer misin?"

"Olur," dedim, çantamı omzumdan kaydırarak.

Micah duvara dayalı dolaba yöneldi, iki bardak alıp doldurdu. Hava yavaş yavaş viski kokusuyla ağırlaşırken masaya oturdum.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu, sırtı hâlâ bana dönüktü.

Kastettiği şeyin ne olabileceğine dair olasılıkların çokluğu neredeyse gülümsememe sebep oldu. Uzun bir liste vardı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Bana mesaj atmana sebep olan şeyden."

İçkileri alıp birini önüme koydu, sonra yanımdaki sandalyeye oturdu. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve içgüdüsel olarak nefes aldım, aramızda dolaşan kokusunu hissettim. Hâlâ aynı kokuyordu ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum.

Saçlarını geriye doğru savurdu ama gözlerinin önüne düşmesine aldırmadı. Cevabımı beklediğini fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Bunu nasıl yapacağımı tam olarak düşünmemiştim. Hatta bu ilk konuşmanın nasıl geçebileceğini hayal etmeye bile cesaret edememişim. Konuşabileceğimiz sayısız tamamlanmamış şey vardı ve çoğuna hazır değildim.

"Johnny hakkında konuşmak istiyorum," dedim sonunda.

"Tamam." Micah'nın sesi dikkatliydi. "Ne hakkında?"

"Ölmeden önce neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Gözleri bir kez daha üzerimde gezindi, sanki beni okumaya çalışıyormuş gibiydi.

Micah uzun bir an boyunca sessiz kaldı, sonra bardağımı kaldırıp bir yudum aldı. "Peki. Ama anlatacaklarımın çoğunu zaten biliyorsundur."

"Bunu senden duymak istiyorum."

"Neyi duymak istiyorsun, tam olarak?"

Sinirle iç çekerek başımı iki yana salladım. "Her şeyi. Herhangi bir şeyi. Buraya geldim ve sanki Johnny'nin bana anlatmadığı bambaşka bir hayatı varmış gibi geliyor. Ve ben sadece—"

Micah sözümü kesti. "Burası onun eviydi, James. Tabii ki bir hayatı vardı."

Ona neredeyse çaresizce baktım. "Bunu anlıyorum. Sadece... Daha iki gündür buradayım ve şimdiden kendi kardeşimi tanımyormuşum gibi hissediyorum. Sanki... bir şeyler saklıyormuş gibi."

"Bu Johnny," dedi Micah. "Hep böyleydi."

"Benden hiçbir şey saklamazdı."

Bu sefer Micah sessiz kaldı. Ama yüzündeki ifade, söylemek istediği çok şey olduğunu belli ediyordu.

"Ne?" diye üsteledim.

Omuz silkti. "Belki de senin bilmek istemediğin şeyler olduğunu düşündü."

O anda, içimde tanıdık ve keskin bir öfke yükseldi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hadi ama, James. Six Rivers'tan kaçabildiğin ilk an kaçtın ve bir daha arkana bakmadın."

"Ciddi misin?" Ona hayretle baktım. "Bunu bana mı yüklüyorsun?"

"Bunu senin üzerine yıkan ben değilim," dedi Micah, sesi hafifçe sertleşerek. "Bunca yıl sonra buraya çıkıp geliyorsun, sanki Johnny'nin üzerinde çalıştığı projeyi gerçekten önemsiyormuşsun gibi davranıyorsun—"

"Önemsiyorum," diye çıktım.

“Ama buraya gerçekten de bunun için gelmedin,” dedi, gözlerini benimkilere dikerek. “Bana Six Rivers’ta ne halt ettiğini söyle, ben de Johnny hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatayım.”

Birbirimize baktık ve Micah’nın gözleri üzerimdeyken içimde yükselen sıcaklığı bastırmaya çalıştım. Göğsümde hâlâ zonklayan acıyı ya da karanlık odada duyduğum sesi ona anlatmaya çalıştım. Johnny’nin tamamen yok olmadığına, hatta bana bir şey anlatmaya çalıştığına dair içimi kemiren düşünceleri de paylaşmayacaktım. Bu, geçmek istemediğim bir köprüydü. Kendimle bile.

“Johnny’nin bir şeyler yaşadığını düşünüyorum,” diye fısıldadım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Sanki bir şeyler yanlıştı. O öldüğünden beri içimde bir his var. Bunun basit bir av kazası olmadığını düşünüyorum. Sanki bir şey eksik.”

Micah’nın ifadesi biraz yumuşadı, gözleri dikkatle üzerimde gezindi.

“Ve bunun tam da *orada* olması...” Yutkundum, ikimizin de gömmek için fazlasıyla uğraştığı o anıya fazla yaklaşmamaya çalışarak. “Bu sadece bir tesadüf mü?”

Micah sandalyeye yaslandı, hiçbir şey söylemedi. Bunun nederi Griffin Walker’ın öldüğü geceyi hatırlamak istememesi miydi, yoksa o da aynı şeyi mi düşünmüştü bilemiyordum.

Griffin bizim arkadaşımızdı. Hiçbir zaman benim, Micah’nın ve Johnny’nin oluşturduğu çemberin tam içinde değildi ama yan evde yaşadığı için hep yakınımızdaydı. Onun olağanüstü yetenekli biri olacağını hiç düşünmezdim ama ölümünden birkaç yıl önce, bütün kasaba etrafında dönmeye başlamıştı. Yine de bizim için o hâlâ sadece Griffin’di.

Asıl değişim Stanford tarafından keşfedildiğinde oldu. Bir gecede herkesin onun hakkında söylediklerine inanır gibi görünmeye başladı. Aynı şeyi, Byron’dan kabul mektubumu ve bursu-

mu aldığım da ben de hissetmişim. Sanki o âna kadar, başkalarının benim hakkımda söylediklerine gerçekten inanmak güvenli değildi.

İşte o zaman *aramızdaki* her şey değişti. Hâlâ nedenini bilmiyorum ama Byron'dan kabul aldığımı ilk söylediğim kişi Griffin olmuştu. Johnny'ye ya da Micah'ya nasıl anlatacağımı bilmiyordum, hatta gerçekten gitmeyi isteyip istemediğimi bile kendime itiraf edemiyordum. Belki de bunu Griffin'e anlatmamın sebebi, kasabadan ayrılacak tek kişinin o olmasıydı. Ya da belki de birinin bana gerçekten gitmem için izin vermesini istemişim. Ama bilmediğim şey, aramızda bir sır olduğunda nelerin değişecekti.

Stanford, Byron'a sadece kısa bir sürüş mesafesindeydi ve Griffin bir süre sonra *gittiğimizde* diye konuşmaya başladı. Şehre *taşındığımızda*. Haftalar geçti ama ben hâlâ Johnny'ye hiçbir şey söylememiştim. Bunun nedeni, onun beni durduracağından korkmam değildi. Asıl sebep, onun benim yerime karar vereceğini biliyor olmamdı. Beni düşünmeden eşyalarımı toplar, istemesem bile beni San Francisco'ya götürürdü. Ve itiraf etmekten utandığım bir şey vardı: Onu geride bırakmaktan korkuyordum.

Griffin'in bana karşı hisleri olduğunu fark ettiğimde ise artık çok geçti. Ve o gece, vadide beni öpmeye çalıştığında sarhoştum. Ona Micah ile birlikte olduğumu söyleyemezdim çünkü kimse bilmiyordu. Johnny bile. Ve elimi göğsüne koyup onu geri ittiğimde, sonrasında olacakları asla tahmin edemezdim.

"Sadece Johnny ölmeden önce tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum," dedim.

Micah sonunda derin bir nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, işler... gerçekten yolundaydı. CAS projesine kabul edildikten sonra, sanki artık onun için her şey yerine oturmuş gibiydi. Sonunda dünyada kendine bir yer bulduğunu hissediyordum. O da buna inanıyordu. Yaptıkları işe gerçekten bağlıydı ve bu iş ona çok uygundu. Proje sona ermek üzereyken bile, bunun bitmesini istemediğini hissedebiliyordum."

"Ve her şey... normal miydi?"

“Normal mi?” Micah neredeyse gülüyordu.

“Yani, kendisi gibi miydi?”

“Kendisi gibi olmak... pek de... Sen de onu tanıyorsun, James.”

Evet, tanıyordum. İşte asıl sorun da buydu. Johnny her zaman yanmaya hazır bir fitil gibiydi, çocukken bile. Yıllarca, onu dizginlemenin benim görevim olduğuna inanmıştım ama sonunda kontrol edilemeyeceğini kabullenmek zorunda kalmıştım. Öngörülemezdi. Onun bu öngörülemez hâli, beni buradan gitmeye itmişti.

Ama asıl hatam, Johnny’nin sınırlarını bildiğimi düşünmemdi. Ve başka bir şeyde daha yanılmıştım –onu korumak için ne kadar *ileri gidebileceğimi* bilmiyordum. Sonunda, Johnny ellerini kana bulamış olan tek kişi değildi.

“Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum,” dedim.

“Bazen iyiydi. Bazen değildi.”

“Hadi ama, Micah.”

“Benden ne duymak istiyorsun? Johnny’nin son yirmi yıldaki ruh hâlinin ayrıntılı bir dökümünü mü? Bunu sana veremem. Her zaman biraz dağınık mıydı? Evet, öyleydi. Ama kendine bir hayat kurmuştu. Mutluydu. Ve eğer geri gelmeye zahmet etseydin sen de bunu görebilirdin.”

Sözler ağzından çıkar çıkmaz onları geri almak istediğini yüzünden anladım. Ama artık çok geçti. Üç dakika içinde, her zaman aramızda var olan o derin yarayı yeniden kanatmıştık.

“Bak, seninle kavga etmek istemiyorum, James.”

Boğazımdaki acıyı bastırarak yutkundum. “Ben de kavga etmek istemiyorum.”

“Bu bir ilk,” diye homurdandı.

Ona keskin bir bakış attım, sinirim tekrar yükselmeye hazırdı ama ağzının kenarındaki hafif gülümsemeyi görünce öfkem söndü. Şimdi de benimle dalga geçiyordu.

“Bunu en baştan deneyelim,” dedi, gözlerini bardağından kaldırarak bana baktı. Göz göze gelmek için çaba sarf ettiği belliydi. “Seni görmek güzel, James. Gerçekten.”

Parmaklarım bardağımın kenarına hafifçe vurdu, boğazımda biriken duyguyu bastırmaya çalışıyordum. "Evet. Seni görmek de güzel."

Bu kelimeleri söylemek zordu. Ama doğru olmadıkları için değil. Onu görmek güzeldi ama aynı zamanda acı vericiydi.

Dudaklarını yalayıp duraksadı. "Ve biliyorum, sana bir özür borçluyum."

"Neden?"

Öne eğildi, bana biraz daha yaklaştı ve dizlerinden biri benim kilerin arasına geldi. Gözlerimi aşağı indirdim, tam o sırada plakçalardan yumuşak bir *folk* baladı yükseldi. Bu küçücük temas bile damarlarımda bir elektrik akışı yaşanmış gibi hissettirdi.

"Seni arayıp olanları anlatması gereken kişi ben olmalıydım," dedi.

Sözlerinin ağırlığı üzerime çöktü. Bunu söylemesini beklemiyordum. Johnny'nin en yakın akrabası ben olabilirdim ama onu bulduklarında ilk haber verdikleri kişinin Micah olduğunu biliyordum. Bana ulaşmadan önce ona söylemişlerdi. Belki de saatler önce. Ama o telefon sonunda çaldığında, hattın diğer ucunda yabancı bir ses vardı.

"Sana kendim söylemeliydim. Arabaya atlayıp gelmeliydim ve..." Sesi yavaşça kesildi.

"İyi ki yapmadın," diye fısıldadım.

Başını salladı ve tam olarak ne demek istediğini anladığını hissettim. O an hissettiğim acıdan daha kötü olabilecek tek şey, Micah'nın acısına da aynı anda dokunmak olurdu. Bunu birlikte yaşasaydık ikimiz de ayakta kalabilir miydik, emin değildim.

"Cenaze ya da başka bir şey hakkında konuşmadık," dedi, konuyu değiştirerek. Ama bu, önceki kadar ağır bir mevzuydu. "Johnny öldüğünde hiçbir şey ayarlamadık çünkü senin ne yapmak istediğini bilmiyordum. Ama Sadie, lokantada küçük bir anma töreni düzenlemeyi teklif etti."

"Güzel olur," dedim, uzun bir yudum daha alarak.

Micah başını salladı. Muhtemelen ikimiz de aynı korkunç

şeyi düşünüyorduk; bir anıma töreni, her şeyi geri dönülemez şekilde gerçek kılacaktı. Sanki asla doğru olamayacak bir gerçeği kabullenmek anlamına geliyordu.

Boğazımı temizledim. "Amelia Travis külleri ne yapmasını istediğimi sordu, ben de ona sana gönderebileceğini söyledim."

Micah sessiz kaldı.

"Yakında ayrılıyorum. Daha kolay olur diye düşündüm," dedim, açıklama yapmaya çalışarak.

"Ben hallederim," dedi. Sesi biraz boş geliyordu. Tam olarak öfkeli değildi ama bunu onun üzerine yıktığımı, bu meseleyle yüzleşmeye gönüllü olmadığımı düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Ve gerçekten de değildim. Olamazdım.

Micah ayağa kalktı ve bacağı artık benimkine değmediğinde, o teması özlediğimi fark ettim. Sönmek üzere olan ateşe gitti, kürekle alevleri canlandırdı, ardından bir odun daha attı.

"Peki, proje nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Fena değil sanırım. Evraklarla ve raporlarla uğraşıyorum. Hâlâ eksik birkaç fotoğraf var."

"Neleri bulamadın?"

"Johnny'nin üzerinde çalıştığı öznelerden biriyle ilgili birkaç fotoğraf. Muhtemelen hepsi orada bir yerde ama eşyaları, dediğin gibi biraz dağınık. Görselleri hangi konumla eşleştireceğimi anlamaya çalışıyorum. Kullanabileceğim bazılarını bulmuş olabilirim ama onları diğer negatiflerle karşılaştırıp nerede çekildiklerini doğrulamam lazım."

"Bilmiyorum, bir işe yarar mıyım ama bir şeye takılırsan haber ver."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi, kararlı bir sesle.

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Aramızda neredeyse normal hissettiren bir şey vardı. Kısa sürecek bile olsa.

"Bu arada..." Sandalyemi masadan iterek kalktım ve çantamı bıraktığım kapıya yöneldim. Geri döndüğümde Micah masaya geçmiş, bardaklarımızı yeniden dolduruyordu.

Negatifleri ve baskıları hızla karıştırıp aradığımı buldum. Micah'nun kaşları çatıldı.

Elimde tuttuğum, Johnny'nin eşyaları arasında bulduğum ve büyütmüş olduğum bir fotoğrafıydı. Micah, gölgelerin arasından aydınlanan açılarla kadraja alınmıştı, yüzü ateş ışığında hafifçe bulanık görünüyordu.

"Johnny'nin eşyalarının arasında buldum. Belki isteyebilirsin diye düşündüm." Fotoğrafı masanın üzerinde kaydurdum.

Micah'nın çenesindeki kas hafifçe seğirdi. Fotoğrafı eline aldığı anda yüzü biraz soldu. Belki de benim de onu ilk gördüğümde hissettiğim garip histen dolayıydı... Sanki Johnny'nin gözlerinden bakıyormuşum gibi hissettiren o rahatsız edici histen.

"Hatırlıyor musun?" diye sordum.

Fotoğrafa bakarken düşündü. "Belki. Muhtemelen senin evin arkasındaki ateş çukurunda, birkaç bira içerken çekilmiş bir şeydir. O tarz gecelerden çok vardı." Bir an için başka bir şey söyleyecek gibi göründü ama sonra vazgeçti.

"Ne?" dedim.

Micah boğazını temizleyip başını salladı. "Önemli değil. Sadece... Johnny'nin her şeyi farklı bir şekilde görme biçimi vardı, biliyorsun."

Gözlerindeki ışık, ses tonuyla birlikte değişti.

"Evet," dedim, fısıltıya yakın bir sesle.

"Teşekkür ederim." Fotoğrafı masanın kenarına koydu ve ona bakmamaya özellikle özen gösterdi. Az önce bana bu kadar tanıdık hissettiren sıcaklık ve mizah bir anda yok olmuştu. Bu fotoğrafın, onun içinde hâlâ dokunulamayacak kadar acı veren bir yarayı tetikleyeceğini düşünmemiştim. Ama şimdi belki de düşünmem gerektiğini fark ettim.

Onu izledim. Yakasının hemen altında, boynundaki kasların gerildiğini gördüm.

"Neyin var?" diye sordum.

Başını salladı. "Hiçbir şey."

Bir an duraksadım, sonra elimi koluna koydum. O anda eli yumruğa dönüştü.

"Söyle bana," dedim.

"Onu düşünmek zor," diye fısıldadı.

"Neyi?"

Yüzü hafifçe kızardı. "Bazen... Johnny'yi düşündüğümde, onu o hâlde gördüğüm ânu unutamıyorum. Onu bulduğumuz ânu."

Donup kaldım.

Bulduğumuz.

Bu kelime, içimde keskinleşen bir iğne ucu gibi genişledi, aklımda ormana uzanan güneş lekeli ağaç tepelerinin görüntüsünü çağırdı. O an zihnime kazınmıştı ve hiç silinmemişti. Göğsümdeki acı hemen geri döndü, içimde açılan ve kaburgalarımı ikiye ayıran o boşluğun yankısı gibi. Elimi kaldırıp bu hissi bastırmaya çalışarak iki parmağımı oraya bastırdım.

"Biz derken neyi kastediyorsun?" diye sordum.

Micah'nın eli masadan kaydı, bana döndü. Gözlerinde bir soru vardı.

"Onu bulduklarında orada mıydın?" Sesim boğuktu.

Micah başını salladı, kafası karışmıştı. "Evet. Bildiğini sanıyordum."

Sandalyeye yaslandım. Amelia bunu hiç söylememişti.

Micah kaşlarını ovuşturdu. "Birkaç gündür ortada yoktu ve geri dönmeyince endişelendim. Amelia'yla birlikte onu aramaya gittik."

Fotoğraf yığını karıştırıp Trentham Vadi'sinin büyüttüğüm görüntüsünü buldum. Gözlerim kayalıkların şeklini takip etti, beyaz çapraz tortu çizgilerini izleyerek yeşilliğin içine karıştığı noktaya kadar ilerledi. Aklımdaki o ağaç tepeleri görüntüsü yeniden canlandı. Dalların arasından süzülen ışık; Johnny'nin son gördüğü şeyin bu olduğunu hayal ediyordum. Göğsünde biriken kanın sıcaklığını tenimde, gömleğimin altında hissedebiliyordum.

"James?" Micah'nın sesi giderek solan bir ışık gibiydi.

Gözlerim küçük fotoğraflara kilitlenmişti. O kamyonetin içinde, kulübede ve Johnny'nin iz bıraktığı her yerde hissettiğim

havadaki uğultu geri dönmüştü. Trentham Vadisi'nde de aynı şeyi mi bulacaktım?

Bütün bunların ardında daha fazlası olduğuna dair bir kanıt arıyordum. Six Rivers'a geri dönmemin sebebi buydu; Johnny'nin gerçekten gitmediğini hissetmemin bir anlamı olmaydı. Ve şimdi, aniden bunu kendi gözlerimle görmeye dair karşı konulmaz bir ihtiyaç hissettim. Johnny'nin son nefesini verdiği o toprağın üzerinde durmalıyım.

İliklerime işleyen, midemi bulandıran bir düşünce sinsice içime sızdı. Eğer onun tam olarak nerede olduğunu bulabilirsem... eğer onu buldukları noktayı tespit edebilirsem... belki Johnny'nin burada kalmaya direnen parçasıyla bir bağlantı kurabilirdim. Belki vadide, Trentham Vadisi'nde, keşfedilmesi gereken bir şey vardı.

"James?" Micah tekrar seslendi, bu sefer eli koluma indi, parmakları bileğimde hızla atan nabzıma hafifçe dokundu.

Gözlerimi masadan kaldırıp ona baktım. "Micah, beni oraya götürmeni istiyorum."

Dokuz

Micah'yı Trentham Vadisi'ne gitmeye ikna etmek kolay olmamıştı ama sonunda kabul etti.

O, gün boyu Klamath Nehri'nde rehberlik yapacaktı. Ben de sabahın geri kalanını lokantanın arkasındaki küçük bir masaya yerleşerek geçirmeye karar verdim. İçeri girdiğimde sabah kalabalığı dağılmak üzereydi. Yine de Harold yerindeydi. Kızıl sakalı ve her zaman oturduğu tabureyle buranın değişmeyen parçalarından biri gibiydi. Hantal vücudu tezgâha eğilmiş, elindeki kahveden ufak yudumlar alıyordu. Cebinden sarkan anahtar halkası, o kıpırdadıkça hafifçe şingirdiyordu. Onun ve içeri giren çıkan diğer müşterilerin sohbetlerine kulak misafiri oldum. Konular birbiriyle bağlantısız, rasgeleydi ama lokantanın gündelik akışına uyuyordu.

E-posta kutumu açtığımda, Rhia'dan gelen bir mesaj beni bekliyordu. Döndüğümde açılacak sergiyle ilgili detayları paylaşmıştı. Sergide yer alan tek kadın sanatçı bendim ve bir dergi, şehirde çalışan kadın sanatçılar üzerine bir yazı hazırlamak için benimle röportaj yapmak istiyordu. Eskiden böyle haberler beni heyecanlandırırdı. Sanat okulundan yeni mezunken, eserlerimin görünür olması, fark edilme ihtimali, tanınma umudu beni motive ederdi. Ama artık işlerin nasıl yürüdüğünü anlayacak kadar *çalışmış bir kadın sanatçıydım*. Sanat dünyasında her şey çabuk tüketiliyordu. O ilk günlerin ışıltısı çoktan sönmüştü, Byron mezunu olmanın verdiği o ayrıcalık da eski gücünü kaybetmişti. Şimdi, çoğunlukla insanlara ne görmek istiyorlarsa onu resmediyordum.

Ne yazık ki uygun değilim. Lütfen nazikçe reddet.

Cevabı yazıp gönderdim ve günün geri kalanını Johnny'nin saha notlarına ayırdım. Ancak yarısını inceleyebilmişim ve işini ne kadar ciddiye aldığı açıkça görülüyordu. Gözlemlediklerini büyük bir titizlikle ve inanılmaz ayrıntılarla aktarmıştı. Defterdeki yazıları okurken, bunların gerçekten ona ait olduğuna inanmakta zorlandım. Kulağa o kadar bilimsel, o kadar teknik ve kesin geliyordu ki... Okurken Johnny'nin sesini duymaya çalıştım ama olmadı.

Onu en çok, bilim insanı olarak yazdığı notlardan uzaklaşmaya başladığı satırlarda *duyabiliyordum*. Bazı bölümlerde sadece gördüklerini değil, gördüklerinin onda yarattığı hisleri de anlatmaya başladığını fark ettim. İki defteri bitirdiğimde, bir desen gözüme çarpmıştı. Johnny, bir özneyi ne kadar uzun süre gözlemlerse, ona o kadar bağlanıyor gibiydi. El yazısı sayfalar ilerledikçe gittikçe okunaksız hâle geliyor, kuşların birbirleriyle nasıl ilişkili olabileceğini ve ona *nasıl göründüklerini* detaylandığı teorilerle doluyordu. Birkaç raporda bir, sanki hayvanlardan değil de insanlardan bahsediyormuş gibi bir hava vardı.

İşte bu Johnny'ydi. Baştan sona Johnny. Ve onun en net yansımasını, Özne 44 üzerine yazdığı gözlemlerde buldum. Trentham Vadisi'ndeki baykuş.

Kayıtlar 11 Ekim 2022'de başlamıştı, bu Johnny'nin kuşu ilk kez belgelediği gündü. Defterin daha ilk sayfalarında, bu baykuşun pek ortalıkta görünmeyen, bulunması zor bir canlı olduğu anlaşıyordu. Johnny'nin negatifleri arasında ona dair çok az fotoğraf vardı. Yani onu görüntülemekte pek başarılı olamamıştı. Saha notlarının büyük bir kısmı, Johnny'nin baykuşun sakat ayağına duyduğu takıntıyla doluydu. 44'ün sağlığı, hareket kabiliyeti ve dikkatini çeken diğer her şey hakkında ayrıntılı notlar almıştı. Karşılaştırma yapmak için tekrar tekrar geri döndüğü gözlemler vardı.

Johnny'nin vadiye yaptığı ziyaretler iki yıl boyunca aralıklı olarak devam etmişti ve diğer gözlemlediği canlıların aksine, 44'ü bu ziyaretlerin yarısından bile daha azında görebilmişti. Bu da neden bu kadar az fotoğrafı olduğunu açıklıyordu.

Banyosunu yaptığım filmin kontakt kâğıdını bulup dizüstü bilgisayarın yanına koydum. Eğer Johnny, film kutusunun üzerindeki tarihe göre 10 Kasım'da Trentham Vadisi'ndeysen, bu CAS'ın belirlediği gözlem süresini birkaç hafta geçmiş olduğu anlamına geliyordu.

Johnny'yi tanırıyorsa, yaklaşan proje teslim tarihi, o gün orada olmasını açıklayabilirdi. Belli ki yanında kamerası vardı. Muhtemelen Quinn'e teslim etmesi gereken materyalleri tamamlamak için son bir çabayla daha fazla fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Ama neden başladığı filmi bile bitirmediğini bilmiyordum. Belki aniden bastıran bir fırtına çıkmıştı ya da onu kasabaya geri dönmeye zorlayan başka bir beklenmedik durum yaşanmıştı. Ama iki gün sonra, Johnny tekrar vadiye gitmişti. Bu kez kamerası ve defteri yanında değildi.

Açık duran sayfaya bakıyordum ama düşüncelerimi toparlamaya çalışırken gözümün kenarında bir hareket belirince irkildim. Bakışlarımı yavaşça lokantanın karşısındaki bölme kaydırdım –Johnny'nin bölmesi. Ve artık boş değildi.

Bulanık, gölgeli silüet her geçen saniye biraz daha netleşti. Koyu renk saçlar. Köşeli omuzlar. Her ayrıntı belirginleştikçe, gördüğüm şeyi inkâr etmek o kadar zorlaşıyordu. Johnny'ydi. Yavaş yavaş, gözlerimin önünde varlığa bürünüyordu.

Johnny, sırtı bana dönük, dirseklerini masaya yaslamış şekilde dikkatini pencereye vermişti. Birdenbire içimi bir soğukluk kapladı, boğazım düğümlendi. Sanki lokantanın ışıkları sönmüş, sesler hafiflemişti. Gözlerimi başının arkasına diktim, dönmesini bekledim. Sanki her an bakışlarımı hissedip arkasına dönecekti.

"Kötüler için dinlenmek yok."

Sadie'nin sesiyle irkildim. Masanın kenarında belirivermişti, her iki elinde iki demli kahve dolu sürahi vardı. Beni boş köşe

bölmesine bakarken yakaladı, hafifçe kaşlarını çatıp bakışlarını takip etti.

Gözlerimi kırptığımda Johnny gitmişti.

“İyi misin, James?”

Kendi nefesimi kulaklarımda yankılanırken duyabiliyordum. Az önceki soğukluk yerini ince bir ter tabakasına bırakmıştı. “İyiyim,” diye zorlanarak cevap verdim.

Sadie’nin ifadesi değişti. Boş kahve fincanıma göz attı. “Ben-
ce artık kafeinsize geçelim, ne dersin?”

Saatime baktım, şakaklarımı ovuşturdum. Saat neredeyse beş olmuştu. “Tanrım, bu kadar geç olduğunu fark etmemişim.”

“Saatlerdir buradasın,” dedi Sadie, ardından tezgâhın arkasındaki Ben’e seslendi. “James’e bir çorba ver, Ben. Yanına bir dilim mısır ekmeği de koy.”

“Gerek yok, zahmet etme—”

Beni duymazdan geldi. “Sabah yediğin yumurtalar seni bir yere kadar götürür. Ne kadar uzun süre burada aç oturursan, o kadar huzursuz oluyorum.”

Eskiden Sadie’den böyle bir sıcaklık ve şefkat beklemezdim. Her zaman sertti, sanki kendini kanıtlamak zorundaymış gibi. Ve belki de Johnny’yle öyleydi. Onun gibi bir adamla kendini yeterli hissetmek mümkün olur muydu ki? Ama şimdi, Sadie’nin gözlerinde farklı bir sıcaklık vardı. Bunun annelikle gelen bir özellik olup olmadığını merak ettim.

“Sana teşekkür etmek istiyordum. Dün Ben’i göndermen... gerçekten... nazik bir şeydi.”

“Sorun değil.” Sadie kahve fincanımı doldurduğu sırada lokantanın kapısı açıldı, kapı zili çınladı.

Rhett Walker içeri girdi. Bedenim istemsizce gerildi. Ceketi-
nin kapüşonunu geriye ittiğinde darmadağınık koyu saçları or-
taya çıktı. Bıyığı hafifçe kıpırdandı ve buz gibi bakışları lokanta-
yı taradı.

Hâlâ kan içinde olup olmadıklarını görmek ister gibi içgüdü-
sel olarak ellerine baktım. Ama şimdi temizlerdi.

“Selam, Rhett.” Sadie, elindeki kahve sürahisini hafifçe kaldırarak selam verdi. Rhett, boğuk bir homurtuyla karşılık verdi. Gözleri bana rastladığında olduğu yerde durdu.

Zoraki bir gülümseme denedim. “Merhaba, Bay Walker.”

Gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadan sadece bana bakmakla yetindi. Çenesindeki sertlik giderek belirginleşiyordu. Sonunda konuştuğunda, sesi ezilmiş taş gibi sertti.

“O uğursuzu benim arazimden uzak tut.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

Bağlantıyı kurmam birkaç saniye sürdü. Duman’dan bahsediyordu. Ona uğursuz –bir hayalet gibi– demişti. Bu benzetme kanımı yeniden soğuttu.

Başıyla pencereyi işaret etti. Duman, kaldırımında yayılmış yatıyordu. “Ahırda geyik eti kurutuyorum. Kardeşine de söylemiştim, eğer–”

“Tamam, Rhett. Hadi git yerine otur, yoksa başkası kapacak.” Sadie, yumuşatmaya çalışarak hafif bir gülümsemeyle araya girdi. Ama Rhett’in bakışları hâlâ benden ayrılmamıştı.

“Yıllardır söylüyorum. Kurt beslemeye kalkmanın bir anlamı yok. O hayvan, gözünü bir an ayırırsan boğazım parçalar.”

“Tamam, bu kadar yeter.” Sadie’nin sesi sertleşti.

Rhett’in dudakları sıkıca büzüldü. Sonunda pes edip parmaklarıyla ceketinin fermuarına uzandı, ardından ceketini omuzlarından sıyırıp bir masaya doğru ağır adımlarla yürüdü.

Başımı kaldırıp Sadie’ye baktım, kaşlarımı sorgularcasına kaldırdım.

İç çekti. “Ondan uzak dursan iyi olur. Senin kasabaya döndüğünü duyduğunda pek hoşnut olmadı.”

Onu göz ucuyla izledim. Hepimiz –ben, Johnny ve Micah-oğlu Griffin’in öldüğü gece oradaydık. Vadiden ayrılıp kasabaya dönmek için o ölümcül yolları aşan ve Timothy Branson’ı getiren kişi bendim. Olanlarla ilgili anlattığımız hikâyeyi Six Rivers’taki herkes kabul etmişti ama Rhett asla inanmadı. Tam olarak inanmadı. Kasabadan ayrıldıktan sonra, aylar boyunca aynı kâbusu

gördüm. Gecenin bir yarısı uyanıyor ve onu odamın karanlığında ayakta, beni izlerken buluyordum. Şimdi de bana aynı bakışla bakıyordu. Sanki hâlâ beni suçluyormuş gibi.

Sadie'nin yanında beliriveren Ben, o ânın ağırlığını bozdu. Masama bir kâse çorba koydu, ardından küçük bir tabak mısır ekmeği bıraktı. Johnny'nin kulübesinde bir şeyler karıştırıyor olduğu düşüncesini paranoya diye bir kenara atmaya çalışmışım ama şimdi benden kaçırdığı gözlerine bakınca içimdeki o tanıdık huzursuzluk yeniden kıpırdadı. Bir şey vardı. Ben, benim yanımda rahat değildi ve nedenini bilmiyordum.

"Sağ ol," dedim.

Başını belli belirsiz salladı ve hızla uzaklaştı. Sadie onun ardından baktı.

"Yemin ederim, bu kasabada *birkaç* düzgün insan var. Ne yazık ki şu an burada *değiller*." Özür dileyen bir gülümsemeyle omzunu silkti, sonra bir sonraki masaya yöneldi.

Kahvemden bir yudum aldım, defteri kapattım ve Johnny'nin e-posta gelen kutusunu açtım. Okunmamış mesajlarla doluydu ve içlerinden biri Josie'nin adını taşıyor mu diye göz gezdirdim ama hemen bulamadım. Bunun üzerine arama çubuğuna ismini yazmaya başladım. Daha birkaç harf girmemle birlikte e-posta adresi belirdi.

Josie Garver [j.garver@ncowlproject.org]

Enter tuşuna bastım ve gelen kutusuyla arşivlenmiş iletiler arasından bir dizi e-posta sıralandı. Hiçbiri okunmamış görünmüyordu. En sonuncusu 4 Ağustos tarihliydi ancak konu satırı boştu.

E-postayı açtım, gözlerim tek cümlelik mesajın üzerinde gezindi.

Dur, yoksa seni CAS'a şikâyet ederim.

Mesajı tekrar okudum, birkaç saniye ekrana kilitlenmiş hâlde kaldım. Midemde beliren huzursuzluk giderek büyüdü. Bu ne anlama geliyordu? *Neyin* durması gerekiyordu?

Arama sonuçlarına geri dönüp aynı adresten gelen diğer e-postaları inceledim. Hepsi projeyle ilgiliydi; toplantılar ayarlıyor, farklı sektörlerle ilgili bilgi paylaşıyorlardı. Ancak 4 Ağustos'tan sonra başka bir mesaj yoktu.

Zihnim olasılıklar arasında hızla dolaştı, eksik parçayı yerine oturtmaya çalışıyordum. Önceki mesajların hepsi profesyoneldi, tanındık ve dostaneydi. Ama bu sonuncusun tonu keskindi. Hatta tehditkârdı.

Sayfanın en altına inerek e-postanın imzasının altındaki telefon numarasını not ettim. Johnny'nin Josie ile profesyonel sınırların ötesinde bir ilişkiye girmiş olması mümkündü ancak Micah böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti.

Kendi hesabımdan kısa bir mesaj yazdım. Josie'nin benimle görüşmeye istekli olup olmadığını sordum ve CAS ile resmi bir mesele gibi görünmesi için Quinn'i de kopyaya ekledim. Gönder tuşuna bastığımda, geriye yaslanıp ellerimi masanın kenarından çektim.

Gözlerim, lokantanın karşı köşesindeki bölmeye kaydı. Johnny'yi orada görmeyi bekliyordum, adım adım belirmesini, bir fırça darbesi gibi şekil almasını. Ama yalnızca akşam ışığının masaya düşen yansıması ve sokaktan geçenlerin gölgeleri vardı. Şimdi gerçekten ne gördüğümünden bile emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Düzenleme
Ny.ozlem

On

Eski Ford Ranger'ın sesini görmeden önce duydum. Motorun homurtusu ormanın sessizliğini yırtarak yükseldi, giderek güçlenen uğultu, ön camdan yansıyan ışıkla ağaçların arasında bir kıvılcım gibi parladı. Duman başını kucağımdan kaldırdı, kulaklarını dikti. Kamyonet yolu döndüğünde çoktan tetikteydi.

Ön verandanın basamağından kalkıp çantamı omzuma attım. Micah vitesi parka alırken elini direksiyonun üstüne yasladı. Beresi kulaklarının üzerine kadar çekilmişti, saçlarının uçları çenesinin kenarında kıvrılıyordu. En son gördüğümünden beri tıraş olmamıştı, bu da ona her zamankinden daha sert bir görünüm veriyordu. Onun değiştiğini kabullenmek hâlâ zordu. Onu on sekiz yaşında tanımakla otuz yedi yaşında tanımak aynı şey değildi. Zamanın insana kattığı bazı şeyler görülmekten çok hissedilirdi ama yine de bazı farklar, mesela vücudunun genişliği ya da ellerinin duruşu, göze çarpıyordu. Bunlar zamanı ölçen ayrıntılardı ve üzerine düşünmek istemediğim şeylerdi.

Kapıyı açtım, Duman bir hamlede kabine atladı, kendine sürücü ve yolcu koltuğu arasından dışarıyı görebileceği bir yer buldu. Kamyonet, doksanlardan kalma bir modeldi, arkasında bir kapak vardı ve bu acımasız doğada yıllarını geçirmesine rağmen şaşırtıcı derecede iyi korunmuştu. İç kısmı kamp aracına dönüştürülmüştü; arka koltuk sökülmüş, tüm alan palet yatak ve iç çerçeveye sabitlenmiş birkaç bölmeyle yeniden tasarlanmıştı.

"Günaydın," dedi Micah, sesi soğuk ve uykunun ağırlığıyla kısık çıkıyordu.

“Günaydın.” Kabine tırmanırken çantamı ona uzattım, arka tarafa yerleştirdi. “Bunlardan biri benim için mi?” diye sordum, bardak tutucudaki iki kahveye göz gezdirerek.

“Gelirken lokantaya uğradım.”

“Teşekkürler.” Bardaklardan birini alıp soğuk parmaklarımı sıcak kartonun etrafında kıvırdım ve küçük bir yudum aldım.

Birkaç saniye sessizlik içinde oturduk. Kamyonetin motoru rölantide çalışırken, Micah’nın eli vites kolunun üzerinde sabit kaldı. “Son bir kez daha sormakta fayda var,” dedi sonunda. “Bunu gerçekten yapmak istediğine emin misin?”

Bana bakışından bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü görebiliyordum. Kimin için? Onun mu, benim mi? Bilmiyordum.

Kendi kendime bu soruyu gece boyunca defalarca sormuştum. Ama ben seçimimi San Francisco’dayken, eve dönmeye karar verdiğimde çoktan yapmıştım. Six Rivers’a geldiğimden beri Johnny ile aramdaki bağ vahşi bir sarmaşık gibi büyümüş, varlığını sarmaya başlamıştı. Artık onu sadece *hissetmiyordum*. Duyuyordum, hatta belki görüyordum bile. Bütün bunların ne-reye varacağını öğrenmek istemeyen bir yanımda vardı. Ama daha çaresiz bir yanımda vardı, bilmek zorundaydım.

“Eminim,” dedim.

Micah derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Peki.”

Vitesi geriye takıp yola çıktı, ben de emniyet kemerime uzanırken dikiz aynasından kulübenin kayboluşunu izledim. Six Rivers’tan ayrılıyor, ana otoyola doğru ilerliyorduk.

“Umarım bunun için çok fazla şeyini ertelemek zorunda kalmamışsındır,” dedim.

“Önemli şeyler değildi.” Omuz silkti ama gözlerini kaçırdı, bu da bana aksini düşündürdü. “Sadie, bütün gün orada çalıştığını söyledi.”

“Evet, çalıştım.”

Johnny’nin lokantadaki silueti zihnimde yeniden belirdi. Göğsümde hâlâ o tanıdık kıpırtı vardı; onun dönüp bana bakmasını beklerken hissettiğim o gergin beklenti. Gece boyunca

karanlıkta uyanık yatarken, tekrar tekrar oynayan bir film karesi gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Micah ana yoldan saptı. Duman, yüzünü arka koltuğun kenarına yaslayarak ikimizin arasından öne doğru uzandı, gözlerini ön camdan dışarı sabitlemişti.

"Micah... Bunu nasıl soracağımı bilmiyorum..."

Bana döndü, bekledi.

"Ben... Sadie'nin oğlu," derken duraksadım. "Johnny'nin çocuğu değil, değil mi?"

Şimdi sessizleşen Micah olmuştu. Yüzündeki anlık değişimi izledim, elleri direksiyonu daha sıkı kavradı, gözlerini yoldan ayırmadı.

Sonunda konuştuğunda, sesi yorgun bir iç çekişin ardından geldi. "Sadie öyle olmadığını söylüyor."

"Bu pek de bir cevap sayılmaz."

"O zaman cevabım şu: Bilmiyorum. Sadie, çocuğun kasabadan geçen bir ormancıyla yaşadığı rasgele bir birliktelikten olduğunu söyledi hep. Ben gittikten sonra olmuş. Döndüğümde hamileydi."

"Johnny hiçbir şey söylemedi mi?"

Micah başını iki yana salladı. "Şüphelendi, elbette. Ama Sadie, çocuğun Johnny'ye ait olmadığını söyledi. Bu konuda çok netti. Johnny yıllar önce bir babalık testi istedi ama Sadie bunu reddetti."

Kendimi koltuğa bıraktım, ağaçların arasından süzülen ışığı izledim. "Peki ya öyleyse?" diye fısıldadım. "Ya gerçekten Johnny'nin oğluysa?"

Micah cevap vermedi. Düşünceleri de benimkilerle aynı yöne mi sapıyordu, merak ettim. Eğer Ben Johnny'nin oğluysa, bu benim bir yeğenim, ailem olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda Johnny'nin geride fiziksel bir şey –kanundan, canından bir şey– bıraktığı anlamına da geliyordu.

"Sadie doğruyu söylüyor olabilir," dedi Micah. "Yalan söylemek için ne sebebi var, bilmiyorum."

Ama ben biliyordum. Johnny, gençlik yıllarımızda Sadie'yi yıllarca oyalamıştı ve ben gittikten sonra da en azından bir süreliğine aynı şeyi yaptığım tahmin edebiliyordum. Sadie, bir adamı kendine bağlamak için hamile kalacak biri değildi. Ama kendi gerçeğini yaratabilecek biriydi. Eğer Johnny'nin onu asla istemeyeceğine karar vermişse, kayıplarını kabullenip Ben hakkında yalan söyleyebileceğini hayal edebiliyordum.

"Bekle." Düşüncelerim bir adım geriye gitti, Micah'nın söylediklerini zihnimde geri sararak tekrar değerlendirdim. "Gittikten sonra derken ne demek istedin?"

Kamyonet, asfalttan çıkıp çakıla geçtiğinde yana savruldu ve başımın üzerindeki tutacağa yapıştı. "Nereden gittin? Six Rivers'tan mı?"

"Evet."

"Bana gittiğini söylemedin."

"Sormadın ki," dedi.

Sonunda ona döndüm, gözlerimi doğrudan yüzüne diktim. "Şimdi soruyorum, Micah."

Ellerini direksiyona biraz daha sıkı bastırdı. Gözleri benimkilere yalnızca bir saniyeliğine takıldı, sonra yeniden yola döndü.

"O olaydan—" Kendini durdurdu, çenesi gerildi.

Ne diyeceğini bilmiyordum ama o cümleyi tamamlayacak birkaç olasılık vardı. *Sen gittikten sonra. Griffin'e olanlardan sonra. Her şey değiştikten sonra.* Belli ki bu konulara en az benim kadar girmek istemiyordu çünkü cümleyi bitirmedi.

"Çantamı topladım ve biriktirdiğim parayla bu kamyoneti aldım. Sonra da... sadece sürmeye başladım."

"Nereye gittin?"

Omuz silkti. "Her yere. Önce Batı Yakası boyunca sürdüm, Seattle'a kadar durmadım, sonra doğuya döndüm. Montana'da bir süre kaldım, orada sinek oltacılığı yapmayı öğrendim. Bir ayımı Colorado'da, sonra Teksas'ta geçirdim. Zamanla kamyoneti bir kamp aracına dönüştürdüm ve ondan sonra gerçekten durmak için bir sebebim kalmadı."

Bir sebep. Kullandığı kelimeler içime işledi. Acaba o da *benim* ona böyle bir sebep vermediğimi mi düşünüyordu?

"Johnny seninle gelmedi mi?"

"Hayır."

Tek kelimelik cevabı eksik hissettirdi. Sanki bana anlatmak istemediği daha uzun bir açıklaması vardı. Ama ben Six Rivers'tan ayrılırken Johnny'yi Micah'a emanet ettiğimi sanmışım. Ben gittikten sonra Johnny'ye o göz kulak olacak diye düşünmüştüm. Byron'a gitme fikrine ancak böyle dayanabilmişim. Eğer Micah'nın da burada olmadığını, Johnny'yi onun da terk ettiğini bilseydim geri dönerdim. Bir şey bana hem Johnny'nin hem de Micah'nın bunu bildiğini söylüyordu.

"New Mexico'ya vardığımda, yolda geçen bir yılı çoktan geride bırakmışım. Sonra eve dönmeyi düşünmeden edemez oldum. Burasının ayrılmak istemediğim tek yer olduğunu fark ettim. Ya da belki de *ayrılmam gerektiğini* hissettiğim tek yer olduğunu," diye düzeltti sözlerini.

Ses tonunu analiz etmeye çalıştım, söylediklerinin ardındaki anlamı çözmek için bir ipucu aradım. Ayrılması gerektiğini hissetmesinin sebebi ben miydim? Yoksa Griffin miydi?

"Geri döndüğümde, kerestecilerde çalışmak zorunda kalmamak için ufak tefek işler yapmaya başladım. Sonra bir gün, birisi lokantaya gelip sinek oltacılığı rehberi aradığını sormuş. Sadie de benim numaramı vermiş. Öylesine başlamış oldum ve bir daha da bırakmadım."

"Ben... bilmiyordum." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Johnny bana hiç söylemedi."

Johnny'nin Micah'dan bahsetmemesi bilinçli bir tercihti ve bunun nedenlerini tahmin etmek zor değildi. Micah ile aramda bir şeyler olmasını hiçbir zaman istememişti ve benim Six Rivers'ta kalmamı sağlayacak herhangi bir sebebim olsun istemiyordu. Geri dönmem için bir nedenim olmasını da kesinlikle istemiyordu.

"Bir gün tekrar gideceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Micah başını iki yana salladı. "Hayır. Ben buradan yapılmışım."

Bunu söyleme şekli basitti ama anlamı hiç de öyle değildi. Johnny de hep böyle düşünmüştü. Karanlıkta yaratıldığımızı, bu ormanın gölgelerinde şekillendiğimizi ve yalnızca burada hayatta kalabilecek varlıklar olduğumuzu söyleyip dururdu. Ben de bunu hissetmiştim. Aslında, içimde bir şeylerin eksik olduğuna dair hissettiğim şeyin sebebinin bu olduğundan emindim. Başka hiçbir yerde ait olduğumu hissedemememin nedeni buydu.

"Sana sormadım..." Tereddüt ettim, soruyu nasıl soracağımı bilemeyerek.

"Neyi?"

"Biriyle olup olmadığını. Yani, hayatında biri var mı?"

Micah hafifçe gülümsedi ve göz ucuyla bana baktı.

"Biliyorum, beni ilgilendirmez. Sadece merak ettim." Parmaklarımla kaşlarımın arasını ovuşturdum, artık mahcup hissediyordum.

"Biriyle değilim," dedi.

Garip kaçmayacak ne söyleyebilirdim, bilmiyordum. Ama ben bir şey diyemeden Micah konuşmaya devam etti.

"Bu kadar küçük bir kasabada seçenek pek yok," dedi, kahve bardağını tekrar yerine bırakırken. "Ve inan bana, kimse bu yükü almak istemez."

Bana anlamlı bir bakış attı. Sanki neden bahsettiğini bizzat biliyormuşum gibi. Ama konuşma çoktan tehlikeli bir noktaya yaklaşmıştı zaten.

"Seri yargılamıyorum, Micah. Sadece bir soruydu." Söylediğimin kulağa bu kadar gerçekçi gelmesine kendim bile şaşırdım. Onu kıskanmaya hakkım yoktu ama bu duygu yine de içten içe beni kemiriyordu. Micah'nın başkasıyla olması fikri hiçbir zaman hoşuma gitmemişti.

"Şehre ne zaman dönmen gerekiyor?" Sorusunu umursamaz bir şekilde sormaya çalıştı ama sesinde hafif bir gerilim vardı.

"Gelecek hafta. Dönmem gereken bir şey var."

"Bir şey," diye tekrarladı.

"Bir sergi," diye düzelttim. "Yakında işlerimin sergileneceği bir etkinlik var."

"Neden baştan öyle söylemedin?"

Elimi saçlarımın arasından geçirirken bakışlarımı cama çevirdim. "Bilmiyorum. Biraz saçma geliyor sanırım."

"Nasıl yani?"

Omuz silktim. "Orada her şey farklı, biliyorsun. İnsanların yaptıkları, nasıl davrandıkları, neyi önemli gördükleri..."

"Saçma değil, James," derken sesi ciddiydi. Gözlerinin içine bakmamı bekledi, ben de öyle yaptım. Bir kez daha söyledi. "Değil."

Bir şey söylemedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Micah'nın beni kendi mahcubiyetimden kurtarmaya çalışması, bana borçlu olup olmadığını bile bilmediğim bir incelikti.

"Hoşuna gidiyor mu? Sergiler ve tüm o işler?"

"Yani, bu benim hayalimdi, değil mi?"

Yavaşça başım salladı. "Evet, öyle."

Bir anlığına, San Francisco'dan önce yaşanan her şey sönüp giden bir yıldız gibi yok oldu. Aynı yerde, aynı anda var olmanın tanıdıklığında bir rahatlık vardı. Dürüst olmak gerekirse, ona mesaj atmamın sebeplerinden biri de buydu. Ama sonra, gülümsemem biraz soldu. Er ya da geç, o solan ışık yeniden yanacaktı. Çok fazla şey yaşanmıştı, öylece... yok olup gidemezdi. Ve işlerin farklı olmasını dilemenin, sadece onların öyle olmamasının adaletsizliğini daha da derinleştirdiğini zor yoldan öğrenmiştim.

"Peki, tam olarak ne arıyoruz bu vadide?"

Başımı koltuk başlığına yaslayarak ona baktım. Beni rahat bırakıp bırakmayacağını merak etmiştim ama bırakmayacaktı. "Sadece... görmem gerekiyor. Orada ne yaptığını anlamaya çalışmam gerekiyor."

Micah kaşlarını çatı. "Çalışıyordu."

"Emin değilim," dedim yavaşça. "Tüm negatifleri inceledim ve vadide çektiği son fotoğraflar 10 Kasım tarihli."

“Eee?” Bu, bir soru gibi çıkmıştı.

“Ama öldüğü güne ait hiçbir fotoğraf yok. Neden?”

Micah omuz silkti. “Belki sadece gözlem yapıyordu. Her zaman çekim yapmazdı.”

“Ama saha günlüğünde de o gün Trentham Vadisi’yle ilgili hiçbir şey yok. Ve en azından kamerasını yanında götürmez miydi?”

Dudakları sıkıca kapandı. Düşünüyordu.

“Orada ne yaptığıyla ilgili sana hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordum.

“Hayır.”

“Hiçbir şey... farklı gelmedi mi?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Projenin bitmesini dört gözle beklemiyormuş gibi göründüğünü söylemiştin. CAS teslim tarihi yüzünden stresliydi miydi?” diye tekrar denedim.

“Öyle olduğunu düşünüyordum.”

Bu hızlı ve belirsiz yanıtlar beni ona daha dikkatli bakmaya itti.

“Öyle olduğunu düşünüyordun?” Kulağa ne kadar eksik geldiğini fark etmesi için sözcükleri tekrarlıyordum.

Şimdi rahatsız olmuştu. “Bütün gün oturup bunları konuştuğumuzu sanıyorsan yanıyorsun. İkimiz de yoğunduk, özellikle sonbaharda o kadar doluydum ki neredeyse hiç evde değildim. Johnny’den cevap almak istiyorsan doğru soruları sorman gerekirdi, bunu sen de biliyorsun.”

Biliyordum. Onunla konuşmak bazen bir Rubik Küpü çözmeye benziyordu.

Micah, direksiyonun üzerinde parmaklarını ritmik bir şekilde tıklattı, düşünüyordu. “Açıkçası, bilmiyorum. Onu anlamak her zaman zordu.”

“Evet, sanırım öyle,” diye kabul ettim.

Sessizliğe gömüldük. Bininci kez, Johnny’yle yaptığım son konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Kafamda defalarca oynatıp

durdum, hatıraların arasından onun bana söylediği son sözleri ayıklamaya uğraştım.

"Bir şey daha sorabilir miyim?" Kahve bardağını sıkıca tuttum ama artık sıcaklığını neredeyse hissetmiyordum.

Micah, gözlerini yoldan ayırıp yüzümü inceledi. Sormak üzere olduğum şeyi tahmin etmeye çalışıyor gibiydi. "Evet, sor."

"O gün ne oldu?"

Gözlerimi, omuzlarının milim milim nasıl kasıldığını izleyerek ona diktim. Gerginlik, kollarına ve ellerine kadar yayıldı. Direksiyonu kavrayan parmaklarının rengi solmaya başladı.

"Johnny kaybolduğunda," diye daha yumuşak bir sesle ekledim. "Onu bulduğunuzda."

Bir elini direksiyondan çekip sol camın kenarına dayadı. Parmakları dudaklarının üzerinden geçti, sanki düşünüyor ya da hatırlıyordu. Derisinin altından yavaşça yayılan kızıllığı görebiliyordum.

"Ölmeden birkaç gün önce vadiye gitmek için kamyoneti ödünç aldı."

"10 Kasım," diye doğrulama bekleyerek söyledim.

"Aslında 9'uydu. Çekimlerini sadece gün doğmadan önce yapardı çünkü baykuşlar o saatlerde hâlâ aktif oluyor. Ama vadi o kadar ıssız ki, bir gece önceden çıkıp kamp yapardı."

Bekledim.

"O gün gitti ve ertesi gece geç saatlerde dönmesini bekliyordum. Ama her zamankinden çok daha erken döndü. Kamyoneti bırakıp Duman'ı aldı, sonra ertesi gün tekrar yanıma geldi ve yeniden gitmesi gerektiğini söyledi. Acele ediyordu, o yüzden sadece anahtarlarımı alıp çıktı."

"Genelde böyle mi yapardı? Son anda çıkıp gider miydi?"

Micah tereddüt etti. "Hayır, genellikle planlı olurdu. Ama sanırım programının gerisindeydi ve araya sıkıştırmaya çalışıyordu."

"Tam olarak ne zaman oldu bu?"

"Öldüğü günden bir gün önce. O öğleden sonra ayrıldı. Er-

tesi gün dönmediğinde endişelenmeye başladım ama belki bir gece daha kalması gerektiğini ya da başka bir noktaya gitmiş olabileceğini düşündüm. Orada telefon çekmediği için ona ulaşamazdım. Amelia o sırada şehir dışındaydı ama ertesi gün döndü. John'ny hâlâ ortada yoktu, ben de onu aradım. Birlikte gidip kontrol etmeye karar verdik. Kamyoneti bulduk ama John'ny yoktu."

Durdu, yutkundu. "Ayrılıp onu aramaya başladık ve..." Derin bir nefes verdi. "Onu karşı yamacın ortasında, sırtın yarısında buldum."

Cildindeki kızılık daha da derinleşti. Ona uzanmak istedim ama yapamadım. Beni bir arada tutan ince ip kopmak üzereydi. Micah için de öyle olduğunu görebiliyordum.

"Gideli çok olmuştu. Önceki gün ölmüştü," dedi.

Göğsüme çöken sıkışıklığın içinden nefes almaya çalıştım. Ağaç tepelerinin görüntüsü, yaprakların arasından göz kırpan güneş ışığı, zihnimde yine genişleyerek yayılıyordu.

Micah boğazını temizledi, sanki sesindeki duyguyu bastırmaya çalışıyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne?" Göz kırptım.

"Daha önce gitmem gerektiğini. O ilk gün, geri dönmediğinde hemen gidip onu aramam gerektiğini düşündüğünü biliyorum."

Ağzım sessizce açıldı ama birkaç saniye boyunca konuşamadım. Sonunda, "Micah, ben öyle düşünmüyorum," diyebildim.

Çenesini sıkı.

"Micah." O an ona uzanıp kolunu sıkıca tuttum.

Gözlerini elimde gezdirdi.

"Öyle düşünmüyorum," diye tekrarlardım.

"Peki, ne düşünüyorsun?"

"Üzgün olduğumu," diye fısıldadım.

Kamyonetin gürültüsünün sesimi bastırıp bastırmadığımı bilmiyordum ama Micah bana baktı. Yüzündeki ifade, söyleyemediklerini anlatıyordu. Onun için hayatının en kötü ânı olduğunu

tahmin edebiliyordum. Ama yine de Johnny'nin orada, bir gün boyunca yalnız kaldıktan sonra Micah tarafından bulunmuş olmasına minnettardım.

Eğer ortada bir suç varsa, kimin suçlu olduğunu biliyordum. Johnny, CAS projesi için çalışıyor olmasaydı orada olmazdı. Ben San Francisco'ya gitmeseydim CAS projesi olmazdı ve eğer Griffin Walker'la yaşadığım o gece olmasaydı, Six Rivers'tan ayrılmazdım.

Suç nasıl bölersek bölelim, sonuç değişmiyordu. Günün sonunda, hepsi bana kalıyordu.

On bir

Trentham Vadisi'ne kalan yol sessizlik içinde geçti. Micah gözlerini yoldan ayırmıyor, belirsiz ve zorlu rotayı ezbere kullanıyordu. Ben de şaşırtıcı bir şekilde, bunca zamana rağmen hâlâ aynı şeyi yapabileceğimi fark ettim.

Johnny'yi bulduğu günü anlattıktan sonra pek konuşmamıştı ve ben de daha fazla soru sormadım. Cevaplarının içimde zaten kıpırdanan acıya dişler kazandırmasından korkuyordum. Ne bilmek istediğim ve ne bilmek istemediğim arasında ince bir ipte yürüyordum ve bu ip, günbegün, geçen her saat, hatta dakika dakika değişiyordu. Yas böyle bir şeydi, bunu yeni yeni fark ediyordum. O kadar dayanılmaz bir acıydı ki insanı uyuşturuyordu. Sonra, hiç beklenmedik bir anda, bir şey gelip sana tekrar hissettirmeye başlıyordu ve döngü en baştan başlıyordu.

Vadinin derinliklerine doğru ilerlerken camda beliren yağmur damlalarını fark ettim. Bir süre sonra Micah'nın endişeli bakışlarını kararan gökyüzüne çevirdiğini gördüm. Onu takip edip ağaçların arasından görünen gri bulutlara baktım. Hava patlarsa geceyi burada geçirmek zorunda kalacaktık. Geldiğimiz yollar, su birikintileriyle dolduğunda güvenli olmuyordu ve bu, burada mahsur kaldığımız ilk sefer olmayacaktı.

"Tam da eski günlerdeki gibi, değil mi?" Sesim biraz titremişti.

Trentham Vadisi, Six Rivers'taki gençler için bir tür geçiş ritüeliydi. Liseye başladığında, burayla ilgili efsaneler kulağına çalınırdı ve ehliyetini alan her yeni nesil, kısa sürede cumartesilerini yüzme alanına gitmek için yollarda geçirmeye başlardı.

Kamyonetin arkasına göz attım. Duman, dar alanda uzanan paletin üstüne kıvrılmış yatıyordu. Micah'nın kamp aracını malzeme ve yiyeceklerle doldurduğu belliydi ama içimi asıl huzursuz eden bu değildi.

Elimi koltuğun arkasına uzattım ve kendimi bir şeye sabitlemek ister gibi parmaklarımı Duman'ın tüylerine daldırdım. Burada, gecenin karanlığında, ormanın ortasında olma fikrinden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Gece çöktüğünde orman sanki canlanıyordu, beni gözleriyle izliyormuş gibi geliyordu. Düşüncelerini duyabiliyordum sanki. Geride bırakmaktan memnun olduğum şeylerden biri de buydu.

Sisle kaplanan pencerenin dışındaki kayalık duvarların gide- rek açıldığını görünce, gömleğimin koluyla camı sildim. Yolun iki yanında yükselen uçurumlar, yeryüzüne kazınmış kocaman, derin bir yarık gibi açılıyordu.

CAS projesiyle ilgili öğrendiklerime göre, burası mantıklı bir seçimdi. Baykuşların geniş, biyolojik çeşitliliğe sahip avlanma alanlarına ihtiyacı vardı. Bolca av ve saklanacak yer olan bölgeleri seviyorlardı ve vadi de tam olarak böyle bir yerdi. Dar vadinin iki yanında yükselen kayalıklar, devasa ağaçlarla dolu bir deniz gibi uzanıyordu. Kayalık yüzeylerdeki çatlaklardan eğrelti otları filizlenmişti, çalılıkların arasından devasa kaya parçaları görünüyordu.

Aşağı doğru indikçe manzaranın ihtişamı daha da artıyordu. Yol daralıyor, taşlar ve ağaç gövdeleri her saniye biraz daha büyüyor ve yükseliyordu. Güzeldi ama güzel kelimesi burayı tarif etmeye yetmezdi. Boğaz, evrenin çözölmeye başlayan bir dikişi gibiydi. Sanki hiçbir şeyin var olmadığı başka bir âleme açılan bir geçit gibi.

Virajları döne döne aşağı indikçe, Johnny'nin varlığı sanki kamyonetin çatlaklarından sızan su gibi içeri doluyordu. Burada, bu ıssızlığın ortasında, bunu hissedebilecek tek kişi bendim. Göz ucuyla Micah'ya baktım. O da hissediyor muydu acaba? Ama o sadece yola odaklanmıştı.

Micah, çamurun içinde küçük oyuklar açarak ilerleyen su bi-

rikintilerinin etrafından direksiyonu dikkatlice kırarak geçiyordu. Ben de yağmurun hızlandığını görmezden gelerek, çoğalan oyukları saymamaya çalışıyordum. Micah da aynı şeyi yapıyor gibiydi, silecekleri açmak zorunda kaldığında bile bunu dile getirmede.

Yol tekrar düzleşmeye başladığında, çakıllı bir ceple karşılaştık. Micah burada durdu, toprağa çakılmış ahşap bir tabelanın önünde motoru kapattı. Motor sustuğunda yerini ıslak taşlara vuran yağmurun ve vadide akan suyun sesi aldı. Gözlerimi patikanın başlangıcına dikerek pencereden dışarı baktım.

“Yağmurun biraz azalmasını beklemek ister misin?” Micah, ön camın tepesinden yukarıya doğru bakmak için öne eğildi. Sis giderek yoğunlaşıyor, havada kıvrılarak yükseliyor, ormanın doygun renklerini soluklaştırıyordu.

Cevap vermek yerine kamyonetin kapısını açtım. Daha fazla oturup düşünürsem fikrimi değiştireceğimden diye korkuyordum. Çizmelerim yere bastığında başımı yavaşça kaldırıp yüksek kayalıklara baktım. Onlara ne kadar uzun süre bakarsam, sanki o kadar uzaklaşıyorlardı.

Arkamda çakılların çıtırdadığını duyunca irkildim ve hızla döndüm. Micah tam arkamda duruyordu. Elinde mavi bir yağmurluk vardı ve kendi siyah yağmurluğunu giymişti bile. Kapüşonu, kafasındaki berenin üzerine çekilmişti.

“Arkada fazladan vardı,” dedi, elindekini uzatarak.

Yağmurluğu alıp kollarımı içine geçirdim, fermuarı çektim. Kumaş, Micah’nın kokusunu taşıyordu. Yaz güneşinin soğuğu delip geçmesi gibi bir his bıraktı içimde.

“Sağ ol.”

Yağmur hâlâ hızlanıyordu. Üstümüzdeki ağaçların gövdesine vuran damlaların sesi, sahilde kumdan çekilen dalgaları anımsatıyordu. Micah ile göz göze geldik. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Buradan gece olmadan çıkmamızın imkânı yoktu.

Burada geçirdiğimiz pek çok gece olmuştu; kimi zaman is-

teyerek, kimi zaman mecbur kalarak. Araba bagajlarından kamp sandalyeleri çıkarır, ateşin etrafında içki içerdik. Griffin Walker'ın öldüğü gece de tam olarak böyle bir geceydi. Bu yüzden Johnny bana bu bölgeyi projeye dâhil ettiğini söylediğinde içimi bir huzursuzluk kaplamıştı. Neden buraya geri dönmek istediğini anlayamamıştım.

Micah'ya döndüm. "Buraya hiç geri geldin mi? Griffin'in ölümünden sonra?"

Dudakları sıkı bir çizgi hâlini aldı. "Sadece bir kez."

Başımı salladım. Anlamıştım. Johnny'yi bulmaya geldiği gün, Micah'nun buraya döndüğü ilk ve son seferdi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı tekrar salladım. "Onu bulduğun yere götür beni. Tam olarak olduğu yere."

Micah, tek kelime etmeden patikaya yöneldi. Onun benim için mi, yoksa kendisi için mi korktuğunu anlayamıyordum. Duman yanı başımda ilerlerken peşlerinden gittim. Vadinin açılan ağzından aşağıya, suya doğru yürüdük. Patika boyunca ilerleyip devrilmiş bir kızılçamın iskeleti üzerinden geçerek vadiyi aştık. Etrafımızda yemyeşil bitki örtüsü, kızıl ağaç kabukları ve simsiyah kayaların arasında parlıyordu. Parmaklarımın kendiliğinden uzandığını fark ettim; bir ağacın sert kabuğuna avucumu yaslıyor, eğrelti otlarının narin yapraklarını hafifçe okşuyordum. Her şey o kadar... *canlıydı* ki burada herhangi bir şeyin gerçekten ölebileceğini düşünmek imkânsız geliyordu. Belki de bir şekilde hiçbir şey gerçekten ölmüyordu.

Johnny, vadiye çöken sisin içindeki fırtına gibi birikiyordu, attığımız her adımda gölgelerin arasmda yoğunlaşıyordu. Siyah-beyaz mermerimsi kayalıklar görüldüğünde, kalbim hızlandı. Adımlarım kendiliğinden durdu, gözlerim damar damar uzanan o parlak renkleri takip etti. Tepede, taşın çatlağından köklerini uzatan eğri büğrü bir meşe ağacı vardı. Cılız dallarında, son bir nefes gibi tutunan küçük yaprak kümeleri asılı duruyordu.

Orada ne kadar uzun süre durduysam, o kadar küçüldüm. Ta

ki görüntü çatlayıp yerini, Johnny ile aramdaki kanalın ilk kez açıldığı güne ait olan anıya bırakana kadar. Hâlâ onu o kayalıkların tepesinde, uçurumun dik duvarları ardında hızla kaybolarak aşağıya, vadiye düşerken görebiliyordum. Hâlâ nabzımın onunkine ayak uydurduğunu, midemi kaldıran o hissin beni suyun altına çektiğini hissedebiliyordum.

Ciğerlerime dolan toprağın tatlı kokusunu içime çektikten sonra nefesimi verdim. Soğuk havada soluğum buğuya dönüştü. Ve o anıyla birlikte görüntü de soldu. Ama Johnny'yi öylesine yakınımnda hissediyordum ki, birkaç saniye içinde onu ağaçların arasında bir kez daha görebileceğimden emindim.

Micah, vadi boyunca bir kez döndü, sonra tekrar. Ardından patikadan ayrıldı. Su sesi giderek hafiflerken, onun peşinden yokuşu tırmandım. Sonunda adımları yavaşladı. Birkaç adım arkasında durdum, yağmurluğun altına giren buz gibi hava bir anda tenime ulaştı.

Micah elini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, ardından boğazını temizledi. Bana bakmıyordu. "Burası."

Dikkatlice yanından geçip baktım. Ağaçların arasına uzanan adaçayı çalılarını gördüm.

"Onu burada buldum."

O tek kelime, göğsümde yeniden bir delik açtı ve içimdeki uçurumu canlandırdı. *Bulmuşlardı*. Çünkü kaybolmuştu. Yalnızdı. Çünkü artık yoktu. Johnny'nin öldüğü gerçeği, kıydan çok uzakta toplanan bir dalga gibi üzerime çullandı.

Gözlerim ağaçların arasında dolaştı, kulaklarımda uğuldayan ses yükseldi. Buradan bakınca vadiyi görebilecek iyi bir görüş açısı yoktu, hatta manzara büyük ölçüde kapanıyordu. Eğer buraya özgü bir kuş ya da başka bir şey yaşıyor olsaydı, çıplak gözle fark etmem zor olurdu, neye bakacağımı bile bilmiyordum. Ama Johnny'nin o gün yanında ne kamerası ne de saha notları vardı. İşte bu, hâlâ aklımı kurcalıyordu.

Belki bir avcıyla tartışmıştı. Belki burada kaçak avlanan birine denk gelmiş ya da yanlış bir grup ormancıya karşı pokerde kazan-

muştı. Aylardır sanki bir iskambil destesi içinde kartları çevirir gibi kafamda bu senaryoları döndürüyordum. Bütün bunların ardında daha fazlası olmalıydı. Mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

“Bana bir dakika verir misin?” Sesim kısıktı.

Micah, beni yalnız bırakması gerekip gerekmediğinden emin görünmüyordu ama patıkaya geri dönerken kolu hafifçe benimkine dokundu. Adımlarının giderek uzaklaşmasını bekledim. Onları artık duyamadığımda dolanmış çalıların arasına doğru ilerledim, gözlerim Micah’nın işaret ettiği noktaya kilitlenmişti. Orada neredeyse fark edilemeyecek bir iz vardı, sanki orman, ayak izlerinin, kırılmış dalların ve ezilmiş eğrelti otlarının üzerinden yeniden büyümüş gibiydi.

Johnny’nin tam olarak nerede yattığını biliyordum çünkü ayaklarımın altındaki toprak bunu titreşimleriyle anlatıyordu. Kalbimin ritmi gibi, düzenli ama hızlanan bir vuruş. Neredeyse duyabiliyordum.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, nemli, yumuşak toprağa dokundum. Ellerimi bastırınca havaya adaçayının keskin kokusu yayıldı. Kardeşimin ruhunun, paramparça olmuş bedeninden ayrıldığı yer *burasıydı*.

Kendimi toprağın sığ çukuruna bıraktım, göğsüm inip kalkarken sırtüstü döndüm ve başımı kaldırıp devasa ağaç tepelerine baktım. Aynıydı. O gün zihnimde beliren görüntünün aynısı. Yaprakların arasından süzülen ışığın mozaik gibi titrek gölgele-ri. Bunu hayal etmemiştim. Gerçekti. Dalların arasındaki o güneş huzmesi, Johnny’nin gördüğü son şeydi. Ve bir şekilde, zaman ve mekânı aşarak beni bulmuştu.

Yavaşça, diğer parçalar da yerine oturmaya başladı. Göğsümdeki baskı. Ayak sesleri. Belirgin, metalik bir tıkırtı. Nefes alındığını duyabiliyordum. Derin, ağır soluklar. Derimin üzerinde sıcaklığın biriktiğini hissediyordum. Ve sonra, rüzgârın içinde karışmış bir ses...

Johnny.

Vücudum ağırlaşırken bir kadının boğuk ve uzak sesi kulakla-

rında yankılandı. Ve hepsi buydu. Ayak seslerinin hışırtısı uzaklaştı, üzerimdeki ışık bulanıklaştı ve elim, göğsümdeki hayalî deliği buldu. Parmaklarımı bastırdım. Kurşunun Johnny'ye isabet ettiği yeri hissettim. Burada ne kadar süre yatmıştı? Kalbinin durması ne kadar sürmüştü? Gözlerinin kararması ne kadar zaman almıştı?

Soğuk şakağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü, saçlarımın arasında kayboldu. Onu toprağın içinde, rüzgârın dokunusunda, ağaçların reçineli kokusunda hissedebiliyordum. Johnny ölmüştü. Ama bu yerden ayrılmamıştı. *Beni* terk etmemişti. Henüz değil.

On iki

Ceketimin altından kazağımın yakasını yukarı çekerken, Micah'nun ateşe bir odun parçası daha atışını izledim. Patika girişindeki taş çıkıntı, rüzgâr ve yağmurdan korunmaya yetecek kadar eğimliydi ve Duman yanıma kıvrılmış hâlde yatarken, vücudumdaki titreme yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

Belli etmemeye çalışıyordu ama her birkaç dakikada bir Micah'nun bakışları karanlığın içinden beni buluyordu. Vadinin diğer tarafından gözlerim şiş, parmak uçlarımı hissedemeyecek kadar üşümüş olarak dönmüştüm. Micah hiçbir şey söylemeden eldivenlerini çıkarıp bana uzatmış, kamyonetten aldığı battaniyeyi omuzlarıma sarmıştı.

Yağmurun altında bu vadiden çıkamayacağımız gerçeğini kabullenmiş olmalıydı çünkü geldiğimde çoktan ateşi yakmıştı. Yukarıdan aşağı doğru inen suyun eğimini takip ederek vadinin derinliklerine dökülüşünü izlerken, buradan çıkmaya çalışmayacağımız için minnettardım. Bu toprak çukurundan yukarı tırmanacak gücüm yoktu. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

Micah alevleri harladıkça sıcaklık havaya yayıldı, sonra yanımda yere oturup ayaklarını sırt çantasına dayadı. Karanlığın içinde öyle rahattı ki, sanki buraya aitmiş gibi görünüyordu. Beni, burada geçirdiğimiz sayısız geceye geri götürdü. Ama bu anılar, sonunda midemi kaldıran o geceye –Griffin'in öldüğü geceye– ulaşıyordu.

O tek an, öncesini ve sonrasını kaplayan kara bir bulut gibi her şeyin üzerinde asılı kalmıştı. O gece olanlar hakkında hepi-

miz yalan söylemiştik ve o seçim, o günden beri peşimi bırakmamıştı. Bir daha asla konuşmadık, yaşananları baştan sona ele almadık ya da birbirimize anlatmaya çalışmadık. Bir karar verdik, ona sadık kaldık ve bunu Johnny için yaptık. Geriye dönüp baktığımda, yaptığımız her şeyin onun için olduğunu görebiliyordum.

Gözlerimi yukarı kaldırıp karanlık ağaç tepelerine baktım. Varlığını hâlâ üzerimizde hissedebiliyordum. Buraya gelmek, Johnny ile aramdaki o ince, canlı hattı sınamak için yaptığım tuhaf bir deney gibiydi. Ölmeden önce yattığı toprağa uzandığımda ne olmasını beklediğimi bilmiyordum ama şimdi, sanki beni daha da sıkı sarmıştı.

Kafamın içinde yankılanan o sesi, kardeşimin adını fısıldayan o çarpık tonu unutamıyordum. Tanınacak bir hâlde değildi ama kesinlikle bir kadına aitti. Son bir saattir zihnim hep 10 Kasım'da çekilen fotoğraflara dönüp duruyordu. O pembe sırt çantası. Sonraki boş kareler. Artık Johnny'nin o gün burada yanında olan kişi her kimse, sesin ona ait olduğundan emindim.

"Orada olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Micah.

Yutkundum. "Hayır."

Ne söyleyebilirdim ki? Kardeşimin bana musallat olduğunu mu? Vadinin kenarına, onunla bir şekilde iletişime geçme umuyla geldiğimi mi? Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Micah'nın aklımı kaçırdığımı düşünmesi en son isteyeceğim şeydi.

Üstüme gelmedi, zorlamadı. Bunun yerine, ceketinin göğüs cebinden bir şey çıkardı. Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Elindeki şeyi havaya kaldırırken gözlerinde bir soru vardı. Dudaklarım istemsizce de olsa hafifçe yukarı kıvrıldı. Başımı hafifçe sallayınca Micah gülümsedi, çakmağı elinde tutarak ucunu yaktı. Derin bir nefes çekip geriye yaslandı, sonra ateşin üzerinden uzanarak bana doğru uzattı. Oturduğum yerde doğrulup onu parmaklarımın arasına aldım.

O tatlı, keskin ot kokusu, bana geçmişî hatırlatan şeylerden biriydi. Micah ile dersi kırdığımız günler ya da eve geldiğimde onun ve Johnny'nin ateş çukurunun başında sigara içtiği anlar... Bunlar, Olivia'yla *The Penny*'nin otoparkında geçirdiğimiz gecelerle ya da yüzme çukurundaki hafta sonlarıyla eş anlamlıydı.

Sigarayı dudaklarıma götürüp dumanı içime çektim, tadının ağzımda ve boğazımda dolaşmasına, sonra göğsüme yayılmasına izin verdim. Önce yaktı, sonra orada yer etmiş sızıyı uyuşturmaya başladı. Dışarı üfleyip bir nefes daha aldım, o donuk sersemliği iyice yakalamak istiyordum.

Micah'ya uzatırken alevin aramızda oynayışını izledim. Önümdeki ateşin düzensiz kıpırtısının, suyu andıran bir harekete dönüşmesi sadece birkaç dakika sürdü. O hissin içine gömüldüm, battaniyeyi çeneme kadar çekip iyice sarındım.

Micah, parmakları arasında ışıldayan sigarayı bir kez daha içine çekti. Dumanı dudaklarından saldıktan sonra başını arkasındaki taş duvara yasladı.

"Hâlâ orada, değil mi?" dedi.

Gözlerimi kırpıp ağır ağır sözlerinin zihnime oturmasını bekledim.

"Johnny'yle olan şey. Hâlâ orada, değil mi?"

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim ama hissettiğim şaşkınlık, üzerimdeki uyuşukluk yüzünden tam anlamıyla şekil alamamıştı. "Johnny'yle olan şey mi?"

"Gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Bunu bildiğini bilmiyordum," dedim, boğazım düğümlenerek.

"O gün neredeyse boğulmak üzere olduğunu izledim, James."

O anı bir sel gibi zihnime doldu, ağır düşüncelerimin önüne geçerek hızla ilerledi. Johnny'nin o kayalıklardaki görüntüsü. Kalbimin neredeyse duracak gibi oluşu. Suyun altına çekildiğim o düşme hissi.

"Ve bu tek seferlik bir şey değildi. Sizi yeterince uzun süre iz-

ledim. Bana anlatmasan bile gördüm." Gözleri artık ateşe odaklanmıştı.

O gün gördükleri hakkında Micah'nın gerçekten düşünüp düşünmediğini hiç sorgulamamıştım. Olanları kendim bile tam olarak uzun bir süre anlamamıştım. Sonunda çözdüğümde ise Johnny'yle aramdaki tuhaf bağ üzerine kimseyle konuşmamıştım. Johnny'yle bile.

Battaniyenin altında hafifçe ürpererek iç çektim. Bir yanımda zaten biliyordu. O zamanlar Micah'ya anlatamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi gelirdi ama sonunda beni gitmeye mecbur bırakan şey tam da bu sırrımdı.

"Hâlâ hissediyorum," dedim. "Aramızdaki bağın kopmadığını biliyorum."

"Johnny senin bir parçan, James. Belki de hiçbir zaman tamamen kopmuş gibi hissetmeyeceksin."

"Kastettiğim bu değil." Başımı iki yana salladım. "Bu farklı. Buraya döndüğümünden beri daha da kötüleştii. Sanki onun zihnine bağlanıyormuşum gibi geliyor, anılarına dokunabiliyormuşum gibi. Bazen sesini duyuyorum. Geçen gün..." Cümlemi tamamlamadım. "Sence bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım, etrafı hâlâ saran sigara kokusunun içinde kaybolurken.

Az önce içimde filizlenen huzur, yerini belirsiz bir kaygıya bırakmıştı. O an, Micah'nın bu duruma bir anlam yüklemesine, hissettiklerimi kelimelere dökmesine, yıllardır içimde taşıdığım ama bir türlü açıklayamadığım bu baği doğrulamasına her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Peki, sen neye inanıyorsun?" diye sordum. "Ölünce ne olduğunu düşünüyor musun?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"Ciddiyim. Sence ne oluyor?" Johnny öldüğünden beri neredeyse tek düşündüğüm şey buydu ama üçümüzün bunu hiç konuştuğunu hatırlamıyordum. Johnny'nin gerçekten neye inandığını bile bilmiyordum.

Micah bir süre cevap vermedi, kelimelerini özenle seçiyor-

du. Sonunda, "Bence en mantıklısı, her şeyin bir parçası hâline gelmemiz," dedi. Elini kaldırıp dışarıdaki karanlığı, yağmur ve rüzgârın birbirine karıştığı geceye işaret etti. "Tüm bunların boşuna olamayacağına inanıyorum."

Micah'nın sözleri, Johnny'nin bana bir zamanlar söylediklerini gün yüzüne çıkardı.

Ne bok yemeye buradayız ki?

Bu, Johnny'yle aynı tarafta olmadığımızı gerçekten hissettiğim nadir anlardan biriydi. O kavga, hayatlarımızın gidişatını tamamen değiştirecekti ama bunu o an bilmiyorduk. Yine de Micah'nın ne demek istediğini anlıyordum. Vadinin derinliklerinde durmak neredeyse ruhanî bir his veriyordu. Ânın içinde tarif edilemez bir yücelik vardı ve böyle bir yerde bulunup da bunu hissetmemek imkânsızdı. Daha da önemlisi, *inanmak istiyordum*. Sadece nabzımız durduğunda ya da beyin dalgalarımız söndüğünde yok olmadığımıza, bundan fazlası olduğumuza, etimizi ve kemiklerimizi oluşturan karbon ve sudan ibaret olmadığımıza inanmak istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Micah.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerim yanana kadar alevlere baktım. "O ölmüş gibi hissetmiyorum." Sözlerin ağzımdan çıktığını duydum ama aslında bunları söylemeyi planlamamıştım. Gözlerim ateşin ötesine, Micah'nın yüzüne odaklandığında hiçbir tepki vermedi. "Onun gerçekten öldüğünü bilmenin getirdiği dayanılmaz bir acı var ama aynı zamanda bu hissin farklı olması gerektiğini düşünüyorum. Sanki içimde bir boşluk olmalıydı ama yok. O hâlâ burada, Micah."

Micah gözlerini kırpmadan bana baktı.

"Bazen bana bir şey anlatmaya çalıştığını düşünüyorum," diye fısıldadım.

Bakışları fark edilir şekilde daha dikkatli, daha temkinli hâle geldi. Bunun onu endişelendirdiğini görmek, düşündüklerinden daha fazla korkmama neden oldu.

"Mesela ne gibi?"

Göğsümde yeniden alevlenen o keskin acının arasından derin bir nefes aldım, kelimelerin dudaklarıma ulaşmasını bekledim. Ama gelmediler. Söylemeye hazır değildim. Bütün hücrelerimde hissettiğim o gerçeği dile getirmeye cesaretim yoktu: Bu bir kaza değildi. Burada, o gün bir şey olmuştu ve Johnny bana bunu anlatmaya çalışıyordu.

“Bu, iki taraf için de geçerliydi. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedi Micah. “O, her zaman senin bir şeyler yaşadığını ya da bir konuda yalan söylediğini anlardı. Bizi biliyordu. Sen ona söylemeden çok önce.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Micah ile birlikte olduğumuzu Johnny’ye itiraf ettiğim gün, aynı zamanda onunla kavga ettiğimiz gündü. Aylarca ondan saklamıştım çünkü kardeşimi tanıyordum. Johnny’nin her şeyi mahvedeceğini, yakıp yıkacağını biliyordum. Ve Byron’dan gelen kabul mektubunu bulduğu gün, tam olarak bunu yaptı.

Mektup hakkında yalan söylediğimi öğrenmesi ayrı bir şeydi ama Six Rivers’tan ayrılmam Johnny’nin benim için en çok istediği şeydi. Çünkü bunun benim de kendim için istediğim şey olduğunu biliyordu. Ama geride bırakmaktan korktuğum tek kişi Johnny değildi. Micah da vardı. Byron konusunda en çok incinen oydu çünkü gitmeye karar vermemiş olsaydım bunu ondan gizlemeyeceğimi biliyordu.

“Şimdi anlıyorum. Neden yalan söylediğini artık biliyorum,” dedi Micah.

Sözleri, sigaranın damarlarıma daha derinlemesine işleme-
siyle zihnimde yankılandı. “Gerçekten mi?”

Elindeki sigarayı bana uzattı. “Sen ve Johnny böyleydiniz. Kendi gerçeğinizi yaratıyordunuz. Bazen bu, diğerinin tüm gerçeği bilmemesi için onu biraz çarpıtmak anlamına geliyordu. Birbirinizi koruyordunuz. Bu yüzden gittin, değil mi?”

Gözlerini yakaladım, ne demek istediğini anladım. “Griffin hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim, öfkeden çok yalvaran bir sesle. O yaraya dokunursak, dağılacağımı biliyordum.

Micah başını salladı. "Biliyorum."

Ve şükür ki konuyu kapattı. Six Rivers'a yıllardır içimde taşıdığım öfkeyle gelmişim ama şimdi en çok onun öfkesiyle yüzleşmeye hazırlanıyordum. Fakat karanlıkta beliren o gerilim, sessizlik ilerledikçe yavaşça kayboldu ve içimdeki o gergin, tetikte olma hissi hafifledi.

Bu tam da ona göreydi, diye düşündüm. Micah, bizim gibi bir şeyleri saklamazdı. Rol yapmazdı.

"Neden bana bunların hiçbirini daha önce söylemedin?" diye sordum.

"Hadi ama, James."

"Ne?"

Uzun, yorgun bir nefes dudaklarımdan süzüldü. "Birbirimize söylemediklerimizle koca bir okyanus doldurabilirdik."

Göğsümdeki o sıkışma daha da derinleşti. Bu sözlerin ardından, kabul edebileceğimden çok daha fazlası vardı çünkü dayanılmaz derecede doğrudu. Artık o okyanus öyle derin ve genişti ki neresinden başlayıp anlamlandıracağımı bile bilmiyordum.

"Bunun için üzgünüm," dedim sonunda.

Eğri bir gülümsemenin gölgesi dudaklarının şeklini değiştirdi. "Ben de."

Bana bakmasını bekledim ve nihayet gözlerini kaldırdığında, en iyi tanıdığım Micah oradaydı. Sigaranın etkisi bana kısa bir rahatlama sağlamıştı ama o tek bakış, içimde kıpırdanan acıyı yeniden hissedilir hâle getirdi.

Etrafıma sardığım battaniyeyi açtım, elimi ona doğru uzattım. Birkaç saniye sonra eli benimkini buldu. Onu kendime çektim ve daha kollarını bile tam olarak sarmadan, o derin sızı içimde belirdi. Sanki bugüne kadar hissettiğimiz her acı, korku ve keder yalnızca bunun habercisiydi. Ve bu ânın ötesinde geriye bir şey kalıp kalmayacağını bilmiyordum. Geçmişini hatırlamaktan yorulmuştum.

Micah'nın sıcaklığı beni sardı ve kendimi ona bastırarak kokusunu içime çektim. Yüzünü saçlarıma gömdü ve o tek, ba-

sit dokunuşun içinde öyle bir şefkat vardı ki vadinin ötesinde döktüğüm tüm gözyaşları yine oradaydı, sadece yüzeye çıkmayı bekliyordu. Ama şimdi ağlamak istemiyordum. Daha farklı, daha çaresiz bir his midemde düğümlendi. O ağırlığı bacaklarımda bile hissediyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım. Ateşin ışığı yanağında oynuyor, gözlerine yansıyor. Gözlerini benimkilerden ayırmadı. Sanki benden bir tür onay bekliyordu; ne yaptığının farkında olduğumu, aramızdaki bu uçurumun kıyısına ne kadar yaklaştığımı bildiğimi görmek istiyordu.

Yavaşça elini kaldırıp çeneme dokundu, parmakları saçlarıma kaydı. Ağzımız arasındaki mesafe birkaç santime düşmüştü ve nefesimin hızlandığını duyabiliyordum. Sanki o ânın gelip çatıldığını, o son boşluğu kapatacak saniyelerin geriye sayıldığını hissediyordum. Ama Micah kıpırdamadı. Beni bekliyordu.

Parmakları saçlarımı sıkıca kavrandı ve bu, beni ona daha da yaklaştıran zincirleme bir tepkiyi tetikledi. Dudaklarımı onunkilere bastırduğım anda elleri üzerimdeydi. Ceketimi açıyor, kotumu çekiştiriyordu. Ağırlığına yaslandım, battaniye yere düştü. Ama beni öptüğü kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştı, dudakları benimkilerden ayrıldı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu; yutkunmasını izlerken öylece durdum.

“Bilmiyorum, James.”

Boğazımda bir şey düğümlendi. Çünkü ben de bilmiyordum. Micah ile her şey her zaman bir akıntıya kapılmak gibiydi. Bir kez içine düştüğümde, çekiminden kurtulmak imkânsızdı. Onun içinde bir yuva mı arıyordum, yoksa nihayet bu yörünge-den çıkmam mı gerekiyordu bilmiyordum.

Micah beni ilk kez öptüğünde, sanki hayatım boyunca o ânı beklemiş gibi hissetmiştim. Ve şimdi de aynı şey oluyordu. Dünya, sadece *bizim* etrafımızda dönüyordu.

Benden daha da uzaklaşmadan onu tekrar öptüm. Bu sefer daha yavaş. Saniyeler işkence gibi geçti, sonra kolları bedenimi

sardı. Ateşin ışığında kaybolduk. Kazağımı başımdan sıyrırken ne yaptığımı ya da neden yaptığımı düşünmüyordum. Sadece canımı yakmayan bir şeye tutunuyordum.

Beni kucağına çekti, bacaklarımı beline sardım ve içimde keskin bir ağırlık hissettim. Zaman dondu, saniyeler hareketsiz kaldı ve midem düğümlendi. Bir anda, tekrar düşüyormuşum gibi geldi. Havada süzülüyordum ve yere çakılmak üzereydim. Kendi kalp atışlarımı duyabiliyor, dilimde onun tadını alabiliyordum. Micah'nın elleri, eskiden bildiği yolları buldu ve ben kendimi kandırmaya izin verdim. Hâlâ o çocuklar olduğumuzu düşündüm. Gitmeden önceki, Griffin Walker'dan önceki, her şey değişmeden önceki.

On üç

Gözlerimi açmadan önce bile bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Yanımda Micah'nın derin ve sakin nefes alışlarını duyuyordum. Solgun gri ışık kamyonetinin camından süzülüyordu. Uyku tulumunun altında onun sıcaklığına tutunmuş, bedenimi ona yaslamıştım. Diğer yanımda ise Duman bir bacağına üzerime atmış, iyice yayılmıştı.

Kamyonetin tavanına vuran yağmurun titreşimini dinleyerek, azalan bir sarhoşluğun sisinde uyuyakalmıştım. Micah'nın kokusu hâlâ üzerimdeydi, varlığını bacaklarımın arasında hissediyordum. Ve büyüünün bozulmasından korktuğum için kıpırdamaya cesaret edemiyordum.

Usulca sırtüstü döndüm, elimi Duman'ın tüylerine bıraktım. Gözlerimi Micah'nın çilli omzundan boynunun kıvrımına, çenesindeki sarımtırak sakallara doğru kaydırdım. Hâlâ uykunun derinliklerindeydi. Kolumu onun etrafına doladım ve yüzümü sırtının yumuşak derisine bastırdım. Kokusu aynıydı. Gözleri ve sesi de öyle. Ama artık farklıydı. İkimiz de farklıydık.

Dışarıdaki ani bir hareketlenme gözlerimi cama çevirmeme neden oldu. Camın üzerindeki buğu, orada ne varsa şeklini bulanıklaştırıyordu ama patikanın başındaki beyaz köknarın alçak dalları, üzerine binen ağırlıkla sallanıyordu.

Yavaşça doğrulunca soğuk hava tenime değdi. Micah'nın üzerinden uzanarak camdaki buğuyu silmeye çalıştım. Gözlerim gördüğüm şeye odaklandığında derin bir nefes verdim.

İki geniş, siyah göz bana bakıyordu. Dengesini sağlamak için kanatlarını açıp kapatarak dalm üzerinde sallanan bir baykuştı bu. O yerleşirken iğne yapraklarından bir yağmur suyu bulutu döküldü. Beyaz benekli tüyleri, gövdesinin etrafında kıvrılarak ona belirgin bir silüet kazandırıyor. Gözlerim aşağı kayıp da bükülmüş, garip şekilli ayağı gördüğünde, dudaklarım aralandı.

O yamuk kemikler, ters dönmüş pençeler... Johnny'nin fotoğraflarında gördüğüm baykuşun aynısıydı. Saha notlarında kaydettiği.

Bu, Özne 44'tü. Johnny'nin baykuşu.

Öne eğildiğimde, baykuşun başı kamyonete doğru döndü. O da beni görmeye çalışıyor gibiydi. Panikle ön koltuğa uzandım, çantamı kaptım ve fermuarını açtım. Elim, içindeki dosyayı ve ona iliştirilmiş kalemi buldu. Ani hareketlerden kaçınarak dizlerimi altına topladım. Kalemi parmaklarımın arasına aldığım anda içimde bir şeyler yerinden oynadı, damarlarımda acil ve ateşli bir telaş dolaştı.

Baykuşun donuk gözleri benimkilerle buluştu ve kalemin ucu dosyanın kalın kâğıdına dokundu. Bileğim, neredeyse bilinçsizce bir hareketle kaymaya başladı. Bu hissi tanıyordum, gözlerimle elim arasındaki o zihni berraklaştıran bağı unutmuş değildim. Yıllardır hissetmemiştim ama tanıdık.

Baykuşun kalp şeklindeki yüzü çizgiler arasında belirdi. Yükselen ışık, onun sıvı gibi parlayan gözlerine vuruyordu. Elim hızla dosyanın üzerinden geçti, mürekkep hafifçe yayıldı ama umursamadım. O ânın aciliyeti beni yakalamıştı, boğazımı sıkıyordu. Baykuşun öne eğildiğini fark ettim. Ağırlığını değiştiriyordu, havalanmaya hazırlanıyordu. Saniyelerim vardı. Belki daha da az.

Elim, kâğıdın üzerinde hızla hareket etti. Son olarak o karmaşık şekilli pençeyi tamamlarken baykuşun kanatları açıldı, havayı yakaladı. Donup kaldım, tüylerinin genişleyişini izledim. Göğsüme sıkışan nefesi bile bırakmadan çoktan gitmişti.

Gözlerimi kırıp kucağımda duran dosyaya baktım. Kalem

hâlâ sertçe kâğıda bastırılmıştı. Mürekkep, parlak bir damla hâlinde birikiyordu.

Yanımda Micah kıpırdandı, beni o parlak ışıktan çekip kamyonetin gölgelerine geri sürükledi. Ama bu da en az diğeri kadar gerçekdışı geliyordu. Aşağı baktığımda, onun beni izlediğini gördüm. Dirseğine dayanarak doğruldu, sıcaklığı tekrar aramızdaki boşluğu doldurdu. Gözleri dosyaya kaydı.

Karışmış saçları yüzüne düştü, doğrulurken elini kaldırıp kulağının arkasına itmeyi denedi. Sonra bana uzandı, bileğime dokundu ve ellerimi nazikçe kaydırarak çizimi görebilmek için dosyayı açığa çıkardı.

Baykuş, bulanık çizgilerin arasında saklıydı ama orada olduğunu biliyordum. Silueti daha yeni belirmeye başlamıştı, gözleri iki boş su birikintisi gibi görünüyordu. Ama Micah'nun yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Bakışları sayfanın üzerinde yavaşça geziniyordu.

"Ne?" Kalemî sinirle parmaklarımın arasında çevirdim.

"Hiç."

"Ne?" diye üsteledim, içimde tuhaf bir sıkıntı büyüyordu.

"Sadece... seni uzun zamandır çizirken görmemiştim," dedi. Sabahın soğuşundan derinleşen sesi tenimi ürpertmişti.

Bakışı, çizimden elimdeki kaleme kaydı. Sonra bileğimi tuttu, çevirerek eski yara izini ortaya çıkardı. Yıllar içinde neredeyse kaybolmuştu ama soluk bir ip gibi derimin üzerinde yükselen iz hâlâ oradaydı. Micah, o kırık camı koluma sürüklediğimde sadece birkaç adım ötede duruyordu. O an yüzüne yerleşen dehşeti hâlâ hatırlıyordum.

Şimdi bakışları, üzerimdeki ince pamuklu tişörtlere kaydı. Gece, kamyonete binmeden önce onun tişörtünü giymiştim ve şimdi bedenim içinde kayboluyordu. Kumaş, çıplak tenime yapışmıştı. Gözleri göğüslerimin kıvrımında duraksadı ve yavaşça farkına vardığını gördüm. Gece olanları hatırlıyordu. Elleri tenime dokunmuştu. Dudaklarımdan çıkan o kırık sesi duymuştu.

Beni bıraktı, tamamen doğrulup bakışlarını pencereye çevirdi.

“Dün gece...”

“Bir hataydı.” Bunu, ondan önce ben söyledim. En azından birimizin bunu kabul edecek cesareti olmalıydı ve böylece yükü paylaşmış olurduk.

Uzun bir nefes verdi. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Bunu söylemesini beklemiyordum. Ellerini saçlarının arasından geçirirdi. Ön koltuktan kazağını aldı ve onu başından geçirirken kaslarının hareketini izlememeye çalıştım. İçimdeki o yanı nasıl yeniden susturacağımı bilmiyordum.

“Geri dönmeliyiz,” dedi.

Gözlerini benden kaçırdığında canımın acıdığını belli etmek için başımı salladım. Aramıza yalnızca fiziksel mesafe koymadığını hissediyordum. Kapanıyordu. Dün gece yanımda olan Micah, gözlerimin önünde kayboluyordu.

Kamyonetin arkasını açtı, Duman dışarı atladı. Micah kotunu ve botlarını giyerken ben de uyku tulumundan sıyrılıp aceleyle üzerimi değiştirdim. Hazır olduğumda, o çoktan anahtarlarını eline almıştı. Tek kelime etmeden sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı.

Aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Geri dönüşü zor bir şey yapmıştık. Daha önce de böyle eşikleri aşmıştık ve sonuçlarına hayatımız boyunca katlanmak zorunda kalmıştık. Six Rivers’tan ayrılmanın zor olacağını biliyordum. Bu yüzden Byron’a kabul edildiğimi ona hiç söylememiştim. Ama bilmediğim –tüm benliğimle hafife aldığım şey– uzak kalabilmenin ne kadar zor olacığıydı.

Duman’ın binebilmesi için kapıyı açtığımda, Micah motoru çalıştırmıştı. Ön koltuğa oturdum ve emniyet kemerimi takarken kamyonu geri vitese aldı.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim.

Ayağını frenden çekmeden bana döndü. “Tek yapman gereken istemektir.”

Belki de fark ettiğimden bile daha doğru bir şey söylemişti. Micah, geldiğimden beri bana yardım etmeye, buraya neden gel-

diğim konusunda beni konuşturmaya çalışıyordu. Ama aramızdaki kapıyı açarsam neler olacağından korktuğum için onu uzak tutmuştum. Dün gece bunun en iyi örneğiydi.

"Micah?" diye fısıldadım, ön camdan dışarı bakarak.

"Efendim?"

"Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

O an olduğu yerde dondu, sonra vitesi tekrar parka aldı.

"Ne? Johnny mi?"

"Evet."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Gözümün önüne bazı anlık görüntüler geliyor, yaşananların kalıntıları gibi ve o gün burada yalnız olmadığını hissediyorum. Korkmuş gibiydi."

Sesi alçaldı. "Bu yüzden mi buraya gelmek istedin?"

Başımı salladım.

Micah direksiyondan elini çekti. Onu düşüncelere dalmış hâlde görebiliyordum, zihni bu ihtimalle dolanıyordu.

"Ölmeden önce olup biten bir şey var mıydı? Onu öldürebilecek bir şey?"

Micah gerildi, sanki bu fikir tüm bedenini sıkılaştırmıştı.

"Hayır. Sanmıyorum."

"Biriyle birlikte miydi?"

Micah tepki vermedi ama ifadesinin altında, saklamaya çalıştığı küçük bir kıpırtı gördüğümü sandım. "Bunu neden soruyorsun?" Sesi hafifçe savunmaya geçmiş gibiydi.

"Sadece burada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum."

"Biri sana bir şey mi söyledi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bu, garip bir soruydu. "Hayır. Söylemeleri gerekir miydi?"

Micah ellerini yüzüne götürüp ovuşturdu.

"Peki ya Josie?" diye üsteledim.

"CAS'taki kız mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Yani, belki."

“Onu tanıyor musun?”

Micah başını iki yana salladı. “Hayır, pek sayılmaz. Bir kere tanıştım, Johnny’yi proje için hazırlarken buradaydı.”

“Kasım ayında buralarda mıydı?”

Micah dudaklarını yaladı, artık iyice sinirlenmişti. “Ne demeye çalışıyorsun, James?”

“Olay esnasında Johnny’nin gerçekten yalnız olduğunu sanmıyorum. Josie’nin kasabada olması mümkün mü?”

Micah bunu düşündü. “Bilmiyorum. Belki.”

“Sana söyler miydi?”

Micah ağır bir nefes verdi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Olivia, aranızda bir şeyler olduğunu söyledi. Bir şey için tartıştığınızı ima etti.”

“Olivia sadece Olivia’lık yapıyor. Biz iyiydik, tamam mı?”

Bekledim. Ama başka bir şey söylemeyince, daha da zorlamak için içimdeki isteğe engel olamadım.

“O zaman neden hâlâ bir şey saklıyormuşsun gibi geliyor?”

“Bak, onun yanında biri var mıydı? Belki. Ama biz buraya geldiğimizde kimse yoktu ve kamyonet burada bırakılmıştı. Eğer biri yanındaysa, nereye gitti? Vadiden nasıl çıktı?”

“Belki burada biriyle buluştu.”

Ayaklarımın dibindeki çantaya uzanıp içinden dosyayı çıkardım. İçinde fotoğrafların olduğu klasörü açıp aradığım fotoğrafı buldum ve aramızdaki koltuğa koydum. Pembe sırt çantasının fotoğrafıydı.

“Bu, ölmeden birkaç gün önce burada çekilmiş.”

Micah fotoğrafa bakınca donup kaldı. Yüzündeki ifadeyi geri çekmeye çalıştığını, tepkisini bastırdığını hemen görebiliyordum.

“Ne? Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi ama kelime ağzından tam olarak çıkmamış, düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibiydi.

“Tanıyor musun?”

Micah fotoğrafı diğerlerinin arasına tıktı. “Bu vadide mi çekilmiş? Emin misin?”

“Evet, 10 Kasım’da çekilmiş bir film rulosundaydı.” Onu dikkatle inceledim, soruyu tekrar sordum. “Kimin çantası bu?”

“Belki de yanlış etiketlemiştir. Ya da sen rakamları yanlış okumuş olabilir misin? Johnny’nin yazısı berbattı.”

“Micah, bu sırt çantası kimin?”

Gözleri hâlâ fotoğraftayken koltuğa yaslandı. “Autumn’un.”

“Autumn?” İsmi hatırlamaya çalıştım.

“Lisede bir çocuk. Johnny ona fotoğrafçılıkla ilgili bazı şeyler öğretiyordu. Byron’a kabul edilmesine yardım etti.”

Olivia’yla yaptığım konuşma parça parça zihnime geri döndü. Johnny’nin orada bir öğrenciye akıl hocalığı yaptığını söylemişti.

“Bunun ona ait olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Çizimlerden. Çantasını öyle süslemişti. Onu her yere götürdü.”

“Yani ne diyorsun? Johnny burada o kızla mıydı?”

“Bir şey demiyorum.” Artık bakışlarımdan kaçındığı kesindi. “Sadece çantanın kime ait olduğunu söylüyorum.”

Gözüm pencereye kayd, etrafımızı saran yoğun ormana baktım. Micah, Johnny’nin vadide fotoğraf çekerken hep geceyi burada geçirdiğini söylemişti. 9 Kasım’da da aynısını yapmıştı.

“O gece burada kaldığını sen söylememiş miydin? Ertesi güne kadar geri dönmediğini?”

“Bazen çekimlerinde ona yardım etmesine izin verirdi,” diye düşündü sesli bir şekilde.

“Ama o kaç yaşında ki? On sekiz mi?”

Micah cevap vermedi ama kafam hâlâ karışık. “Olivia, onun okulda olduğunu söylememiş miydi?”

“Evet. Sonbaharda gitmişti.”

“Ama Johnny bunu yapmazdı, değil mi? Issız bir yerde, bir gençle geceyi burada geçirmezdi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi, kesin bir ifadeyle. “Asla.”

“O zaman bunu nasıl açıklıyorsun?”

Micah iç çekti, sinirlenmişti artık. “Bilmiyorum, James. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Burada mantığa uymayan şeylerin sayısı her saniye artıyordu. Eğer Johnny 10 Kasım'da bir çekim için buradaysa, o kız onunla nasıl ve neden birlikteydi? Ve bu, Johnny birkaç gün sonra geri döndüğünde onun da burada olduğu anlamına mı geliyordu? Bu düşüncenin dışarıdan görünüşünü ve hissettirdiği şeyi hiç sevmemiştim.

Fotoğrafı tekrar klasörün içine koyup kucağıma bıraktım. Fikir hâlâ zihnimi tırmalıyordu. Hiçbiri içime sinmiyordu.

Ellerim kucağımdaki klasörü sıktı, üzerindeki baykuş çiziminin gözleri içime işledi. Mürekkep kadar siyah iki noktaydı ve beni ürpertti. Johnny ve ben birbirimize birçok yönden benziyorduk ve bu da onlardan biriydi. İkimiz de anları yakalayıp saklamaya çalışıyorduk. O kamerasıyla, ben kalemimle. Ama sonunda, her şeyi hep farklı şekilde görüyorduk.

On dört

Telefon ekranını uyandırmak için dokundum, Micah'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim. Vadiden sonra beni eve bıraktığından beri ne görüşmüş ne de konuşmuştuk ve artık onunla bir daha konuşamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım.

Son kırk sekiz saattir, onunla birlikte olmamam gerektiğine dair nedenlerin listesini zihnimde durmadan döndürüp duruyordum. Muhtemelen o da aynısını yapıyordu. Bunun bu yerle mi, yoksa benimle mi ilgili olduğunu bilmiyordum ama orada, ateş ışığının altında, vadinin içinde, yağmurun altında yine on altı yaşına dönmüştüm. On yedi. On sekiz. Micah Rhodes'a âşık olan her hâlimle oradaydım.

Bileğimde yukarı kıvrılan eski yara izini parmağım ile takip ettim. Micah'nın parmakları da aynı şeyi yaptığında nasıl hissettirdiğini hatırladım. Kamyonette uyandığımız sabah, onun gözlerinde de aynı anının canlandığını görmüştüm.

İlk kez birlikte olduğumuzda on yedi yaşındaydık. Ev bomboştı ve sırrımızı saklamak gitgide daha zor hâle geliyordu. Hangimiz önce, "Johnny'ye henüz söylemeyeceğiz," demişti, hatırlamıyorum. Ama Micah'ya göre Johnny zaten biliyordu. Sanırım ben de bunu hep biliyordum.

Üçümüz arasındaki her şey değişmişti, sanki okulu bitirmeye ne kadar yaklaşırsak, hiçbir şeyin bir daha asla aynı olmayacağı gerçeğine de o kadar yaklaşıyorduk. Micah'ya âşık olduğumu fark etmem uzun sürmemişti ama işin aslı, kalıcı hislerden her zaman korkmuştum. Bu ormanda kök salıp annem gibi olmak...

Oduncularla evlenip çocuk yapan ve kendini silip yok eden o kadınlar gibi olma ihtimali beni ürkütüyordu. Johnny'nin her şeyi mahvedeceğinden daha da fazla endişeleniyordum. Ve sonunda, bunu gerçekten de yapmıştı.

Micah ile çarşafların arasında birbirimize dolanmış yatarken ev telefonu çaldı. Birkaç saniye içinde panikle üzerime bir şeyler geçirip Micah'nın anahtarlarımı elinden kaptım. Kasabanın hemen dışında, yolun karşısına vuran far ışıklarını gördüğümüzde Micah arabayı durdurmadan kapıyı açıyordum bile.

Johnny, ağaçların önünde neredeyse görünmez gibiydi. Boyundan aşağıya yapış yapış bir kan süzülüyordu ama gözleri tuhaf bir şekilde boş, hareketleri dokunuşumun altında cansızdı. Sarhoştı.

Kamyonetin ön camı paramparçaydı, yolcu tarafı sürtünmüş, dikiz aynalarından biri tek bir lastik kabloya tutunarak sallanıyordu. Bir şeye çarptığı kesindi. Arkama dönüp Micah'nın kamyonetinden çıkışını izlediğimde, onun bakışlarının yolun karşısına, hendekte parlayan ışığa kilitlendiğini gördüm. Başka bir araba vardı.

Beni asıl korkutan şey, bunu bu kadar hızlı yapmış olmamdı. Kararı nasıl ânında verdiğimdi. Bir saniye önce yol kenarında duruyordum, sonraki saniyede kamyonetin içine tırmanmış, Micah'ya Johnny'yi eve götürmesini söylüyordum. Sadece bir saat önce, Micah'yı karanlıkta öpüyor, bedenimi ona ilk kez teslim ediyordum. Ama bunu bile gerçekten sahiplenememiştim. Her şey, ne yaparsam yapayım daima Johnny'ye dönüyordu.

Hiç düşünmeden, gömleğimin kolunu sıyrıp kolumu kırık camın üzerinden geçirmiştim. Bu tamamen bir içgüdüydü. Sanki derinlere işlemiş bir refleks gibiydi, başka bir seçeneğim yoktu. Kardeşimi korumak, onu her şeyden, hatta kendisinden bile kurtarmak bana düşmüştü. Ve titreyen elimin duraksamasına sebep olan tek şey, Micah'nın yüzündeki o ifadeydi. Parçalanmış ön camın ardından bana bakıyordu, dehşet içindeydi, sanki gördüğü şey onu ürkütüyordu. O an, Micah'ya bakarken bir aynaya

bakıyormuş gibi hissetmişim. Micah, benim o aynamdı. O an, onda bir şeylerin değiştiği andı. Onca zaman her şey Johnny etrafında dönmüşken, onun iyi olup olmadığına odaklanmışken, birdenbire dünyada sadece Micah, *benim* için endişeleniyor gibi görünmüştü.

Gerçek, itfaiye aracı geldiğinde, hendekteki arabadan adamı çıkardıklarında yüzüme çarpmıştı. Doktor kolumdaki keşiği dikerken linolyum zemine boş boş bakıyordum. Timothy Branson'ın sesi, odanın içinde uzaktan gelen bir uğultu gibiydi.

Branson, diğer arabanın şoförünün içkili olduğunu söylediğinde, Micah ile dikiş tepsisinin üstünden göz göze gelmiştik. Adam, kasaba dışından bir oduncuymuş ve *The Penny*'den dönüyormuş. Bacakları kırıkmuş ama yaşayacakmış ve Branson'a göre, o gece hepimiz şanslıymışız. Micah'yla benden başka kimse Johnny'nin orada olduğunu hiç bilmedi.

Kaza izini kapatır gibi, kazaktan kolumu aşağı çekip yarayı örttüm. Sonra telefonu ters çevirip ekranını görmezden gelmeye çalıştım. Six Rivers'a döndüğümde Josie'den bir cevap gelmişti ve Fort Bragg'de buluşmayı teklif ediyordu. Vadide duyduğum o sesi zihnimde hâlâ Josie'ye bağlamaya çalışıyordum. Ses, suyun altından gelmiş gibiydi. Boğuk ve gömülüydü ama oradaydı. Hâlâ duyabiliyordum, sanki vadide bir hayaleti uyandırmıştım. Micah haklıysa ve o sırt çantası Autumn'a aitse, Josie'nin o gün orada olduğuna inanmak için gerçek bir sebep olmayabilirdi. Ama Johnny'nin gerçekten o kızla orada olduğunu düşünmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Bu ihtimalin nereye varabileceğini düşünmek içimde ağır bir ürpertiye sebep oluyordu.

Kasabanın merkezine doğru yürüdüm ve ana caddeye vardığımda, önceki günlerde gördüğüm o uykulu kasaba yoktu. Mağazaların önündeki tüm park alanları doluydu, motorlar çalışıyor, birkaç arabanın hoparlörlerinden müzik çalıyordu. İnsanlar her yerdeydi. Kaldırımlarda dolanıyor, tentelerin altında toplanıyorlardı. Etraflarında mavi-beyaz takım renklerini taşıyan ceketler, şapkalar ve araba camlarına çizilmiş yazılar vardı.

Six Rivers'ta büyürken defalarca şahit olduğum bir sahneydi bu. Takım, maça doğru konvoy hâlinde ilerliyordu.

İki ışık direği arasında asılı duran pankartta *Bastırın Pumalar* yazıyordu ve marketin önünde, elinde bir pano tutan adam, etrafında toplanan insanlarla sohbete dalmıştı.

Kalabalığın arasına girmek, geçmişe adım atmak gibiydi. Lokantadaki fotoğrafım tam da böyle bir günde çekilmişti –Crescent City'deki bir maçtan önce takımı uğurlamaya geldiğimizde. Bu, Griffin'in oynadığı son maçı. Birkaç hafta sonra eyalet finallerine gittiklerinde, artık o yoktu.

Kaldırımdan aşağı indim ve marketin önünde kalabalığın açıldığı bir boşluktan geçerek içeri girdim. Toprak, yer temizleyici ve kışın o keskin kokusu havada asılıydı, sanki bir zaman makinesine girmiş gibiydim. Girişte üst üste yığılmış sepetlerden birini aldım ve dar koridorlara göz gezdirdim. Raflar, kasabada başka hiçbir yerde bulunmayan yiyecekler ve ev eşyalarıyla doluydu. Kasada ise, çocukluğumdan beri orada çalışan George Harvey oturuyordu.

Sırada, ellerinde gazozlarla birkaç genç duruyordu ve içlerinden biri yanlarından geçen bir adamdan sırtına hafif bir dostane vuruş aldı. Adam, *bol şans* diye mırıldandı. Çocuklardan biri kapıya doğru baktığında onun Sadie'nin oğlu Ben olduğunu fark ettim. Beni fark etmedi, adama bilinçsiz ama kibar bir baş selamı verdikten sonra kapıdan çıktı. Onu izlerken, istemsizce Johnny'den bir iz aradım.

Önümüzdeki birkaç gün beni idare edecek birkaç şey alıp sepete attım. Kalabalığın arasında fark edilmemek garip bir rahatlık veriyordu. Geri döndüğümde yüzleşmem gereken insan sayısı azalmıştı ve bu sürecin en zor kısmı çoktan geride kalmıştı. Şimdi, ayrılmama kalan günleri sayarken hislerim giderek daha karmaşık hâle geliyordu. Çünkü aklımdan geçen her şey, eninde sonunda Micah'ya çıkıyordu.

Kasabaya döndüğümünden beri Micah mesafesini koruyordu ve bunu yadırgamıyordum. Ama Autumn hakkındaki soruları-

mın yanıtlarına ulaşmak istiyorsam ona ihtiyacım vardı. Ve vadede yaşananlardan sonra işler daha da karmaşık bir hâl almıştı.

Kasaya vardığımda, George sepetimden yarım düzine yumurtayı almak üzere beni bekliyordu. "Ne zaman uğrayacağını merak ediyordum."

Gülümsedim, hafif bir mahcubiyetle sepette kalanları da çıkardım. "Beni hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Seni unutmak mümkün mü, James Golden?"

Ses tonunda, ismimle birlikte gelen anılar yüklüydü. Hangi anılar olduğunu merak ettim. Okul çıkışlarında neredeyse her gün bu markete uğrardık ve Johnny'nin raflardan bir şeyler aşırmadığı gün pek nadirdi. George'un bunu hiç bilmediğini mi, yoksa bir noktadan sonra bilerek görmezden gelmeyi mi tercih ettiğini hâlâ bilmiyordum.

Gözüm, Ben'in bozuk paralarını bıraktığı küçük bağış kavanozuna kaydı. Önündeki buruşuk, lamine edilmiş yazıyı okuyunca içim sıkıştı: *Griffin Walker Burs Fonu*

Üzerinde, Griffin'in eski ve solmuş bir fotoğrafı vardı. Futbol formasını giymişti. Kavanozun içinde birkaç katlanmış kâğıt para ve bozukluklar duruyordu.

Gözlerimi hızla kaçırarak dışarıdaki kalabalığa çevirdim. George, eski usul kasasının tuşlarına basarak fiyatları elle toplarken, cadde daha da dolmuştu.

"Bu hafta sonu maç mı var?" diye sordum.

"Evet. Çocuklar Whitehorn'a gidiyor."

"Kasaba hâlâ onları uğurlamaya mı geliyor?"

"Her zaman belli bir kalabalık olur. Hatta çoğu maça bile gidiyor. Buralar hafta sonu bomboş kalır."

"Sen de gidiyor musun?"

"Elbette! Sezonun son maçı!"

"O zaman iyi ki bugün gelmişim."

George, aldığı yiyecekleri yavaşça poşete yerleştirirken marulu en üste koydu. Yaprakları, kolumun altından dışarı taşıyordu.

"Şimdi o kulübeyi kışa hazırladığından emin ol. Boruların,

önümüzdeki birkaç gün içinde gelecek don karşısında hiç şansı kalmaz." Kafamı onaylar şekilde sallamamı bekledi, sonra kredi kartımı çekip dolu poşeti bana doğru iterek gülümsedi. "Kendine iyi bak."

"Sen de."

Sokağın kapısı, içeri giren bir kadın tarafından açıldı ve kapanmadan hemen önce kapıyı tuttum. Kaldırımın ilerisinde tanıdık bir yüz gördüm. Amelia Travis, mavi ve beyazlar içinde, takım kapüşonlusunun kapüşonu ABD Orman Hizmetleri ceke-tinin içinden sarkmış hâlde duruyordu. Elinde buharı tüten bir kâğıt bardak vardı ve birkaç saniyelik kararsızlığın ardından ona doğru yürüdüm.

Önümdeki bir grup genç çocuk kaldırımdan caddeye çıkana kadar bekledim, ardından sıkışık park alanlarının arasından geçerek karşıya geçtim. Beni fark ettiğinde konuşmasını yarıda kesti ve bana doğru geldi.

"Sen de onlarla gidiyor musun?" diye sordum, etrafımıza bakarak.

Elindeki telsizi havaya kaldırdı. "Bu hafta sonunun konvoy kaptanına bakıyorsun."

Gözlerim, sokakta top sektiren çocuklara kaydı; yanlarından geçmeye çalışan arabayı fark etmiyorlardı. "Hangisi seninki?"

Kızıl, dağınık saçlı bir çocuğu işaret etti. "Şu, oradaki."

Arabanın sürücüsü hafifçe kornaya bastı ve çocuklar kenara çekildi. Amelia bezgin bir iç çekişle başını salladı.

"Bunun için en uygun zaman olmadığını biliyorum," dedim, kollarımı dolu poşetin etrafına sararak. "Ama birkaç günlüğüne gideceğin için..."

Amelia bana tamamen odaklanarak döndü. "Ne oldu?"

"Sadece... Johnny'nin öldüğü gece, vadide gerçekten yalnız olup olmadığına dair herhangi bir şüphen oldu mu, bunu merak ediyorum?"

Soruyu tek seferde söylemeyi başardım ama Amelia'nın şaşkına döndüğü belliydi. Telsizi kolunun altına sıkıştırarak bana bir adım daha yaklaştı.

Sesi alçaldı, neredeyse fısıltıya döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak emin değilim, sanırım. Sadece CAS projesi için her şeyi gözden geçiriyorum ve onun o gece orada ne yaptığını net olarak anlayamıyorum."

"Anladığımı kadarıyla Johnny çalışmak için sık sık vadiye gidiyordu."

"Evet, gidiyordu. Ama yanında ne kamerası vardı ne de saha notları. Hepsi hâlâ evde."

Amelia sessizleşti, düşünceli bir şekilde ayaklarımızın altındaki kaldırıma bakarak durumu tartıyordu. "Onun yalnız *olmadığını* düşünmek için bir sebebin var mı?" Soruyu bana geri çevirmişti.

Dudaklarımın içini ısırdım. Bir kolluk görevlisine, otuz yedi yaşındaki ağabeyimin on sekiz yaşındaki çırağını geceleri ıssız bir yere çalışmaya götürmüş olabileceğini düşündüğümü söylemeye hiç niyetim yoktu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ama eğer birinin ne olduğunu gördüğüne dair en ufak bir ihtimal varsa ya da..."

Amelia pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Şimdi beni daha dikkatli inceliyordu, bakışları yüzümdeki ayrıntıları tarıyordu.

Arkamdan bir korna sesi duyuldu, Amelia iç çekerek birine hafifçe el salladı. "Ben döndüğümde oturup konuşalım mı? Ne dersin?"

Başımı salladım ama gözlerindeki o merak, huzursuz hissetmeme neden olmuştu.

"Teşekkürler," dedim, sesim biraz dengesiz çıkmıştı. "Buna gerçekten minnettarım."

Amelia'nın telsizi bipledi, ardından kısa bir statik uğultusuyla bir adamın sesi kesik kesik duyuldu. Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Üzgünüm." Bana mahcup bir bakış attı. "Sanırım herkesi toparlıyorlar."

Zoraki bir gülümseme sergiledim. "Sorun değil."

"Birkaç güne ararım seni."

Onun uzaklaşmasını izledim, poşeti göğsüme bastırarak telefonumu çıkardım ve saate baktım. Saat üçü biraz geçmişti, yani okulun dağılmasına az kalmıştı. Mesajlarımı açıp Olivia'yı buldum, parmaklarım harflerin üzerinde tökezleyerek yazmaya başladım.

“Hey, hâlâ okulda mısın?”

Göndere bastım. Olivia'nın yanıtı gelmeden önce ekranda beliren üç nokta yalnızca birkaç saniye sürdü.

“Evet! Bir şey mi lazım?”

“Uğrasam sakıncası olur mu?”

“Hiç olmaz. Birkaç dakikaya görüşürüz.”

Telefonu cebime geri kaydurdım ve gözlerim kalabalığın içinde Amelia'yı buldu. Aniden, ona bir şey söylememin doğru olup olmadığından ya da yeterince şey söyleyip söylemediğimden emin olamadım. İçimde bir his, bir tuzağa düşmüşüm gibi hissettiriyordu. Amelia'nın tepkisinde bir şeyler vardı; sanki bir şey sakladığımı *biliyor gibiydi*. Ama sırt çantasının fotoğrafından bahsetmeye hazır değildim. Henüz değil.

Aklım o gece onun ofisine gittiğim âna geri döndü, aramızdaki konuşmayı zihnimde yeniden oynattım. Ne demişti? *Bir teori* üzerinde çalıştığını mı söylemişti? Şimdi düşündüğümde, Johnny'nin ölümünün bir kaza olduğuna gerçekten inandığını *söylediğini* hatırlayamıyordum.

On beş

Six Rivers Lisesi'nin koridorları hâlâ öğrencilerle doluydu, ben vardığımda içerisi uğultuyla kaynıyordu. Olivia'yı, sınıfını bir yorgan gibi kaplayan resimlerin ortasında buldum.

Masaların üzeri kocaman kâğıtlarla kaplıydı, sanki bir manzara ödevi yapılmış gibiydi. Birçoğunun boyası hâlâ ıslaktı ve havadaki o toprak kokusu beni bir anda Byron'daki stüdyolara götürdü. Zihnimde üst üste binen bu iki görüntü, garip bir beden dışı his yarattı. Bu sınıftaki ben ve Byron'da olduğum kişi, sanki iki farklı türdü. Hangisinin gerçek olduğunu artık bilmiyordum.

Olivia'nın saçları başının tepesinde iki topuz hâlinde toplanmıştı ve kalın çerçeveli gözlüklerini bu kez eğlenceli yeşil bir çiftle değiştirmişti. Onu koridordaki öğrencilerden ayırmak neredeyse imkânsızdı.

Kapıdan içeri girdiğimde yüzünde beliren gülümseme, gözlüklerini burnunun üzerinde sıkıştırdı. "Selam!" Masanın ucunda bir yer açmaya çalışırken kollarının arasına sıkıştırdığı bir tabloyu dengede tutuyordu.

"Selam, yardım edeyim mi?"

"Çok sevinirim." Çenesini diğer resimlere doğru eğerek onları yana kaydırmamı işaret etti.

Market poşetini sandalyelerden birinin üzerine bıraktım ve kâğıtları dikkatlice kaydırarak boş bir alan açtım. Olivia tabloyu diğerlerinin yanına yerleştirirken kenarlarının birbirine değmediğinden emin oldu.

"Teşekkürler."

“Bir şey değil.”

Bir adım ileri giderek manzaraları daha dikkatlice inceledim. İçlerinde hiç yeteneği olmayanlar olduğu kesindi ama şaşırtıcı bir şekilde gerçekten iyi olan birkaç tanesi de vardı.

“Bazıları gerçekten yetenekli,” dedim.

Olivia yanıma gelip masanın üzerinde göz gezdirdi. “Değil mi? Bu sınıfta güzel sanatlara devam edecek birkaç kişi olacağını düşünüyorum. En azından umuyorum.” Ellerini kalçalarına koyarak bana döndü. “Peki, ne var ne yok?”

Tereddüt ettim, hâlâ incelemekte olduğum tablonun kenarıyla oynuyordum. Söylemek üzere olduğum şeyin bir hata olup olmadığından emin değildim. Eğer Johnny o gün Autumn’la birlikte vadideyse bu bir sürü soruyu da beraberinde getirecekti. Ve bu soruların cevaplanması gerekecekti. Ama bu, içimde hissettiğim ihanet duygusunu değiştirmiyordu.

Boğazımı temizleyerek söyleyeceklerimi kafamda bir kez daha tarttım. Bu konu hassastı ve Olivia’nın aklına yanlış bir fikir sokmak istemiyordum.

“Johnny’nin birlikte çalıştığı öğrenci, Autumn hakkında biraz daha fazla şey anlatabilir misin?”

Olivia başını yana eğdi. “Tabii, neden soruyorsun?”

“Öyle, pek bir sebebi yok.” Omuz silktim. “Micah geçen gün ondan bahsetti, ben de... Merak ettim.”

Olivia tezgâha yaslanarak gözlüklerini burnunun üzerine itti. “Autumn hayata bir sıfır yenik başlamış çocuklardan biri. Ama aynı zamanda olağanüstü yetenekli. Annesi tam bir felaket ve babasıyla ilgili kimse bir şey bilmiyor. Yani kendini neredeyse tek başına büyütme zorunda kalmış. Buradaki insanlar birbirine destek olmaya çalışıyor ama bir noktada yapabileceklerin sınırlı kalıyor, biliyorsun.”

“Tabii.”

Biliyordum. Bu kasabanın en büyük ikilemlerinden biri buydu. Johnny ve ben de lisede çoğunlukla kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalmıştık ve insanlar genellikle görmezden

gelmeyi tercih etmişti. Ama o zaman bile bir şeye gerçekten ihtiyacımız olsaydı, yardım edeceklerini biliyordum.

“Ortaokuldaki resim öğretmeni, Autumn buraya başlamadan önce beni aramıştı. Onun içinde özel bir şey gördüğünü söyledi. Autumn’la tanıştığım an haklı olduğunu anladım. O sadece... *olağanüstüydü*,” dedi Olivia, sesi hafifçe soluğunu kaybetmiş gibiydi. Gözlerindeki ifade değişti, sanki o ilk ânı hatırlıyordu. “O sıralar daha çok çizim yapıyordu ve sanat onun için doğal bir şeymiş gibi görünüyordu. Yaşına göre inanılmaz bir adanmışlığı vardı. Onuncu sınıfa geçtiğinde fotoğrafçılığa yönelmeye başladı. O zamanlar Johnny de karanlık odada çalışıyordu. Autumn, YouTube videolarından ve onun gibi şeylerden kendi kendine öğrenmeye çalışıyordu ama Johnny onun işlerini gördü ve gerçekten ilgilendi. Onunla tanışmasının ilham verici olacağını düşündüğüm için Johnny’den uğramasını istedim ve... çok iyi anlaştılar.”

Çok iyi anlaştılar. Bu sözler içimde tuhaf bir huzursuzluk yarattı.

Olivia arkamı işaret ederek ayağa kalktı. “Bak, işlerinden bazıları burada.”

Onu, karşı duvardaki cam vitrinin yanına kadar takip ettim. İçinde bir sıra siyah-beyaz fotoğraf sergileniyordu. Hepsinde aynı konu işlenmişti –ağaçlar. Ama sıradan ağaçlar değildi bunlar. Six Rivers’ı kaplayan canlı, gür ağaçlardan çok farklıydılar. Bunlar çıplak, eğri büğrü dallara sahipti. Adeta boğulmuş gibiydiler. Biri, yıldırım düşmüş gibi tam ortasından ikiye ayrılmıştı ve kapkara yanık izleriyle doluydu. Ama fotoğrafların kendisinde insana dair bir şey vardı. Sanki gerçek insan portreleriydi.

Altında bir kartona basılmış yazı duruyordu: *SRL Mezunları Autumn Fischer.*

“İnanılmaz, değil mi?” Olivia’nın sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

“Evet.”

Gerçekten de öyleydi. Bu fotoğraflar iyiydi. Byron’daki öğrencilerin çoğunun kendini beğenmiş, aşırı dramatize edilmiş

alışmalarından çok daha iyiydi. Burada zgn bir bakış açısı vardı. Fotoğraflar sanki yaşıyan, nefes alan bir dünyanın için-
dendi. Dürüst olmak gerekirse, bana Johnny'nin işlerini hatırla-
tıyordu.

Ama gözüm, her fotoğrafin köşesinde küçük bir işarete odak-
landığında midem kasıldı. Beş uçlu, kıvrımlı uçları olan bir yıl-
dızdı bu. Johnny'nin masasının üzerinde iğnelenmiş notta gr-
düğümle aynı işaret.

Hayatımı değiştirdin. ★

şimdi daha net görebiliyordum –bu şeklin orantıları kasıt-
lıydı. Bir yıldızdı ama aynı zamanda değildi. Bu bir A harfiydi.
Autumn'un sanatçı imzası.

Yavaşça, okuduğum kelimeler biçim değiştirip bükülerek bir
dizi olası anlama dönüştüler. Ama son birkaç günde ğrendikle-
rimi düşününce, bunlar fazla samimi geliyordu. *Gereğinden fazla.*

“Bu seri, onun Byron'daki bir burs programı için mülakata
ağırılmasını sağladı. Johnny de CAS aracılığıyla bazı bağlantı-
larını kullanarak burs alması için onu değerlendirmeye aldırdı.”

Bu sözler beni duraksattı. Johnny birilerini devreye sokacaksa
neden bunu benim aracılığımla yapmamıştı? Sonuçta ben bir me-
zundum. Hatta birkaç yıl önce misafir sanatçı olarak orada bulun-
muştum. Ama Johnny bu konuda bana tek kelime bile etmemişti.

“Kabul edildiğini öğrendiğimize hepimiz çok sevindik.
Öğretmenler, onun otobüs biletini ve ihtiyacı olan diğer şeyleri
alabilmesi için aralarında para topladılar –telefonunun bir yıllık
cretini dediler, kitaplarını aldılar, her şeyi.”

“Bu... inanılmaz.”

“Evet. Tarihin tekerrür etmesi gibi, değil mi?” Gözlüklerini
tekrar yukarı itti ve gözlerini benimkilere dikti.

Benden bahsediyordu ama seçtiği kelimeler, o gün vadide
hissettiğim rahatsız edici duyguyu fazlasıyla anımsattı. Sanki
burası –bu orman– aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatıyordu.

“Bazı insanlar gerçekten şanslı,” dedi, sesi biraz daha alçalarak.

Yıldırım çarpan ağaca baktım, içimdeki duygular göğsümde bir fırtına gibi toplanıyordu. Autumn’un hayatı ve benimkisi rahatsız edici derecede benziyordu.

“Buraya sık sık ziyarete geliyor mu?” diye sordum, fazla ilgili göründüğümü belli etmemeye çalışarak.

“Ah, hayır,” diye güldü Olivia küçümseyerek. “Açıkçası, o kızı bir daha göreceğimizi sanmıyorum. Buradan bir an önce gitmek için can atıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu sen de biliyorsundur. Üstelik Autumn’un buraya dönmek için bir sebebi yok.”

Ama bu, Johnny’nin fotoğraflarının anlattığı hikâyeye örtüşmüyordu. O, kasım ayında vadideydi.

“Yani, buradan ayrıldığından beri hiç geri dönmedi mi?”

Olivia’nın bakışları üzerimde yoğunlaştı, sanki kafasındaki soruları çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Ve ben, o soruları tetiklediğime hemen pişman oldum. “Hayır. Neden soruyorsun?”

Gözlerimi duvardaki tablolara kaydurdım, ilgisiz görünmeye çalışıyordum. İçimde hissettiğim düğümlenmiş duyguların belli olmasını istemiyordum. Eğer Autumn, üniversite için buradan ayrıldığından beri geri dönmediyse, o zaman o gün nasıl Johnny ile vadide olabilirdi? Yoksa Six Rivers’a hiç dönmemiş miydi? Belki de San Francisco’dan arabayla gelip Johnny ile vadide buluşmuştu.

“Sadece buradayken onunla tanışma şansım olur mu diye düşünmüştüm.”

“Bence şehirde oldukça meşguldür.” Olivia omuz silkti. “Yani, Autumn aslında sıradan bir genç kız. Duygusal, tutkulu, macera arayışında. Lise yıllarında vaktinin çoğunu ya çekim yaparak ya da karanlık odada geçirirdi. Orada olmadığı zamanlarda ise Ben’le birlikteydi.”

Bu dikkatimi çekti. “Ben?”

“Evet, mezun olmadan önce birkaç yıl boyunca Ben Cross’la çıktı.”

“Sadie’nin oğlu mu?”

Olivia başını salladı. “Evet. Biraz kırılgan bir çocuktur. Autumn’un onda ne bulduğunu hiç anlayamadım açıkçası. Autumn öyle bir... güçtü ki. Ama Ben ona deli gibi âşıktı ve Autumn ayrıldığında tamamen yıkıldı.”

Autumn’un bir erkek arkadaşı olması içimi bir nebze rahatlatmıştı ama yine de ortada hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Micah ve Olivia’nın Johnny ve Autumn hakkındaki rahat tavırlarına bakılırsa, bu konu hakkında endişelenen tek kişi ben gibiydim.

Olivia’nın telefonu çaldı ve masaya gidip ekranına baktı. İç çekip yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, gitmem lazım.”

“Ah, sorun değil. Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Elbette.” Önlüğünün bağlarını çözerken gülümsedi. “Ne zaman istersen.”

Çantayı alıp sınıfın karşısına doğru yürüdüm ancak Autumn’un duvardaki fotoğraf serisinin önünden geçerken adımlarım yavaşladı. Floresan ışıklar cam yüzeye çarpıyor, yansımamı bozuyordu. Fotoğraflara bir kez daha baktım, gözlerim kuru, bükülmüş dalların üzerinde takılı kaldı.

Tam koridora yönelmişken Olivia’nın sesi beni durdurdu.

“Ona gerçekten kendi sesini bulması için yardımcı oldu, biliyor musun? Ağaçlarla yaptığı bu seri üzerinde çalışması için teşvik etti.” Duvara asılı görüntüleri işaret etti. “Bu yaşta böyle bir mentorluk fırsatına sahip olmak oldukça nadirdir.”

Hayatımı değiştirdin.

Gülümsedim ama içim ağırlaşmıştı. “Evet, öyle.”

Çift kapıları iterek otoparka çıktım, kasabaya doğru yürümeye başladım. Ancak Autumn hakkındaki merakım daha da artmıştı. Birkaç blok ilerleyene kadar kendimi durdurmaya çalıştım, yine de sonunda dayanamadım. Yeterince çekim alanı bulduğumda, ana caddenin arkasındaki küçük bir ara sokağa girdim, sırtımı tuğla duvara yaslayarak telefonumu çıkardım. Instagram uygulamasını açtım, Johnny’nin hesabını buldum ve fotoğrafları ekrana dolmaya başladı.

Johnny'nin takipçilerine tıkladım ve kullanıcı adları listesi açıldı –tam 34.000 kişi. Arama çubuğuna *Autumn* yazdığım da sadece bir hesap filtrelendi. Üzerine dokundum.

Ekran yüklendi ve en üstteki profil fotoğrafına baktım. Büyük, yuvarlak gözlere sahip bir kız doğrudan kameraya bakıyordu; kestane rengi dalgalı saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Altında yalnızca birkaç kelime yazıyordu:

Bana donut verin ya da ölümü seçin!

Altdudağımı ısırarak aşağı kaydardım. Gönderiler hem satsal hem de anlık çekimlerden oluşuyordu. Bazıları Olivia'nın sınıfında gördüğüm serideki kuru ağaçlara benziyordu. Diğerleri kahve fincanları ya da bir dondurma külahı gibi sıradan şeylerdi. Ancak bir şey dikkatimi çekti –neredeyse hiç insan fotoğrafı yoktu. Bir genç kızın profilinde özçekimlerin, partilerden karelerin, arkadaşlarıyla toplu fotoğrafların olmaması garipti.

Paylaşımlar düzensizdi, bazıları aylarca arayla yüklenmişti. Sonuncusu ise üniversiteye gitmeden önce bir veda paylaşımıydı. Bir arabanın camında yansımaları çekmişti ama yüzü telefonu kaldırdığı için görünmüyordu. Açıklama şu şekildeydi:

Son parti, Six Rivers. Şafakta yola çıkıyoruz.

Yorumlar oldukça azdı.

@g4life231 *Seni şimdiden özledik kızım!*

@ilkAyazGüncesi *Erkenden!*

@marimarimayhem ise sadece bir motosiklet ve bir ateş emoji bırakmıştı.

Autumn'un kendisinin görüldüğü yalnızca birkaç gönderi vardı. Bir tanesine dokunup resmin ekranı doldurmasını bekledim. Kaldırım da oturuyordu, elleri kucağında, bacaklarını sokağa doğru uzatmıştı. Arka planın bir kısmı görünüyordu ve burası şehir merkezindeki caddeye benziyordu. Uzun saçları kalın, dağınık bir örgü hâlindeydi ve gözlerindeki ışıltı canlıydı.

Güzeldi. Tatlı bir güzelliği vardı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Elmacıkkemiğinin kıvrımı keskindi, çenesinin açısı sertti ama bu keskin hatlar yüzünün yumuşaklığıyla mükemmel bir denge içindeydi. Gözlerinde saklı sırlar varmış gibi bir havası vardı.

Fotoğrafın altında on iki beğeni vardı ve kendimi tutamadım. Tıkladım ve Johnny'nin kullanıcı adını aradım ama yoktu. Sonrakine geçtim, orada da adım bulamadım. Rasgele birkaç tanesini açtığımda, beğeni ve yorumlarda sürekli aynı kullanıcı adları görünüyordu: @İlkAyazGüncesi, @sooziekyoo ve @marimarimayhem bunların arasındaydı. Ama Johnny hiçbirini beğenmemiş ya da yorum yapmamıştı.

Johnny'nin sayfasına geri döndüğümde ise tam tersi bir durum vardı. Autumn'un kullanıcı adı, açtığım her fotoğrafın beğenileri arasında yer alıyordu.

Hissettiğim rahatlamadan utanarak içimden derin bir nefes verdim. Sanki Johnny'nin beni, telafi edilemez bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordum. Ama eğer Autumn ve Johnny arasında bir şey varsa bile, bu ancak genç bir kızın yaşça büyük bir adama duyduğu bir hayranlıktan ibaret olabilirdi. Yetişkinliğin eşiğinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Bir şeyden diğerine geçişin ne kadar küçük adımlarla gerçekleştiğini. Bir sabah uyanıp farkına bile varmadan kendini çizginin diğer tarafında bulabilirdin. Johnny için bunu defalarca yapmıştım.

On altı

Sırtımı oturma bölümündeki koltuğa yasladım, tırnağımı sinirle ısırırken Johnny'nin telefonuna baktım. Masanın üzerinde, önümde duruyordu ve ne yapmam gerektiğine dair kendi kendime konuşuyordum ama içimde büyüyen suçluluk hissi ağır bir yüke dönüşüyordu.

O, yine oradaydı. Lokantanın penceresine bakan bölümde sırtı bana dönüktü, yüzü sokağa çevrilmişti. Kalbim deli gibi atarken başını çevirip bana bakmasını bekledim. Görüntüsü artık çok daha netti. Bir tablo gibi değil, daha çok bir fotoğraf gibi. Gölgesi masanın yanındaki fayans zemine vuruyordu, güneş ışığı saçlarında parlıyordu. O kadar gerçek görünüyordu ki... O kadar... canlı.

Bana bak.

Başını çevirmesi için ona yalvardım. Omzunun üzerinden bakıp beni durdurmasını, araştırmayı bırakmamı, soru sormayı kesmemi söylemesini istedim. Ama Johnny kımıldamadı.

Gözlerim yavaşça tekrar telefonun karanlık ekranına indi. Onun mahremiyetinin bir ihlali olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu —o artık hayatta olmasa bile. Ama bilinmezliğin yarattığı boşluk, karanlıktaki bir canavar gibiydi. Orada olduğunu hissediyordum ama göremiyordum. Ve ışığı açmam gerekiyordu.

Kararımı verdiğim anda çantadan şarj aletini çıkarıp prize taktım. Birkaç saniye sonra ekranda batarya simgesi belirdi, ben de dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayara çevirdim.

Telefonun açılmasını beklerken Johnny'nin e-posta gelen

kutusunu açtım ve arama çubuğuna *Autumn Fischer* yazdım. Sadece tek bir e-posta adresi otomatik olarak belirdi: *fischer24@outpost.com*. Derin bir nefes alarak üzerine tıkladım, sonuçların yüklenmesini bekledim... Ama hiçbir şey çıkmadı. Tek bir mesaj bile yoktu.

Bu, inandırıcı gelmeyen bir boşluktu. Johnny'nin e-posta hesabında bu adres kayıtlıysa, demek ki ona ya bir şey yazmış ya da ondan bir mesaj almıştı. Ve eğer konuşmalar arşivlenmiş olsaydı, aramada yine de görünürdü. Burada tek mantıklı açıklama vardı: Biri bu mesajları bilerek silmişti.

Bu düşünceyi bir kenara itip Johnny'nin banka hesap dökümlerini açtım. Ama bu kez hesap özetindeki kısaltılmış kayıtları değil, her işlemi tek tek inceleyerek satır satır ilerliyordum. Her bir harcamanın ayrıntılarına bakıyor, ödeme yapılan yerin bilgilerini ve konumlarını kontrol ediyordum. Autumn'un Johnny'yi ziyarete gelip gelmediğini kanutlayamazdım ama eğer San Francisco'ya onun yanına gitmişse, doğru yerlere bakarak bunu anlayabilirdim.

Her bağlantıya tıkladıkça Johnny'nin varlığı etrafımda daha da yoğunlaşıyordu. O kadar ağırlaşp boğucu bir hâl aldı ki sonunda çantamdan kulaklıklarımı çıkardım ve kulaklarıma taktım. Rasgele bir çalma listesinden ilk şarkıya bastım ve tüm duyularımı bastırarak kadar yüksek bir seviyeye gelene kadar sesi açtım. Johnny hâlâ oradaydı, bir şekilde hissediliyordu ama neredeyse onu görmezden gelebiliyordum.

Autumn'un üniversiteye gitmek için kasabadan ayrıldığı yazdan geriye doğru baktığımda, hesapta San Francisco ya da Körfez Bölgesi'yle bağlantılı tek bir harcama bile yoktu. Johnny'nin kasabadan ayrıldığı tek zaman sahile gittiği zamandı, muhtemelen Josie ile buluşmuştu.

Tarihleri hızla gözden geçirirken hâlâ bir muamma olan on iki bin dolarlık işlemi bulduğum noktada durdum. BS 012001 satıcı kimliğini seçip kopyaladım ve Google'a yapıştırarak arattım. Tam *enter* tuşuna bastığım anda, mutfaktan bana doğru ge-

len Sadie'yi fark ettim. Bir elinde tabak, diğesinde kahve demliğı vardı. Gözleri masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara ve düzensiz kâğıtlara şöyle bir kaydıktan sonra, önüme bir tabak *waffle* bıraktı.

"Görüyorum ki savaş üssünü kurmuşsun." Kahve bardağımlı doldururken hafifçe gülümsedi. "Sanırım bu bölmenin resmen senin yerin olduğunu söyleyebiliriz."

"Üzgünüm, burayı sürekli işgal etmek gibi bir niyetim yoktu."

Cevap vermeden önce kahve demliğini masaya koydu ve hafifçe öne eğildi. "İnan bana, herkes günde en az iki saatini burada geçiriyor. Ve ben de tam olarak bunu seviyorum. Kalabalık, yoğun, gürültülü."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Başını tek seferde salladı. "Ama bu hafta sonu burası biraz sessiz."

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Doğru ya, herkes maça gitmek için kasabadan ayrılıyordu. Sen gidemiyor musun?"

"Hayır. Ev sahibi olduğumuz maçlara ve buraya çok uzak olmayan yerlere gidiyorum ama hafta sonu deplasmanları pek bana göre değil. Az çalışanlı küçük işletme sahibi olmanın kaderi."

Ona anlayışla gülümsedim.

"Bugün ne üzerinde çalışıyorsun?"

Dizüstü bilgisayara gözü kaydı ve içimde bir şey ekranı hızla kapatma isteğı uyandırdı. "Evrak işleri. Mali konular. Sadece bazı şeyleri toparlamaya çalışıyorum o kadar."

"Bunun söylendiğı kadar kolay olmadığını tahmin ediyorum." Kahve demliğini hâlâ masanın üzerinde tutarken beni dikkatle inceledi. Sanki devam etmemi bekliyordu. Gözleri yeniden bilgisayar ekranına kayınca, parmaklarım onu kapatma dürtüsüyle kaşındı. Sonunda tekrar bana baktığında, mavimsi gözleri bir ton daha açık görünüyordu.

“Ne kadar istersen burada kalabilirsin,” dedi sonunda.

“Teşekkürler.”

Sadie, yumuşak bir gülümsemeyle bir sonraki masaya yöneldi. Ben ise önümdeki *waffle* tabağına bakarak iç çektim. Son birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yememiştim, zihnim sürekli bir şeyleri sorgulamakla meşguldü. Ama tereyağı ve şurubun kokusu ağzımı sulandırmıştı. Çatal ve bıçağı elime alıp birkaç lokma yedim, ardından tekrar ekrana döndüm.

Satıcı kimliği için yaptığım aramanın üst kısmında birkaç küçük görsel görünüyordu. İçlerinden biri tanıdık gelen bir armaya benziyordu. Bilgisayarı kendime çekerken kahvemden bir yudum aldım ama okumaya başlar başlamaz neredeyse klavyenin üzerine püskürtüyordum. Satıcıyla ilişkili olan kimlik, birbiri ardına sıralanmış arama sonuçlarında açıkça listelenmişti: *Byron Sanat Okulu*.

“BS,” diye fısıldadım, parçaları birleştirerek.

Okulun web sitesine yönlendiren bağlantıya tıkladım, gözlerim en üstteki afişin üzerinde gezindi. Johnny’nin hesabında ki o büyük meblağ, Byron’a yapılmış bir ödemeydi. *Autumn’un* okulu. Ve bunun tek mantıklı açıklaması, paranın Autumn için gönderilmiş olmasıydı.

Johnny’nin sahip olmadığı kadar büyük bir miktarı göndermesi şüpheliydi ama bu, niyetini kanıtlamıyordu. O, hiçbir zaman maddiyata düşkün ya da gururuna yenik düşen biri olmamıştı. Bu, sadece hak eden bir çırağa yapılmış cömert bir destek de olabilirdi. Ama on iki bin dolar, bir arkadaşına hediye edilecek türden bir para değildi.

Parmaklarım klavyenin kenarında gergin bir ritimle gezinirken aklım hâlâ bunun ne anlama gelebileceğine takılmıştı. Tam o anda, Johnny’nin telefonu sonunda açıldı. Masanın üzerinde ekran aydınlandı ve parmaklarım havada dondu.

Arka plan fotoğrafı mideme koca bir taş oturtmuş gibi hissettirdi. Johnny ve Duman. Johnny, ardında yükselen dağ zirvelerinin önünde gülümsüyordu. Duman ise onun kolunun altına

sıkışmış, dili yana sarkmış hâlde kameraya bakıyordu. Bu fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim ve bu, içimi yepyeni bir acıyla dağladı.

Johnny'nin yüzüne bakarken kendime son kez sordum: Bunu gerçekten yapacak mıydım? E-postalarına girmek ayrı bir şeydi. Ama telefonuna girmek apayrı bir şeydi.

Gözlerim köşedeki locaya kaydı. Johnny'yi hâlâ orada görebiliyordum. Yine de bir süre bekledim, sanki bana engel olması için ona son bir şans veriyordum ancak dönüp bakmadı.

Parmaklarım şifreyi yazdı -0914- Johnny'nin ve benim doğum tarihimizi.

Bir lokma daha *waffle* alıp ağzıma attım, sonra Johnny'nin mesajlarını açtım. Çiğnediğim anda nefesim kesildi. Adım, listenin en üstündeydi. Johnny, sohbetimizi sabitlemişti, böylece diğer mesajların arasında kaybolmayacaktı. Küçük bir resmim gözümüne çarptı -yıllar önce Johnny'nin çektiği eski bir fotoğrafım.

Açmadım. Açmama gerek yoktu. O mesajları son birkaç ay içinde defalarca okumuştum. Boş şeyler konuştuğumuz mesajlardı. Ve ne kadar çok bakarsam, o kadar yıkıcı geliyordu. Johnny'nin izlediği bir diziyi önerdiği birkaç satır. Ona Chicago usulü bir sosisli sandviçin fotoğrafını gönderdiğim bir mesaj. Ve Noel için gelmeyi planladığını söylediği o son mesaj. Noel arifesinde, buz gibi soğuk balkonumda tek başıma bir şişe şarabı bitirirken bunu tekrar tekrar düşündüğümü hatırlıyorum.

Çok sıradandı. Çok basitti. Şimdi dönüp bakınca, eğer onunla son kez konuştuğumu bilseydim, ne derdim diye düşünüyordum ve cevabı bilmiyordum.

Telefonunda Autumn adında birinden mesaj yoktu. Belki rehberde numarası vardır diye baktım ama orada da yoktu. Johnny'nin Instagram uygulamasını açtım. E-postalarda ya da mesajlarda konuşmadılarsa, belki DM üzerinden iletişim kuruyorlardı. Profili yüklenir yüklenmez mesajlara tıkladım, Autumn'un adını aradım. Yoktu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Johnny, bu kıza bir yıldan fazla

süredir mentorluk yapmıştı ama hiç mi mesajlaşmamışlardı? Micah, Johnny'nin onu çekimlere götürdüğünü söylemişti. Olivia, onun Byron'a kabul edilmesine yardım ettiğini söylemişti. Öyleyse bir şekilde iletişim kurmuş olmalıydılar.

Sinirle ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Benim istediğim buydu, değil mi? Hiçbir şey *bulamamak*. Peki, neden sanki önüme inkâr edilemez bir kanıt çıkmış gibi hissediyordum?

Arama kaydını açtım, parmağım ekranda duraksadı. Micah'nun adı en üstteydi. Kırmızıyla. Johnny'nin cesedinin bulunduğu gün, Micah onu on altı kez aramıştı. Bir önceki gün ise on iki kez. Tüylerim diken diken oldu. Micah'nun Johnny'nin numarasını tekrar tekrar çevirdiğini hayal ettim. Kaç aramadan sonra Amelia'yı aramaya karar vermişti? Ne zaman gerçekten endişelenmeye başlamıştı? Ne zaman dediği gibi, *bildiğini* hissetmişti?

Benim ve Micah'nun cevapsız aramalarının altında, Johnny'nin yaptığı son arama vardı. Numara kaydedilmemişti. Ama tarih öldüğü güne aitti. Ve o numarayı üç kez aramıştı. Bir sonraki arama Amelia Travis'e yapılmıştı. Ama o kayıtlı olmayan numara, ölümünden önceki iki gün boyunca tekrar tekrar listede görünüyordu. Dudaklarımı ısırarak hepsini topladım. Otuz altı kez aranmıştı ve hiçbirine cevap verilmemişti.

"James."

Derin bir sesin beni çağırmasıyla elimdeki çatalı yere düşürdüm. Başımı kaldırdım, Micah sadece birkaç adım ötemde duruyordu. Yüzü soğuktan kızarmıştı. Omuzlarına düşen birkaç kartanesi hâlâ erimemişti. Ve göz göze geldiğimiz anda midemdeki o sıkışma hissi geri döndü.

Bana tuhaf bir bakış attı. Eğilip çatala uzandı. "İyi misin?"

Johnny'nin telefonunu masadan aldım, oturduğum yerde bacağımın altına sıkıştırdım. "Evet, üzgünüm. Korkuttun beni."

"Dört kez seslendim."

Gözüm kapıya, sonra da arkasındaki bar taburelerine kaydı. Onun içeri girdiğini bile fark etmemiştim.

Sadie mutfaktan çıktı, Micah'yı görünce el salladı. "Selam, Micah."

"Selam."

Sadie elindeki boş karton kahve bardağını kaldırdığında, Micah ona başını salladı. Sonra hiç beklemediğim bir hareketle, karşı tarafımdaki koltuğa kayarak oturdu.

Masadaki şeylere göz gezdirdi. "Yoğun musun?"

"Evet." Dilimin ucunda yanan o eksikliği hissedebiliyordum.

Asıl sorduğu şey, vadiden döndüğümüzden beri neden onu aramadığımı ya da mesaj atmadığımıydı. Ama bunun basit bir cevabı yoktu. Adil olmak gerekirse, o da bana ulaşmamıştı. Ona ne diyecektim ki? Aramadığımı çünkü hâlâ ellerini tenimde hissettiğimi mi? Ve şimdi, masanın karşısında otururken bile, ellerimin ona dokunmak için yandığını mı? Gün yüzüne çıkan şeyleri yeniden gömebileceğimden emin olmadığım için sustuğumu mu?

Sadie hızlıca yanımdan geçerken Micah'nın önüne kahvesini bıraktı ama Micah beni gerçekten inceliyordu. Düşüncelerimi kafamdan tek tek çekip çıkarıyormuş gibi hissediyordum. Sanki onları yüksek sesle söylemişim gibi dinliyordu.

Dirseklerini masaya koydu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Benden kaçtığını düşünüyordum."

Bunu inkâr etmedi. Altdudağını dişleriyle çekiştirerek öne doğru eğildi. Söylemek istediği şeyi bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Bizim bu versiyonumuzla nasıl baş edebileceğimi bilmiyorum, James."

"Biliyorum."

Söyleyebileceğim tek şey buydu ve bu yeterli görünüyordu. Uzun bir sessizlik aramızda asılı kaldı, birbirimize bakarken Micah biraz gevşedi. Sanki sadece bunu itiraf etmek bile işleri biraz daha kolaylaştırmıştı.

Gözleri önümdeki dizüstü bilgisayara kaydı. "Bir şey buldun mu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Burada oturup e-postalarına, mesajlarına bakıyorum, bir şeyler bulmaya çalışıyorum..." Şakaklarımı ovdum. "Johnny'nin, Autumn'un okul ücretinin bir kısmını ödediğini biliyor muydun?"

Micah'nın kaşları çatıldı. "Hayır. Emin misin?"

Başımı sallayıp sesimi alçalttım. "Temmuz ayında Byron'a bir ödeme yapmış. On iki bin dolardan fazla."

Artık endişeli görünüyordu ve bu beni daha da tedirgin etti. Kucağında tırnaklarımı oymaya başladım. Zaten aklımdan çıkmayan şeyi yüksek sesle söylemenin bedelini hesaplamaya çalışıyordum.

"Johnny'nin bu kızla ilişkisi tam olarak neydi, Micah?"

Yüzünden okunamayan bir ifade geçti. "James..."

"Hiç mantıklı değil. Bir tane bile mesaj yok, e-posta yok, hatta bir DM bile. Sanki..." Duraksadım, yutkundum. "Sanki hepsini silmiş gibi."

Micah bana baktı.

"Sence bu garip değil mi?" diye üsteledim.

"Johnny'nin yaptığı pek çok şey bana mantıklı gelmezdi."

"Bu bir cevap değil."

Micah'nın çenesi kasıldı. "Garip mi? Evet. Ama Johnny için garip mi? Bilmiyorum."

Keşke öyle olmasaydı. Johnny'yi başkalarının hareketlerine göre ölçmek ya da analiz etmek zordu. Onu hiçbir zaman mantıkla çözememiştim. Johnny hakkında bana doğru gelen her şey, hislerime ve içgüdülerime dayanıyordu.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp çantama koydum. "Yarın sabah Fort Bragg'e gidip Josie'yle görüşeceğim."

"Onunla konuştun mu?"

"Henüz değil."

Micah beni izledi, dişleri altdudağını hafifçe sıyırdı. "İstersen seninle gelebilirim."

Gözlerine baktım. Bizim bu versiyonumuzla nasıl başa çıkacağımı ben de bilmiyordum. Bunun mümkün olup olmadığını da. Ama henüz bir şey söyleyemeden, çoktan ayağa kalkmıştı bile.

"Bana ne zaman çıkacağımızı mesaj at." İtiraz edip etmeyeceğimi anlamaya çalışarak bekledi ama sustum.

Gözlerinin kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Kapıya yöneldiği anda onu durdurdum.

“Micah.”

Geri döndü. “Evet?”

“İyi miyiz?” diye sordum.

O tanıdık, *seni biliyorum, sen de beni biliyorsun* gülümsemelelerinden birini takındı. “İyiyiz, J.”

J. Küçükken bana böyle derdi. O takma adı ağzından duy-
mak, içimdeki belirsiz, sarsılmış hissi daha da yoğunlaştırdı.

Micah gözden kaybolana kadar bekledim, sonra Johnny’nin telefonunu elime aldım ve şifresini girdim. Arama kaydı hâlâ ekranda açıktı. Kaydedilmemiş numarayı kopyalayıp kendi telefonuma yazdım. Yavaşça telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç saniye boyunca çaldı, dudaklarımı ıslattım, nabzım hızlandı. Bir kez daha çaldı. Sonra bir kez daha. Sonunda telesekreter devreye girdi.

O tiz, melodik ses kulaklarımda yankılandı.

“Merhaba, ben Autumn! Mesaj bırakın!”

On yedi

Fort Bragg yolculuğu, beni karanlıktan çekip çıkaran bir ip gibiydi.

Bir buçuk saat geçmişti ve Micah'nın gelmeyi teklif etmiş olmasına minnettardım. Sanki gerçekten orada olduğunu kendime kanıtlamak ister gibi her birkaç dakikada bir başımı çevirip ona bakma isteği duyuyordum.

Virajlı yol, sık ormanları yarararak sahil şeridine kadar uzanıyordu. Denizin, toprağı keskin dişli kayalıklara dönüştürene kadar dövdüğü kıyılara... Ne kadar uzağa gidersek, Johnny'yi o kadar az hissediyordum ve bir o kadar rahat nefes alabiliyordum.

Micah'yla aramızda neredeyse huzurlu sayılabilecek bir sessizlik vardı. Bu da beni zihnimin karmaşık labirentlerine sürüklenmekten alıkoyuyordu –Johnny. Autumn. Josie. Sırt çantası. Her bir soru, bir diğerinin üstüne yerleştirilen bir tuğla gibiydi. Ve bu ağırlık artık taşınamaz hâle geliyordu.

Son birkaç gün, sanki yıllar geçmiş gibi hissettirmişti. Six Rivers'taki zamanımın sınırlı oluşu da üzerimde ayrı bir tedirginlik yaratıyordu. Sanki o kadim ormanın içine işleyen, uyanık ve delip geçen enerji, şimdiden kollarımı bana dolamaya başlamıştı. İnsanı içine çeken bir şeydi bu.

"Haydi, tekrar gözden geçirelim," dedim, Micah'nın karşı çıkıp çıkmayacağını bekleyerek.

Çıkmadı. Başını sallayarak beni onayladı. Yolun yarısında, zaman çizelgesini mantıklı bir sıraya oturtana kadar baştan sona

defalarca konuşmuştuk. Ve her tekrar ettiğimde olaylar biraz daha az karmaşık geliyordu.

"Tamam," diye başladım. "Johnny senin kamyonetini ödünç alıyor ve 9 Kasım'da vadiye gidiyor. Oraya vardığında akşam olmuş olmalı, değil mi?"

"Akşamüstü. Kamp kuracak kadar vakti vardı."

"Peki, orada kalıyor ve ertesi sabah, yani 10 Kasım'da çekim yapıyor ve o zaman Autumn'un sırt çantası filme yansıyor."

"Yani, dediğin gibi, Autumn onunla orada buluşmuş olabilir. Ama her ne sebepleyse, Johnny planladığından erken geri dönüyor," diye düşündü Micah yüksek sesle.

"Yani, neden onca yolu gidip birdenbire geri dönsün?"

"Belki bir şeyi unuttu ya da hava bozdu."

Başımı salladım. "Kontrol ettim. O gün fırtına falan yoktu. Hatta bir damla bile yağmur yağmamış."

"Peki, eğer Autumn'la oradaysa, belki kavga etmişlerdir."

"Belki..." dedim, hâlâ düşünüyordum. "Ve Autumn San Francisco'ya geri dönmüş olabilir. Six Rivers'a geri geldiğini işaret eden hiçbir şey yok."

"Bu, Johnny'nin neden onu aradığını açıklar. Belki Autumn vadiden öfkeli bir şekilde ayrılmıştır ve Johnny ona ulaşmaya çalışıyordur."

"Ama geri döndüğünde sana hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordum, ardından dönüp Micah'ya baktım.

"Kamyoneti bıraktığında ben evde değildim. Eve döndüğümde kamyonet oradaydı."

"Ve tekrar vadiye gitmeden önce onunla hiç konuşmadın mı?"

"Hayır. O hafta boyunca tamamen doluydum, neredeyse hiç kasabada değildim. Ama o gün eve döndüm ve kamyonet tekrar yok olmuştu. Duman'ı bırakmış ve gitmişti."

"12 Kasım," dedim. O, Johnny'nin öldüğü gündü.

"Yani, kimseye haber vermeden tekrar vadiye gidiyor. Yanına hiçbir ekipman almıyor. Uçurumun öbür tarafındaki tepeye çıkıyor ve..." Cümlesini bitirmedi.

“Tekrar onunla buluşmak için mi geri dönmüştü?”

Olan biteni ortaya dökmek, içimi rahatlatmaya pek yaramamıştı. Johnny’nin aramalarına Autumn’un cevap verdiğiine dair hiçbir kanıt yoktu ve aralarında başka hiçbir iletişim bulamıyordum. Belki de tüm bu olaylardaki en endişe verici şey, Autumn’un Johnny’nin hayatından özenle silinmiş gibi görünmesiydi. Ama Johnny’nin ne sakladığıyla ilgili şüphelerimi dağıtmaya çalışmayı çoktan bırakmıştım. Sonuç olarak, eğer Autumn o gün oradaysa, Johnny’yi son gören kişi oydu.

“Ve onu bulduğunda–” Duraksadım. “Yanında hiçbir şey yok muydu? Orada ne yaptığına ya da neden tepede olduğuna dair bir şey?”

“Hayır, hiçbir şey. Sadece orada yatıyordu. Görünüşü...” Micah yutkundu. “Neredeyse uyuyormuş gibi görünüyordu.”

Yalnızca bu görüntü bile arabanın içine buz gibi bir sessizlik yayılması için yeterliydi.

Micah’nın gözleri cama çevrilmişti ama hatırlamanın ona fiziksel olarak acı verdiğini her hâlden görebiliyordum.

“Diyelim ki, Johnny 9 Kasım’da Autumn’la buluşmak için oraya gitti,” dedim. “Bunda bir gariplik var, haksız mıyım?”

Onaylarcasına Micah’nın bana bakmasını bekledim. Sonunda baktığında kalbim sıkıştı.

Görmezden gelinemeyecek bir şey vardı: Autumn on sekiz yaşında bir kızdı ve Johnny, onun üzerinde etkisi olan, ondan oldukça büyük bir adamdı. Üstelik Autumn hem güzel hem de yetenekliydi. Bu gerçeği de göz ardı edemezdim.

“Belki iyi bir nedeni vardı.” Micah’nın sesi alçaldı.

“Aklına gelen bir neden var mı?”

Micah uzun bir süre sessiz kaldı. “Hayır.”

Geri kalan yolu hiç konuşmadan gittik. Bu da ihtimallerin içimde kök salmasına yetti. Bu olayın görüntüsüyle yüzleşmek zorundaydım. Johnny affedilmez, mazur görülemez bir durum içine girmiş olabilirdi. Ve Johnny başını belaya soktuğunda belli bir protokolümüz vardı. Micah ve ben işi çözer, onu korur-

duk. Ama Johnny yaptığını düşündüğüm şeyi gerçekten yaptıysa, bu sefer bunu yapabilir miydim, bilmiyordum.

Orman sonunda seyrekleşip arazi dik bir kıyıya dönüştüğünde, virajları birbiri ardına geçerek kasabanın görüldüğü noktaya vardık. Fort Bragg'e ulaştığımızda gökyüzü gri bir sisle kaplanmıştı, hava nemliydi ve arabadan iner inmez saçlarım nemin etkisiyle kıvrılmaya başladı.

Deniz kenarındaki kasabanın renkleri neredeyse solmuş gibiydi, sanki rüzgârdaki tuz tonlarını silikleştirmişti. Kuzey Kaliforniya kıyısını kaç kez görürsem göreyim, ne kadar tanıdık olursa olsun, hep bir bilinmezlik hissediyordum. Dalgalar açgözlü bir şekilde sahile tırmanıp sonra hızla geri çekiliyordu. Sanki deniz öfkeyle kıvranıyordu.

"Yalnız gitmek istediğine emin misin?" diye sordu Micah, suya dalıp gidişimi izlerken.

"Evet, bunu tek başıma yapacağım."

Başıyla onayladı, yanımdan geçerken elimi yakalayıp hafifçe sıktı. Hareketi öylesine doğal ve sıcaktı ki, parmaklarının kayıp gitmesine engel olmayı düşündüm.

Sahile doğru yürürken arkasına bakmadı. Ben de ters yöne, pastel renkli binaların tepeye doğru sıralandığı tarafa yürüdüm. Josie, Shasta-Trinity Ulusal Ormanı'nda çalışıyordu ve Johnny ile arasındaki e-postalara göre, her üç ayda bir Fort Bragg'deki küçük bir kafede buluşuyorlardı.

Josie'nin Johnny'yi CAS'a şikâyet etmekle tehdit ettiği e-posta dışında kalan başka e-postaları bulmaya çalışarak gelen kutusunu tekrar taramıştım. Johnny bu mesaja cevap vermemişti ve ardından başka bir yazışma da olmamıştı. Bu da aralarındaki gerilimin Johnny öldüğünde hâlâ sürdüğünü düşündürüyordu.

Kaldırımın üzerinde asılı duran *Headlands Coffeehouse* tabelasının altında durup telefonumu arka cebimden çıkardım. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu, ben de elimde tuttuğum ekrana bakakaldım. Gerçeği istiyordum. Johnny'ye ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama bu süreçte onun hakkında başka neler keşfede-

ceğimi düşünmemiştim. Kendimi Autumn'u tekrar aramak için ikna edene kadar birkaç saniye geçti. Telefon çalarken boğazımı temizledim, kalbim hızla atıyordu. Ta ki telesekreter çıkana kadar.

"Merhaba, ben Autumn! Mesaj bırakın!"

Telesekreterin bip sesi duyulduğunda olabildiğince mantıklı ve sakin bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Merhaba, benim adım James Golden. Kardeşim Johnny'yi tanıyorsun sanırım?"

Sesimdeki garip tondan rahatsız olup yüzümü buruşturdum. "Ben, ee, seninle konuşmak istiyordum. Mümkünse geri dönüş yapabilir misin?" Bir an duraksadım. "Gerçekten memnun olurum. Bu önemli."

Aramayı sonlandırıp ciğerlerimde sıkışıp kalan nefesi bıraktım, yerine soğuk deniz havasını çekmeye çalıştım. Telefona tekrar baktığımda, Josie ile buluşmam gereken saate sadece iki dakika kalmıştı.

Kapıyı açıp içeri girdim ve o olabileceğini düşündüğüm birini görene kadar gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirdim. Masada açık bir dizüstü bilgisayar, yanında bir yığın defter vardı. Kendi hâline bırakılmış bir çaydanlık masada öylece duruyordu. Kıvrık kestane rengi saçları çenesinin hizasında kesilmişti, rüzgârda dağılmış gibi görünüyordu. Yıpranmış bir havası vardı, bana Amelia Travis'i hatırlattı ama yaş olarak Johnny ve bana daha yakındı.

Beni fark edene kadar neredeyse masaya varmıştım. Hafif telaşla ayağa kalktı ve sıcak bir ifadeyle elini uzattı. "James?"

"Evet, merhaba." Elini sıktım, uyguladığı kuvvetten hafifçe rahatsız olmuşum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Josie, kasanın arkasındaki adama seslendi. "Brett? Birer tane daha alabilir miyiz?"

Adam başıyla onaylayıp iki temiz fincana doğru uzandı. Josie oturmam için işaret etti, ardından dizüstü bilgisayarını kapatıp masayı toparlamaya koyuldu. Kırışmış peçeteleri ve yırtılmış şeker paketlerini bir araya toplayıp avucuna aldı, ardından hepsini boş fincanlardan birinin içine sıkıştırdı.

“Bunun için kusura bakma.” Gülererek omuz silkti. “Kapalı mekânda çalışmaya pek alışkın değilim.”

Ellerini silkeleyip masanın üzerine koydu. Bir an sessizlik oldu, sonra konuştu. “Başsağlığı dilemek isterdim ama bundan artık sıkılmışsındır diye tahmin ediyorum.”

“Evet.” Hafifçe gülümsedim. “Aslında öyle.”

“O hâlde, bunun yerine buraya gelip elini taşın altına koyduğün için ne kadar minnettar olduğumuzu söyleyeyim. Bütün ekip adına konuşuyorum, gerçekten. İşin sonuna geldik sayılır ve Johnny’nin bölgesi önemli bir yer.”

“Yardım edebildiğim için sevindim. Bu proje Johnny için çok şey ifade ediyordu.”

Josie başını salladı. “Evet, öyleydi. Onun gibi birini bulduğumuz için şanslıydık. Ve o gerçekten çok...” Doğru kelimeyi arıyordu. “Adanmıştı.”

Bakışlarımı yüzünde gezdirip gerilmiş gülümsemesine takıldım. Sanki bu kelimenin arkasında başka bir anlam daha vardı.

“O zaman,” dedi direkt konuya girerek. Tam o sırada *barista* taze bir çaydanlığı masaya bıraktı. Kirli tabakları toplarken Josie gözlerini benden ayırmadı. “Nasıl yardımcı olabilirim? Johnny’nin kayıtlarının orijinalleri sende. Transkripsiyonlarda bir sıkıntı mı yaşıyorsun?”

“Aslında buluşmak istememin sebebi bu değil,” dedim.

Josie kaşlarını çattı, çaydanlığı kaldırıp bardağa dökerken hareketi biraz tutuktu. “Ah, peki. O zaman mesele ne?”

“Six Rivers’ta Johnny’nin işleriyle ilgileniyorum, tabii CAS projesi de buna dâhil. Ama aynı zamanda Johnny’nin hayatını daha iyi anlamaya çalışıyorum. Bu biraz garip gelebilir ama son zamanlarda onunla olmak istediğim kadar yakın değildim. Ve sanırım...” Kelimeler ağzımda takılı kaldı.

“Kapanış yapmak istiyorsun?” diye tamamladı, yumuşak bir sesle.

“Evet. Öyle bir şey.”

Bardakları bana doğru itti. Buharla birlikte bergamotun keskin kokusu havaya karıştı. “Tamam, nasıl yardımcı olabilirim?”

Ellerimi kucağında sıkıttım, avuçlarımın terlediğini hissediyordum. "Sen ve Johnny... arkadaş mıydınız?"

Yüzünde bir gölge belirdi. Dumanı tüten fincanını kaldırıp bir yudum aldı. "Evet, arkadaştık."

Bekledim.

"Eğer daha fazlası olup olmadığını soruyorsan, aslında seni ilgilendirmez diyebilirim." Hafifçe gülümsedi. "Ama evet. Bazen daha fazlasıydı."

"Bazen mi?"

Omuz silkti. "Bu iş düzenli ilişkilere pek uygun değil, zaten Johnny de pek istikrarlı biri sayılmazdı."

"Ne zaman birlikteydiniz? Tabii sormamda sakınca yoksa."

"Sorabilirsin. Ama anlatacak pek bir şey yok. Hiçbir zaman gerçekten ciddi olduğunu söyleyemem. Johnny projeye katıldığında bir bağ kurduk. Çok yetenekliydi, tutkusu vardı ve bu her zaman kolay bulunmayan bir şey. Beni etkiledi sanırım. Bana neden bu işi yapmaya başladığımı hatırlattı." Bakışları omzumu aşip bir noktaya odaklandı, sanki gözlerinin önünde belirli bir anı canlanmış gibiydi. "Çok kendine has bir bakış açısı vardı."

"Nasıl yani?"

"Gerçekten olağanüstüydü. Onlara –baykuşlara– çok *yaklaşabiliyordu*. Ve sanki onları..."

"İnsan gibi görüyordu." Farkında olmadan sözünü keserek onu tamamladım. "Özür dilerim."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Özür dilemen gerekmiyor. Ama tam olarak öyle diyebilir miyim, emin değilim."

Birdenbire bana Johnny'yi *andırdığını* fark ettim. Duruşunda, kendini taşıyışında Johnny'ye benzeyen bir şeyler vardı. Çevresindeki alanı dolduruyordu ama sanki bunu bilinçli yapmıyordu.

"Peki, sen nasıl tanımlardın?" diye sordum.

Bir an düşündü, dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Aslında tam tersini. Johnny'nin fark ettiği şeyin, bizim o kadar da farklı olmadığımız olduğunu düşünüyorum. Sonunda hepimiz –

biz, baykuşlar, şu aşağıdaki balıklar,” –parmağıyla denize bakan pencereyi işaret etti– “hepimiz sadece... birer hayvanız.”

Bu da birden fazla anlama geliyormuş gibi hissettirdi.

“Johnny ile en son ne zaman konuştunuz?” diye sordum.

Josie’nin dudakları tereddütle birbirine bastı. “Bir süredir konuşmamıştık.”

“Bunu soruyorum çünkü–” Fincanı tabağa bıraktım, soruyu tam olarak nasıl sormam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. “Biliyorum, bahsetmek biraz garip olabilir ama eşyalarını karıştırırken senden gelen bir e-posta gördüm.”

Josie gözlerini yakaladı, ifadesi anlaşılmazdı. “Evet?”

“Onda, Johnny’yi CAS yönetim kuruluna şikâyet etmekle tehdit ediyordun. Bunun neyle ilgili olduğunu anlatabilir misin?”

Bakışını hiç kaçırmadı. “Şu an bunun pek bir önemi yok, değil mi?” diye cevapladı, sanki bu apaçık bir gerçekmiş gibi.

“Benim için var.”

Uzun bir süre düşündü, sessizliği uzatmasına izin verdim. Sonunda konuştuğunda sesi sakindi. “Johnny’nin kaçak avcılık yaptığını öğrendim.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum. “Kaçak avcılık mı?” Sesimdeki inanmayan ton açıkça hissediliyordu.

Başıyla onayladı. “Bizim alanımızda, bir çalışmanın sonuçlarını saptırmak ya da ekosistemdeki belirli bir sorunu etkilemek için *bazı kişiler* tartışmalı yöntemler kullanır.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Ellerini önünde kaldırdı, sanki cevabını tartıyormuş gibiydi. “Projeyle ne kadar ilgilisin bilmiyorum ama kuzey alaca baykuşunun en büyük tehditlerinden biri ormansızlaşma ve bir diğer tür olan çizgili baykuştur.”

Johnny’nin saha notlarında onlar hakkında yazdığını hatırlıyordum. Bu konu üzerine oldukça ayrıntılı notlar almıştı ve bunları okuduğumda, projenin başlarında bu meseleyi bana

açtığına dair silik bir anı canlanmıştı. Defterine göre çizgili baykuşların artan nüfusu, incelediği türlerin hayatta kalmasını tehdit ediyordu.

“Bu istilacı tür, nesli tükenme tehlikesi altında olan baykuşlarla yiyecek, barınak ve diğer tüm kaynaklar için rekabet hâlinde,” diye devam etti Josie. “Ve böyle durumlarda, topluluğumuzdaki bazı insanlar yok etmenin kabul edilebilir bir çözüm olduğuna inanıyor.”

Aklım hemen dolapta bulduğum silaha gitti.

“Birkaç telefon aldım. Adamlarımdan birinin kaçak avcılık yaptığını söylüyorlardı,” dedi Josie. “Johnny’ye sorduğumda inkâr etmedi. Onu projeden kovmayı düşündüm ama Six Rivers’taki çalışmaları CAS’ın hedefi için hayatiydi ve yerini doldurmakta zorlanacağımızı biliyordum. Özellikle de iş bu kadar ilerlemişken.”

“Yani onu şikâyet etmedin mi?” diye sordum.

“Hayır. Yaptığı şey duyulsaydı, tüm çalışmamız tehlikeye girerdi. Eğer gerçek bir bilim insanı olsaydı, bunu anlardı. Ama çok inatçıydı. Ona ulaşmak zordu.” Başını salladı. “Dediğim gibi, artık pek bir önemi yok, değil mi?”

Ama vardı. Hem de Josie’nin tahmin ettiğinden çok daha fazla. Söyledikleri beni şaşırtmıştı, bunu inkâr edemezdim. Ama Josie’nin yalan söylemesi için bir sebep göremiyordum. İçimde bir yerde, onun doğruyu söylediğini hissediyordum. Ve yavaş yavaş, içimde bir farkındalık filizlenmeye başladı.

Belki de hayatım boyunca inandığım her şeye rağmen, Johnny’yi *tanımıyordum*. En azından sandığım kadar iyi değil.

Girmi yıl önce

Nisan ayının bir cuma gecesi idi, yaza sadece birkaç hafta kalmıştı ama Six Rivers'a geç bir don geliyordu.

Micah, Johnny ve ben öğleden sonra vadiye gitmeyi planlamıştık ve Griffin son anda bize katılmaya karar verdi. Johnny bunu söylediğinde sinir olmuşum çünkü Griffin son zamanlarda bunu sıkça yapıyordu; aniden beliriveriyordu.

Ona Byron'dan bahsetmek bir hataydı ve bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Bu sır aramızda bir bağ oluşturmuştu ve sanki yalnız kaldığım her an o bir şekilde oradaydı. Okuldan sonra beni stüdyoda buluyor, eve yürürken yanımda bitiveriyordu. Lokantada göz göze geliyor ya da kendini hafta sonu planlarımıza dâhil ediyordu. Bakışlarının üzerimde fazlaca oyalanması ya da kolunun benimkine hafifçe dokunması bilinçliymiş gibi geliyordu. Sanki Six Rivers'tan *sonrası* için aramızda sessiz bir anlaşma vardı.

Onun hayatımın çatlaklarına sızıp kendine yer açtığını hissediyordum. Micah'yla ve Johnny'yle arama sızmaya çalıştığını fark ediyordum. Yakınımda olduğu her an havada asılı kalan o dillendirilmemiş gerçek, onlardan sakladığım şeyi bildiğiydi. Ve bunu ne kadar uzun süre saklarsam, yalan da o kadar büyüyordu.

Griffin'in vadiye gelmesine karşı çıkmadım çünkü onunla ilgili temkinli davranıyordum. En azından Johnny ve Micah'ya gerçeği anlatana kadar. Bana karşı bir kozunun olmasını, bu dengesiz teraziyi hiç sevmiyordum.

Griffin kendi kamyonetiyle vadiye geldi çünkü geceyi bizim-

le geçiremeyecekti. Ertesi sabah erkenden futbol antrenmanı vardı, bu yüzden biz kamp yaparken o tek başına geri dönecekti. Her zaman yaptıklarımızı yaptık; aşağı, dere yatağına indiğimizde üstümüzdekileri çıkarıp güneş batarken kayalıklardan atladık. Hava daha kararmadan soğumaya başladı ve Griffin bana yakın durdu, aramızdaki mesafenin açılmasına izin vermedi. Micah'nın bizi izlediğini hissedebiliyordum. Onun geceleri benim odamda kaldığını kimse bilmiyordu. Olivia'ya bile söylememiştim çünkü büyüünün bozulmasını istemiyordum. Bunun sona ereceğinden korkuyordum çünkü iliklerime kadar hissediyordum, bunun bir sonu olacaktı.

Parmaklarım soğuktan hissizleştğinde, dere yatağının diğer tarafında bir yere oturdum ve kayalıklardan atlayanları izleyerek Johnny'nin getirdiği viski şişesinden bir yudum aldım. Griffin'in sudan çıkıp yanıma oturması uzun sürmedi. Şişeye uzanırken parmakları benimkine hafifçe dokundu ve birden fazla uzun yudum aldı.

Tüm vücudum kasıldı. Gözlerimi suyun üzerinde tuttum, ona bakmazsam mesafesini koruyacağını umuyordum. Ama sadece birkaç saniye sonra soğuk eli dizime dokundu, iç bacağımdan yukarı kayarak bacaklarımın arasına ulaştı.

Onu sertçe ittim, sonra hızla kayalıklara baktım. Micah ve Johnny tekrar atlamak üzereydi. Micah konuşuyordu, bir şeye dalmış gibiydi ama Johnny'nin dikkati benim üzerimdeydi. San ki aklının bir köşesinde kalp atışlarımın hızlandığını sezmişti. Göz göze geldiğimiz anda Griffin'in elinden şişeyi kaptım ve bir yudum daha aldım.

Ve sonra Johnny, kayalıktan aşağı adımını atıp boşluğa düştü.

Hadi ama, James.

Griffin bana doğru eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı. Viskinin keskin kokusu nefesinden yükseldi.

Ne halt etmeye çalışıyorsun?

O kısık, titrek kelimeleri hâlâ dudaklarımda hissediyordum. Ve Griffin'in gözlerindeki o yangını da hâlâ görebiliyordum.

Bir daha bana asla dokunma.

Griffin'i kıyıda bırakırken viski şişesini bitireceğini bilmiyordum. Yüzme noktasından ayrıldığımızda, patika başına kadar sendeleyerek yürüyeceğini ve eve dönemeyecek kadar sarhoş olacağını da bilmiyordum.

Johnny ateşi yakarken ondan uzak durmaya çalıştım 'ama kardeşimin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Ne zaman göz göze gelsek, gözlerinde bir soru belirliyordu. Ama ben halletmiştim. Griffin Walker'la işimi bitirmiştım ve Johnny'nin beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu. Byron hakkındaki sırrımın ben hazır olana kadar açığa çıkmasını da göze alamıyordum.

Gece ilerledikçe vadideki hava ağırlaştı. Griffin içtikçe huzursuzluğu gözle görülür hâle geldi. Birkaç kez Micah'yla Johnny'nin birbirlerine bakışlarını yakaladım; aralarındaki gerilim arttıkça, aldığım birkaç yudum viskiden pişman olmaya başladım. Midem bulanmaya başlamıştı.

Griffin kamyonetine gidip müziğin sesini açtı, o uzaklaşınca ateşin çevresindeki gerginlik biraz çözüldü. Johnny ve Micah'nın artık onun saçmalıklarına katlanmak istemediğini görebiliyordum. Ama mecburduk –bu gece onunla burada kalacaktık. Tek yapabileceğimiz sızmasını beklemektir.

Buzla kaplı toprağın çıtırtısı duyulduğunda, Griffin'in geri geldiğini anladım. Ateşin ışığı yüzünü aydınlatırken bir şey tuttuğunu fark ettim. Ve içime bir soğukluk yayıldı. Kamyonetinin arka koltuğunda duran tüfeği elinde sıkıca kavramıştı.

İçimde rahatsız edici bir his yükseldi, havada uğursuz bir elektriklenme vardı. Ateşin ışığı namlunun metalinde yansıdı, Griffin silahı havaya kaldırıp karanlığa doğrulttu. Ve ardından duyduğum sesle irkildim. Tetiği çekmişti. Ağaçların arasından bir kanat çırpışı yükseldi. Silahı tekrar kaldırıncaya Micah oturduğu yerden hızla ayağa kalktı.

Kes şunu, Griffin.

Micah'nın sesi sinirliydi ama altında ciddi bir gerilim vardı, hafif bir tedirginlik hissediliyordu. Ama Griffin onu umursama-

dı. Silahın namlusu havada bir yay çizerek görünmez bir kuşu hedef alıyormuş gibi süzüldü. Ve tetiği bir kez daha çektiğinde, istemsizce titredim.

Griffin.

Bu kez uyarı Johnny'den gelmişti ama Griffin artık gülüyordu. Silah yavaşça aşağı inerken namlusu bana doğru kaydı ve kollarımda bir ürperme hissettim.

Johnny hızla ayağa kalktı, karanlıkta bana doğru ilerledi, ancak Micah elini göğsüne bastırarak onu durdurdu. Sanki en ufak bir hareketin bile Griffin'in üçüncü kez tetiği çekmesine neden olacağından korkuyordu.

Johnny'nin damarlarında dolaşan adrenalin benim bedenime de yayıldı; ateşin içinde yanıyormuşum gibi hissettim. Sonra ikisi birden bağırmaya başladı –Micah ve Johnny. Ama sesleri, kendi hızla atan kalbimin gürültüsü içinde kayboldu. Griffin'in gözleri benimkilere kilitlendi, içinde tanıyamadığım bir öfke parıltısı vardı.

Hiç komik değil, Griffin. Bırak şu silahı.

Micah, Johnny'nin gömleğini hâlâ sıkıca kavrayan eliyle bir adım ilerledi. Ama Griffin daha da yüksek sesle güldü.

Onu yalnızca sen mi becerebiliyorsun, ha?

Sesi bulanıktı, sarhoşluktan kelimeler ağzından dökülüyordu. Ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Micah'nın yüzündeki değişimi görebiliyordum. Omuzlarındaki gerginliği, bedeninin sertleşmesini. Bana ve Johnny'ye baktı ama Johnny'nin yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum.

Sır olduğunu mu sanıyorsun? Ne zaman söyleyeceksin onlara gideceğini, James? Bu yer için fazla iyi olduğunu ne zaman itiraf edeceksin?

Artık silah sadece bana yakın değildi. Beni hedef alıyordu. Kolum çekilirken donup kalmıştım, titremeye başladım. Griffin'in bundan hoşlandığını görebiliyordum. Bundan *keyif alıyordu*.

Tam bir sahtekârsın.

Sözcükleri mırıldandı ve sonunda silahı indirdi. O an, Johnny hamlesini yaptı. Aralarındaki mesafeyi kapatması bir an sürdü.

İçinde fırtına gibi esen duygular o kadar hızlı akıyordu ki onları yakalamam imkânsızdı. Ve Griffin daha ne olduğunu anlayamadan, Johnny ellerini ona geçirmişti. Silahı onun elinden koparıp aldı, onu geriye doğru itti. Griffin dengesini kaybedip sendeledi. Ama Johnny durmadı. O kadar sert itti ki Griffin havaya savruldu, ateşin ışığından çıkıp karanlığa gömüldü.

Sonra o korkunç ses duyuldu. Griffin'in kafasının taşa çarpma sesi. Nefes almayı unuttum. O an biliyordum. O anda anlamıştım. Daha yerimden kalkmaya çalışmadan, ayaklarımın altındaki toprak kaymadan, Griffin'in hareketsiz bedeninin yanına diz çökmeden önce anlamıştım. Gözleri kocaman açılmış, gökyüzüne bakıyordu. Ve o artık... yoktu.

Bu bir kazaydı.

İlk kimin söylediğini hatırlamıyorum –ben mi, Micah mı? Tek bildiğim, o an bunun gerçek olduğuydu. Birkaç saniye içinde bir hikâye yaratılmıştı.

Sarhoştı.

Tökezledi.

Elimizden bir şey gelmezdi.

Micah'nın buna inandığını görebiliyordum. Ve neden inanasındı ki? O, benim hissettiğimi hissetmemişti. Kendi kulaklarıyla, Johnny'nin zihninde yankılanan o öfkeli çılgılığı neredeyse duymamıştı. Ama ben duymuştum. Ve Johnny'nin Griffin Walker'a ne kadar *zarar vermek* istediğini bilen tek kişi bendim.

Sonra da ona gerçekten zarar verişini kendi gözlerimle izlemiştim.

On sekiz

Kumsalda oturmuş, parmaklarımı derinlere gömerken opak sulara bakıyordum. Bu deniz bana kardeşimi hatırlatıyordu.

Yukarıda yorgun, rüzgârla şekillenmiş selvi ağaçları vardı, yanında da acımasız bir uçurum. Buradaki sert doğa, her şeyi farklı şekilde büyütüyordu ve belki Six Rivers da öyleydi. Şimdi merak ediyordum, belki de bu yüzden Johnny her zaman karanlıkta yaratıldığımızı söylüyordu.

Artık Autumn'u düşünmüyordum. Aklım ne fotoğraflarda ne zaman çizelgesinde ne de Johnny'nin öldüğü gündeydi. Tek bir an, tek bir sahne zihnimde tekrar tekrar oynuyordu –Griffin Walker.

Bu anıyı midemde bir tuğla gibi taşıyordum. Johnny için onu yutmaya razıydım. Ama buraya döndüğüm her gün, o gece daha da aydınlanıyordu.

Johnny'yi herkesten farklı bir şekilde anladığımı düşünmeyi hep istemiştim. Ne yapabileceğini ve ne yapamayacağını bildiğime inanıyordum. Ama şimdi aklım sadece dönmüyordu; çözülmüyordu. Etrafımdaki dünyanın yavaş yavaş parçalandığını hissediyordum. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kendime hiç sormamıştım –Johnny gerçekten, tamamen kırılmış mıydı? Bu dünyaya ait olmamasının bir nedeni var mıydı? Ve belki de ikimiz arasında, bunu en son fark eden ben olmuştum.

Güneşin suyun üzerinde sıvı alev gibi dalgalanmaya başladığı anlarda, Micah beni buldu. Sis, gökyüzünün görünmesine

yetecek kadar dağılmış, denizin rengini değiştirmişti. Yanıma oturduğunda kolu benimkine dokundu ama gözlerimi dalgalar-
dan çekmedim, ona dönüp bakmadım.

Uzun süre sessiz kaldık. Sonunda kelimeler ağzımdan dökül-
dü.

“Projeden atılacaktı.”

Micah bana döndü. “Ne?”

“Josie. Bana Johnny’nin istilacı baykuşları avladığını söyledi. Çalışmanın sonuçlarını etkiliyorlarmış. Sektörlerinin rapordan çıkarılmasından korkuyordu çünkü bu olursa onun baykuşla-
rı da koruma altına alınmayacaktı. O yüzden rakamları kendi kontrol etmeye başlamış. Josie bunu kurula bildirmekle tehdit etmiş.”

Micah, gergin bir nefes verdi. “Ne halt düşünüyordu?”

“İşte mesele bu, değil mi? Hep buydu.”

Micah bir şey söylemedi ama zihninde kelimeleri tarttığını görebiliyordum. Söylediklerimin ima ettiği şeyi dağıtacak bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ama ben sadece baykuşlardan bahsetmiyordum. Autumn’dan, Griffin’den... her şeyden bahse-
diyordum. Hatta ondan bile.

“Johnny’nin bizi bildiğini nereden anladın?” diye sordum.

Micah sessiz kaldı, yüzünü sahile doğru esen rüzgâra çevir-
di. Rüzgâr saçlarını alına savurdu ve bir anlığına, eski hâlini gözümde canlandırdı.

“Söyle.”

Düşündü, sanki ne kadarını anlatmak istediğine karar veri-
yormuş gibiydi. “Çünkü bana bildiğini söyledi.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum. Griffin’in öldüğü geceden bir süre önce.”

Bacaklarımı altına toplayıp ona döndüm. “Neden bana söy-
lemedin?”

“Kaçınılmazı erteliyordum, sanırım?” Omuz silkti. “Seninle ilişki-
mi bitirmemi, benim seni geri tutacağımı söyledi.”

Acı bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. “Neyden?”

“Her şeyden. Hayattan, gitmekten, fark etmez.”

“Ve yapacak mıydın? Ayrılacak mıydın yani?”

Gözleri hâlâ ufka dikiliydi. “Gerek kalmadı.”

Gözlerimin arkasında bir sızı yanmaya başladı. İçimdeki tanıdık öfke kabardı. Byron’la ilgili haberi Johnny’ye ve Micah’ya vermek zorunda kalmamıştım çünkü Griffin bunu benim yerime yapmıştı. Ve Johnny’ye gitmek konusunda kararsız olduğumu söylediğimde deliye dönmüştü. Hayatımızın en kötü kavgasını o zaman yaşamıştık.

Hâlâ onu oturma odamızda bir aşağı bir yukarı yürürken görebiliyordum. Kabul mektubumu avuçlarının içinde sıkıyordu. Ben şömineye yaslanmış, onu izliyordum. Sesi, kulübemizin dar duvarlarında yankılanıyordu. Griffin’in ölümünden sonraki günlerde Johnny tamamen dağılıyordu ve ben bile onu bir arada tutamıyordum.

O gece Johnny bana farklı görünmüştü. Onun damarlarında dolaşan o öfkeyi hissetmiştim ve bunu unutamıyordum. Griffin’e nasıl saldırdığını, ikisinin de karanlığa karışıp gözden kaybolduğunu silemiyordum zihnimden.

Sanırım Johnny de bunu hissetmişti. O gece kendisini bile korkuttuğunu düşünüyordum. Ve sonraki günlerde, neredeyse hiç yüzüme bakmamıştı.

Gidiyorsun.

O kelimeyi öyle bir kesinlikle söylemişti ki içimdeki düğüm çözüldü. Karar vermekten korkuyordum ama şimdi Johnny benim için veriyordu. Sanki sadece benim ondan uzaklaşmam gerektiğine inanmıyordu, sanki onun da beni göndermesi gerekiyordu.

Eğer gitmezsen... Demek istediğim, gitmezsen James, ne bok yemeye buradayız ki?

Beklemediğim şey, Micah’nın beni bir kez bile durdurmaya çalışmamasıydı. Gitmemi istemediğini bile söylememişti. O gece vadide yaşananlardan sonra aramayı kesti. Gelmemeye başladı. Benden öyle uzaklaştı ki, sonunda kendimi o kadar yalnız hissettim ki, burada *kalamayacak* duruma geldim.

Ve nihayet, Griffin'in cenazesinde, üçümüz tabutun önünde yan yana dururken kararımı verdim. Artık sadece annem gibi olmaktan, bu kasabaya saplanıp kalmaktan, onun beni silip süpürmesinden korkmuyordum. Olduğum kişiden korkuyordum.

Dalgalar sahile doğru yükselirken Micah'yla orada oturmaya devam ettik. Okyanusun sesi kulaklarımızda uğulduyordu.

"Ya o sandığımız kişi değilse?" diye fısıldadım, sesim rüzgârda neredeyse kayboluyordu.

Micah cevap vermedi.

"Pekâlâ, sanırım istediği her şeyi aldı," diye mırıldandım, sesim kırılmıştı. Aynı şeyi geri kalanımız için söyleyemezdim.

"Seni buradan uzaklaştırmak istiyordu, James. *Kendinden uzaklaştırmak.*"

Yüzümdeki yaşları silerken içimde uyanan acıyla başa çıkmaya çalışıyordum. Şimdi düşünüyorum da belki de bunu en başından beri biliyordum. Çünkü Johnny'den hiç korkmamıştım. Bana bir şey olmasına izin vermeden önce kendi bileklerini keserdi, bunu biliyordum. Ama yine de *korkuyordum*. Hem de ölümüne. Onun gerçekte kim olduğunu öğrenmekten korkuyordum.

On dokuz

Sonraki iki gün boyunca Autumn'u tam altı kez aradım, iki kez de mesaj attım.

Onu korkutup geri dönmesini engellemeyecek mesajlar bırakmaya çalışmıştım ama hâlâ ses seda yoktu. Şimdi ise motoru çalışır durumda olan kamyonetimin içinde oturuyor, Duman arkada uyurken bir sapık gibi lokantayı izliyordum.

Gün boyunca kasabaya dönen insanların arabalarının camlarında, havada eriyen kar taneleriyle dağılmış mavi ve beyaz boya lekeleri vardı. Takım maçı kazanmıştı ve postane penceresindeki pankart, *Tebrikler Pumalar* yazan bir yenisiyle değiştirilmişti.

Arabalar kasabaya vardıkça içlerinden genç çocuklar birer birer çıkıyordu ama ben sadece birini bekliyordum; Ben Cross'u.

Direksiyonun üzerinden lokantanın camlarını izlerken aklımda tam anlamıyla karmakarışık, sonu gelmez bir kaos dönüp duruyordu. Dakikalar geçerken Johnny'nin telefonundaki uzun sesli mesaj listesini takıntılı bir şekilde tarıyor, her birini tek tek dinliyordum.

Autumn'un kaydedilmemiş numarasından gelen hiçbir mesaj yoktu ve çoğu tele pazarlamacı kayıtları ya da dolandırıcıların otomatik aramalarıydı. Dirseğimi camın kenarına dayayıp alnımı avucuma yasladım ve bir sonraki mesajı dinlemeye başladım. Daha birkaç saniye bile geçmeden silme tuşuna basıyordum.

O kadar inanılmaz derecede yorgundum ki. Her şeyden. Yas, sorular, Johnny'nin hayatının bilinmeyen köşeleri...

Dalgın bir şekilde sıradaki mesaja dokundum ve tanıdığım

bir ses duyunca aşığı baktım. Ekranın üst kısmında Micah'nun adı yazıyordu.

Hey, Johnny. Uzun bir sessizlik oldu. Bak– biliyorum, konuşmuyoruz ama beni geri ara. Endişeliyim. Bir başka uzun duraksama. Mesaj at, ne bileyim. Sadece bana ulaş. Sonra tekrar sinirli olmaya devam edebilirsin.

Dirseğim camdan kaydı, öne eğilip mesajın detaylarını açtım. Johnny'nin öldüğü gün gönderilmişti.

Gözlerim ön cama kaydı, sileceklerin karı süpürerek camın kenarlarına itişini izledim. Sonra mesajı tekrar oynattım.

Hey, Johnny. Bak– biliyorum, konuşmuyoruz...

Mesajı durdurdum, kaşlarım çatıldı. Olivia, Johnny ve Micah'nun aralarının açık olduğunu söylemişti ama Micah'ya sorduğumda bunu pek umursamamış gibi davranmıştı.

Tekrar oynattım.

...ama beni geri ara. Endişeliyim. Mesaj at, ne bileyim. Sadece bana ulaş. Sonra tekrar sinirli olmaya devam edebilirsin.

Mesaj sona erdi ama Micah'nun sesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu. O mesajı bırakana kadar Johnny'yi muhtemelen birkaç kez aramıştı. Sesi endişeliydi ama kelimelerinin altında farklı bir ağırlık vardı. Bu, çocukluk arkadaşı olan iki insanın birbirine küsmesi gibi değildi. Bu, başka bir şeydi.

Tam o anda Ben'in gri kamyoneti kaldırıma yanaştı, park yasağını umursamadan durdu. Kendimi dikleştirip ellerimi direksiyona kenetledim. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Ben dışarı çıktı.

Gözleri telefonunun parlayan ekranına kilitlenmişti. Kulaklıklarını takmış, omzuna bir önlük atmış hâlde sokağı geçti. Mesaisine başlıyordu.

Neredeyse on dakika boyunca arabada oturdum, kendimi yapacağım şeyden vazgeçirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Sonunda kapıyı sertçe kapatarak dışarı çıktım. Caddeyi geçerken buzlu su birikintilerinden kaçmaya çalıştım ve ince ceketimi sıkıca üzerime çektim. Lokantaya girdiğimde içerisi hâlâ kalaba-

lıktı. Boynumdaki atkıyı çıkardım ve daha önce bir kez gördüğüm kadının kasada bir çiftin hesabını aldığını fark ettim.

Tezgâhın en ucundaki tabureye oturdum. Önümdeki menüyü açarak ilgileniyormuş gibi yapmaya başladım. Kapı zili, kasadaki kadınların çıkışıyla bir kez daha çaldı. Birkaç saniye sonra mutfagın sallanan kapısından Ben geçti. Masaları temizlemeye koyulurken onu izledim. Ne zaman görsem Johnny'yi anımsatıyordu. Ama o gözler... O keskin mavi gözler, Sadie'ye ne kadar benzediğini daha da belirgin hâle getiriyordu. Gözlerinin altındaki o gölgeyle bile.

Olivia'nın onu tarif edişini düşünmeden edemedim. *Kırılğan* demişti onun için. Şimdi baktığımda, bu tanımda bir *doğruluk payı* olduğunu hissediyordum. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Ben, tezgâh boyunca ilerledi ama bana bakmadı. Bir çift maşa ile buzlu çayın yanındaki limonları dolduruyordu.

"Ben?" Sesimi alçak tuttum, barda oturan kadınların dikkatini çekmemeye çalışıyordum.

Omzunun üzerinden bana baktı, o parlak, cam gibi gözleri ışığı yakaladı. Adını söyleyenin ben olduğumu fark edince belki başka birinin seslenmiş olmasını umarak bakışlarıyla yavaşça lokantayı taradı.

"Evet?" Sanki başını derde sokmuş gibi yine o çekingen ifadeyi takınmıştı.

Menüyü tezgâha bırakıp ellerimle ne yapacağımı bilemedim. "Eğer bir dakikan varsa, sana bir şey soracaktım?"

Beni bir an süzdü, sonra limonları bırakarak karşıma geçti. Elleriyle tezgâha yaslandı ve o an ne kadar uzun olduğunu fark ettim. Neredeyse Micah kadar uzundu. Onu daha önce bu kadar yakından inceleme fırsatım olmamıştı. Yakışıklıydı ve yaşından biraz daha olgun görünüyordu. Ama bu kez ona baktığımda aklıma Johnny'nin yüzü değil, Griffin'in yüzü geldi.

"Sana ne getirebilirim?" diye sordu.

Mutfak kapısı hızla açıldı ve Sadie içeri girdi. Kollarına yığıl-

miş bir tabak istifini taşıyordu. Nereye gittiğine bile bakmadan, hepsini kasanın yanındaki tezgâha bıraktı.

Vücudumu hafifçe ona doğru döndürerek Ben'e baktım. "Autumn Fischer'ı tanıyorsun, değil mi?"

Ben'in yüzüne kısa bir şaşkınlık yerleşti. Ellerini tezgâhtan çekerek kendine meşgul olacak bir şey buldu. Önlüğünün kuşağından bir bez çekip tezgâhın yüzeyini silmeye başladı.

"Evet. Tanıyorum."

"Onunla iletişime geçmeye çalışıyorum. Son zamanlarda ondan haber aldın mı?"

Silme hareketi yavaşladı ama cevap vermedi. Arkasında Sadie'nin bizi izlediğini gördüm. Bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

Tekrar denedim. "Kardeşim onunla—"

"Biliyorum." Sözümlü aniden kesti. Bakışlarını gözlerime kilitledi, göz kırpmadan bana baktı. Sesinde, tam olarak neden kaynaklandığını kestiremediğim keskin bir ton vardı. Johnny'nin adı mı onu tetiklemişti? Yoksa Autumn'un mu? Belki de sebep, ikisinin birlikte anılmasıydı.

"Autumn, Six Rivers'tan ayrıldığından beri ondan haber almadım."

Vücudunun duruşunu inceledim. Sesindeki gerilim beden diline de yansımıştı. "Onunla nasıl iletişime geçebileceğimi biliyor musun?"

"Hayır."

Bezi tezgâhın üzerinde gezdirmeye devam etti ama ben biraz daha yaklaştım. "Kasabada başka arkadaşları var mı? Belki onlardan biriyle—"

"Johnny'ye de söyledim. Onunla konuşmadım."

"Johnny mi? Autumn hakkında sana ne zaman soru sordu?"

Ben sesini alçalttı. "Bak, eğer annem bunun hakkında konuştuğumu duyarsa çıldırır."

Kaşlarımı çattım. Bu sözlerin tam olarak ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum ki ağzımı açtığım anda Sadie aniden onun arkasında belirdi.

“Tatlım, şu çöpleri çıkarabilir misin? Bidonlarda hâlâ yer olmalı.” Bir eli koruyucu bir şekilde oğlunun omzuna yerleşmişti.

Ben başıyla onayladı, sonra mutfağa doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

“Teşekkürler.” Oğlunun arkasından bakarken yüzünde belli belirsiz bir endişe vardı. Sonra bana döndü. “Üzgünüm.” Hafif mahcup bir gülümsemeyle devam etti. “Sizi konuşurken duymadan edemedim ama dürüst olmak gerekirse, Autumn hassas bir konu.”

“Ah, özür dilerim.” Gözlerim mutfağa açılan sallanan kapıya kaydı. Ben, çoktan ortadan kaybolmuştu. “Bilmiyordum.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. Sesinde bir dikkat vardı, yüzündeki tatlı, anaç ifadeyle ustaca örtbas ettiği bir tetikte olma hâli.

Bir an içinde iki hâlini de görebilmiştim; yirmi yıl önce tanıdığım kızı ve şimdiki hâlini.

“Sadece Autumn Fischer ile iletişime geçmeye çalışıyordum. Telefon numarası var ama ulaşamıyorum. Ben’le hâlâ konuşuyor olabileceklerini düşündüm.”

“Ah, hayır. Autumn gittikten sonra konuşmadılar.” Sadie, Ben’in tezgâhta bıraktığı bezi aldı, dikkatlice katladı. “Bu konuyla neden ilgileniyorsun?”

Ağzımdan çıkacak şeyleri tartarak konuya şüpheli bir hava katmayacak bir cevap bulmaya çalıştım. “Johnny’nin eşyalarının arasmda onun bazı fotoğraflarına rastladım. Birlikte çalıştıkları zamandan. Okulda?” Şimdi Johnny’yi aklamaya çalışıyormuşum ya da bahane uyduruyormuşum gibi geliyordu. Sesimi daha doğal bir hâle getirmeye çalıştım. “Onları geri vermek istedim.”

Sadie hafifçe güldü. “Ne kadar düşüncelisin. Ama bence bunu çok dert etme. Autumn biraz oradan oraya savrulan biri. Onu yakalamak zordur.”

“Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Ben’le çıkmışlardı ve böyle küçük kasabalarda işler nasıl yürür bilirsin. Bazen gençler gelecekları hakkındaki düşüncelerine gereğinden fazla anlam yüklüyorlar.”

Boğazım kurudu. Ne demek istediğini fazlasıyla iyi biliyordum. Bu, Micah'yla benim hikâyemdi. Aslında Johnny ile onun ki de öyleydi, sadece tek taraflıydı. Sadie yıllarca kendisinin ve Johnny'nin er ya da geç bir araya geleceğini düşünmüştü. Sonunda Johnny'nin ona âşık olacağını, birlikte olacaklarını sanmıştı.

Ama bu asla olmamıştı.

"İlişkilerini çok da ciddiye almaması için elimden geleni yaptım tabii," diye devam etti Sadie. "Ama Ben'in kafasında Autumn o kişiydi. Sonra Autumn her şeyi bitirip gidince... işler pek de iyi ilerlemedi."

Bekledim.

"Her şey bir anda üstüne yığıldı. Üniversiteye gideceğini bile söylememişti."

Aynı benzetmeyi kurduğumdan emin olmak istercesine gözlerimin içine baktı. Ben de Micah'ya aynısını yapmamış mıydım zaten?

"Dürüst olmak gerekirse, Ben bunu hiç iyi karşılamadı. Autumn gittikten sonra bayağı zorlandı. Eylül ayında... kendine zarar vermeye çalıştı."

Gözlerim irileşti. "Aman Tanrım."

"Aslında bunu söylemeyi düşünmüyordum." Mahcup bir ifadeyle başını eğdi. "Ama burada sır sayılmaz. Kasabada herkes kendi çapında bu konuyu konuştu zaten." Gözlerini devirdi. "Sana bunu sadece olayın ne kadar ciddi olduğunu göstermek için söylüyorum. Onun bu meseleyi geride bırakmasına yardım etmeye çalışıyorum. Bu konuların tekrar açılmaması önemli, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Olivia'nın "Ben biraz kırılgan biri" deyişinin neyi işaret ettiğini artık anlıyordum. Muhtemelen Sadie'nin şimdi ima ettiği söylentilere dayanıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Anlıyorum. Gerçekten üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu."

"Nereden bilebilirdin ki?" Yine o tatlı gülümsemeyi takındı ama aramızda hâlâ bir suçlama asılı kalmıştı. Micah'nın kalbini

kırıp gitmiştim. Bu kasabaya sırtımı dönüp ayrılmıştım. Artık bu yeri ya da insanlarını tanıımıyordum.

Gözlerini bir an daha üzerimde tuttu, sonra yeniden tabaklara yöneldi. Ben ve Autumn'un yaşadıklarının, benimle Micah arasında yaşanan olaylara olan paralelliği ürkütücüydü. Ama belki de bu orman tam olarak böyleydi. Aynı hikâyeleri durmadan anlatan bir yerdi.

İlk defa, kendime Autumn Fischer'ın bu uykulu kereste kasabasını nasıl böyle büyülediğini soruyordum. Olivia bile sınıfında kıza adanmış bir tür sunak kurmuş gibiydi. Autumn bu kasaba üzerinde nasıl bir etki yaratmıştı? Bu insanlar üzerinde nasıl bir etkisi vardı?

Bakışlarım duvardaki fotoğraflar üzerinde gezindi, Autumn'a ait olan birini arıyordum ama bulamadım. Eğer Ben onunla ayrıldığından beri konuşmadıysa, belki de Olivia ona ulaşabilen tek kişiydi. Autumn hakkında Olivia'ya daha fazla soru sormak fikrine pek sıcak bakmıyordum ancak artık bütün bu konuyu Amelia Travis'le konuşmam gereken noktayı gelip geçmiştim. Yapmam gereken şey buydu.

Kaldırıma adım attım ve sokağın yukarısına doğru yürümeye başladım. Ama üzerimde bir çift göz hissi, o tüyleri diken diken eden dikkat duygusu içimi kaplayınca adımlarım içgüdüsel olarak yavaşladı. Başımı çevirdim, yolu taradım ve sonunda bana bakan bir çift gözle karşılaştım. Ben'di.

Gri kamyonetin direksiyonunun arkasında oturuyordu ve onu fark ettiğim anda gözlerini kaçırdı. Kontağı çevirdi, motor homurdanarak çalıştı. Vitesi biraz aceleyle değiştirdi ve park yerinden çıkarken neredeyse fazla hızlıydı. Egzoz borusundan duman yükseldi, yolun yukarısına doğru ilerledi. Ama köşeyi dönmeden hemen önce, dikiz aynasından bana baktı. Ayaklarım durdu. Gözlerini yakaladım ve bakışlarını tuttum, onu okumaya çalıştım. Yüz ifadesinde sert ve ağır bir şey vardı. Sonra gözden kayboldu.

Kamyonete biner binmez Autumn'dan kaçırmış olabileceğim

bir arama ya da mesaj var mı diye telefonumu kontrol ettim. Ama hiçbir şey yoktu. Ve artık beklemekten vazgeçmiştim.

Instagram profilini açtım, gönderileri aşağı doğru kaydırıp en sık görünen kullanıcı adlarını aradım. @sooziekyoo neredeyse ölü bir hesaptı, @İlkAyazGüncesi ise sadece soyut makro lens çekimleriyle dolu sıradan bir hobi fotoğrafçısı sayfası gibi görünüyordu.

Sonra Autumn'un etiketlendiği fotoğraflara tıkladım. Çok fazla yoktu ama üç yıl öncesine kadar giden bazı paylaşımlar başka kullanıcılar tarafından yapılmıştı. Çoğunda Autumn ana özne değildi ama özellikle bir tanesi dikkatimi çekti –@marimari-mayhem isimli bir hesaba ait bir gönderi. Fotoğrafta Autumn'un yüzü neredeyse tüm çerçeveyi kaplıyordu. Fotoğrafın üstüne tıkladım.

Fotoğraf, Autumn'la başka bir kızın yanak yanağa çekilmiş bir karesiydi. Altında şu açıklama yazıyordu: *Oda arkadaşlarını! Beş hafta oldu ve artıyor!*

Gönderiyi paylaşan hesabın kullanıcı adına tıkladım ve ikinci kızın yüzü tüm profil akışını doldurdu. Profilde adı Maria Alvarez olarak görünüyordu. Açıklamasında birkaç şarkı sözü, ardından bir mezuniyet kepi emojisi ve *Byron Sanat Okulu birinci sınıf öğrencisi* ifadesi vardı. Gönderilere göre, Autumn'la olan fotoğrafın öncesi ve sonrasında paylaşılanlar oryantasyon haftasına aitti. Bu kız Autumn'un oda arkadaşıydı.

Biraz daha doğruldum, mesaj butonuna dokundum. Bu işi çoktan gereğinden fazla ileri götürmüş olduğumu biliyordum ama Autumn bana geri dönmeyecekse başka bir şey denemem gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Nefesimi tutarak yazdım.

**Merhaba, böyle ulaştığım için kusura bakma ama Autumn
Fischer'a ulaşmaya çalışıyorum. Onunla nasıl iletişime
geçebileceğimi biliyor musun? Acil.**

Telefonu yolcu koltuğuna fırlattım ve arabayı çalıştırdım. Ama daha vitesi geriye takamadan ekran tekrar parladı. Telefonu aldım ve bildirimi okudum.

@marimarimayhem sana cevap verdi

Bildirime dokundum ve uygulama Maria'nın mesajının olduğu konuşmayı otomatik olarak açtı.

hahaha eğer sen bulursan bana da haber ver
sana da mı borcu mu var yoksa?

Cevap yazarken kaşlarım çatılmıştı.

Pardon?

Ekranda bir yazma simgesi belirdi, bekledim. Bir saniye sonra yanıt geldi.

autumn beni ghostladı*

Ne zaman?

dönem başlamadan önce

Dönem başlamadan önce... Bu hangi aya denk geliyordu, ağustos mu?

Üzgünüm –ben seni onun oda arkadaşı sanmıştım?

öyle olacaktım

oryantasyonda tanıştık

okul bizi okul dışı konaklama için eşleştirmişti

* Ghostlamak yani ghosting, arkadaşlık, dostluk, aile, birey, çevre ya da aşk ilişkilerinde taraflardan birinin hiçbir açıklamada bulunmadan iletişimi aniden kesmesi olarak tanımlanabilir. –yhn

aynı evde kalacaktık ama hiç gelmedi
aramalarım da dönmedi
odaya aldığım şeylerin parasını da hiç ödemedi
muhtemelen o psikopat erkek arkadaşını bırakmamaya karar
verdi

Telefonu kucağıma bıraktım. Parmaklarım altdudağıma gitti, kafamın içi bir anda düşüncelerle doldu. Elimdeki zaman çizelgesine oturtmaya çalıştım.

Autumn'un ağustos ayında Byron'a gitmiş olması gerekiyordu. Johnny o tarihten önce büyük bir okul parası yatırmıştı. Ve konuştuğum herkes aynı şeyi söylüyordu –Autumn San Francisco'daki sanat okulundaydı.

Ama ya öyle değilse?

Girmi

Arka verandanın en üst basamağında durmuş, karanlığa bakıyordum.

Eve geldiğimde Duman kapının önünde inleyip duruyordu. Kapalı kalmaya ya da geride bırakılmaya alışkın değildi ve bütün gün içeriye tıklı kalmaktan huzursuz olmuştu. Kapıyı açar açmaz dışarı fırladı, karanlığın içinde kayboldu, geriye sadece donmuş çimlere basan patilerinin sesi kaldı.

Üzerime geçirdiğim kazağı etrafıma biraz daha sıkı sardım. Nefesim havada buharlaşıyor, ardından yavaşça dağılıyordu. Arkamda, kulübe yeni yeni ısınmaya başlamıştı. İçerideki şömine yanıyordu ama dışarısı ay ışığıyla bambaşka bir hâl almıştı. Dolunay, üzerimdeki ağaç dallarını öyle bir parıltıyla aydınlatıyordu ki, sanki başka bir dünyadaydım. O dalların altında kendimi her zamankinden daha küçük hissettim.

Johnny'nin başlı başına bir düğüm olduğunu hep biliyordum ama o düğümü çözecek tek kişinin ben olduğuma inanmıştım. Bütün sırlarını bildiğimi sanmıştım. Ama ben gittikten sonraki yıllarda, bana çizdiği hayat tablosu sahteydi. Benim endişelenip soru sormamam için de detayları tam kararında renklendirmişti. Ben de buna göz yummuştum. Çünkü aksi takdirde, Johnny'nin iyi olmadığını kendime itiraf etmem gerekecekti. Şimdi ise bununla yüzleşmek zorundaydım.

Autumn'un Byron'a hiç gitmemiş olması, o gün uçurumda olanların, Johnny'nin yanlış zamanda yanlış yerde olmasından ibaret olmadığını doğrular gibiydi. Artık cevap bekleyen çok faz-

la soru vardı. Mantıklı olmayan çok fazla şey vardı. Hepsinin nasıl bir araya geldiğini bilmiyordum ama ne olduğunu öğrenmeden asla vazgeçmeyecektim.

Autumn hakkında Byron'dan neden vazgeçtiğini tahmin edebilecek kadar bile bir şey bilmiyordum. Ama bulunmak istemek ne demekti, onu çok iyi biliyordum. Yaşanan her şeyi unutmaya ihtiyacını da... Bazen insan, hep istediğini sandığı şeyleri bile sorgulardı, bunu da biliyordum.

Griffin Walker'ın cenazesinden sonraki gün bir çanta hazırlamıştım. Yapabilir miydim, bilmiyordum. Johnny'yi, Micah'yı, Six Rivers'ı bırakabilir miydim? Asıl soru, bırakmak istiyor muydum? Ama yaptığımız şeyden sonra orada kalmak istememe neden olan her şey lekelenmişti. Artık olduğumuz kişiden hoşlanmıyordum. Ve eğer gidersem, o lekeleri silebileceğimi, kendimi başka bir hayatın içinde yeniden var edebileceğimi düşünmüştüm.

Autumn'un sahip olduğu fırsatı neden çöpe attığını pek çok insan anlayamazdı. Anlattıklarına göre, kasabanın yarısı onun Byron'a gidebilmesi için seferber olmuştu. Sonra ne olmuştu? Kız sadece ortadan mı kaybolmuştu? Bir nedeni olmalıydı.

Bir de Ben meselesi vardı. Maria'nın, Autumn'un erkek arkadaşından bahsederken kullandığı kelimeler, tanıdığım o sessiz, gergin ergenle pek örtüşmüyordu. Olivia'nın *kırılğan* tanımını bir yere kadar doğruydum belki ama Maria ona *psikopat* demişti. Şimdi artık düşünmeden edemiyordum –belki de Maria'nın bahsettiği erkek arkadaş Ben değil, Johnny'ydi.

Micah da diğer problemdi. Johnny'yle kavga edip etmediklerini sorduğumda bana dürüst davranmamıştı ve o zaman bile bana her şeyi anlatmadığından şüphelenmiştim. Johnny'nin telefonundaki sesli mesaj, bana yalan söylediğini kanıtlamıştı. Ama ne hakkında?

Gözlerimle ormanda Duman'ın gümüşü gri tüylerini aradım ancak ağaçların arasından tek bir ışık bile görünmüyordu. Yol tamamen boştu. Sanki siyah bir boşluğun içinde yüzüyor muyum gibi hissettiriyordu. Onu çağırmak için ısıklık çaldım ama

hava hâlâ sessizdi. Cildimin üzerinde soğuk, ürperten bir his dolmaya başladı. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken, yavaşça arka basamaklardan indim.

“Duman!”

Donmuş toprak ayaklarımın altında çtırdarken ormana doğru yürümeye başladım. Sessizlik, büyüyüp şişen, boğuk bir uğultuya dönüştü ve sonra, kulakları sağır eden bir *bum* sesi ormanın içinde yankılandı. Yerimden sıçradım. Ses kulaklarımda çınlayarak etrafa yayıldı.

Nefes nefese bir daire çizerek etrafımda döndüm. Rhett’in kulübesinin olduğu yönü karanlıkta taradım, bir ışık parıltısı aradım. Bir silah sesi gibi gelmişti.

Ellerimi ağzıma götürüp bağırdım. “Duman!”

Kalbim şimdi hızlı hızlı atıyordu. Aldığım nefesler kesikleşip hızlanmıştı. Adımlarım koşuya dönüştü ve bir hışırtı duyduğumda bir ağacın gövdesine tutunarak durdum. Olduğum yerde kaldım. Kulağımı karanlığa verdim, dinledim. Tırmalama sesi, ardından nefes sesi.

Sesler durmayınca ileri bir adım atıp ay ışığının vurduğu yerleri seçmeye çalıştım. Ama ışık ağaçların arasından ince, kırık huzmeler hâlinde sızıyor, ormanın tabanında küçük beyaz halkalar oluşturuyordu. Telefonumu çıkarıp feneri açtım, ağaçlara doğru tuttum. Ama ışık zayıftı, etrafımı soluk bir parıltıyla aydınlatmaya yetiyordu.

“Duman!” Sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım.

Gözleri karanlıkta parlayınca irkildim. Geriye doğru sendeledim ama bir ağaca tutunarak dengemi sağladım. Duman hareket ediyordu, başı alçaktaydı. Ve yanına vardığımda nereye geldiğimizi fark ettim. Ateş çukurunun içindeydik.

“Siktir.”

Duman’ın tüyleri külle kaplanmıştı. Tasma kısmından tuttum, onu geri çekmeye çalıştım.

Arkada, kulübenin mutfak ışığı yanıyordu, arka kapı aralık kalmıştı. Onu o yöne doğru sürüklemeye çalıştım, ters istika-

mete çekmek istedim. Ama o anda fenerin ışığı, ateş çukurunun içinde beyaz bir şeye çarptı. Olduğum yerde kaldım.

Ne olduğunu görene kadar yere düşmüş bakır renkli çam iğnelerini tekmeleyerek kenara ittirdim. Solgun bir şeydi, taş benziyordu. Çömeldim, parmak ucumla külün içinden çıkardım. Yüzeyindeki düzgün kıvrımı ancak küllerden kaldırdığımda seçebildim. Bu bir taş değildi.

Parmaklarımın arasında evirip çevirdim ama ne olduğunu anladığım anda elimden düşürdüm. Bir kemikti.

Duman elimden kurtulup kulübeye doğru fırladı, ben ise dizlerimin üstüne çöktüm, gözlerimi kısarak yere baktım. Orada bir tane daha vardı, Duman'ın kazdığı küllerin arasından yarı yarıya açığa çıkmıştı ama şekli neredeyse küreseldi, köşeleri ve çıkıntıları vardı. Ateş çukurunun etrafını saran geniş, düz taşlardan birini aldım ve toprağı kazıyarak onu çıkarttım. Kemiğe baktım, kanım dondu.

Bu küçük bir kafatasıydı.

Telefonumun ışığını üzerine tuttum. İki büyük, boş göz yuvası, eğimli kavisinin üzerinden bana bakıyordu. Altındaki kıvrımlı gaga ise keskin bir uç oluşturuyordu. Gözlerim onun ötesine, ateş çukurunu dolduran çam iğnelerine odaklandı. Kafatasını düşürdüm, taşlara çarpınca tiz bir ses çıktı. Farkına bile varmadan ellerimle küllerin arasını eşelemeye başladım. Ve duramıyordum. Tırnaklarımın altına dolan küllere aldırmadan kazmaya devam ettim, hızlanan nefesim soğuk havada buğu olup yükseldi. Külün acı tadı dilime yayıldı. Midem bulanıyor, boğazıma safranın acısı tırmanıyordu.

Parmaklarım tekrar bir şekle takıldı, hızla yukarı çektim ve ışığa tuttum. Kemik. Bir tane daha. Bir tane daha. Ve onlarca, belki daha da fazla...

Boğazımdan küçük bir çığlık döküldü. Ayağa kalkarken geriye sendeledim, söyleyecek bir şey bulamadan onlara bakakaldım. Josie haklıydı. Johnny kaçak avcılık yapıyordu. Onları ormanda vurmuş, buraya getirmiş ve yakmıştı. Hepsini.

İçimde kabaran mide bulantısıyla geriye bir adım attım, sonra bir tane daha. Dengesizce kulübeye doğru koştum. Kapı, Duman'ın içeri dalışıyla ardına kadar açılmıştı. İçeri girdiğimde o mutfakta duruyordu, ben ise tüm ağırlığımı kapının üzerine vererek kapattım. Cam, kirli elimle kapanırken üzerinde bir iz bıraktı. Kapıdan ayrılıp doğruca lavaboya yöneldim.

Ellerimi kaynar suyun altında ovalayarak yıkarken pencere-deki yansımama baktım, titreyen nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Her şey birleşiyordu. Henüz netleşmeyen ama oluşma-ya başlayan bir resim gibi. Çizimin ilk hatları atılmış, şekiller be-lirmeye başlamıştı.

Musluğu kapattım, ellerim hâlâ ıslaktı. Yavaşça koridora döndüm. Johnny'nin yatak odasının kapısı, koridorun sonunda kapalı duruyordu. Buraya geldiğimden beri o eşikten geçmeye cesaret edememiştim. Neden? Gerçekten öldüğünü kabullen-mekten mi korkuyordum? Yoksa Johnny'yi görmekten –gerçekten görmekten– mi korkuyordum?

Gözümü bile kırpmadan kapıya baktım. Genelde Johnny'nin varlığını bastırmaya çalışıyordum. Onu hissedersen, o hissi içi-me gömüyor, derinlere itiyordum. Ama şimdi... O kapının çat-laklarından sızıyordu. Koridora yayılıyor, her boşluğu dolduru-yordu. Sanki beni bekliyordu.

Daha fazla dayanamayınca kapıyı açtım. Doğruca şifoniyere yöneldim, lambayı yaktım. Çekmeceleri açıp içindekileri boşalt-tım, tişörtleri sallayarak aralarına saklanmış bir şey olup olma-dığına baktım.

Johnny'nin varlığı çevremde yoğunlaştı, göğsümde bir sancı gibi kabardı. Her yerdeydi. Duman gibi, odadaki havayı çekip alıyordu. Ama durmadım. Sıradaki çekmeceyi açtım ve bir son-rakini. Şifoniyer bomboş kalana kadar devam ettim. Sonra yatak örtüsünü geri çektim, yastıkların altına baktım. Ardından yata-ğın altına eğildim, çerçevenin altına sıkıştırılmış saklama kutula-rını çektim ve kapaklarını koparırcasına açtım. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Sadece... Bir şey bulmalıydım. Bir cevap, bir işaret.

Duman'ın havlaması koridorda yankılandı, tiz ve keskin sesi tüylerini diken diken etti. Duymazdan geldim. Yatağın ucundaki sandığı açtım, içindeki negatifleri ve eski fotoğraf makinelerini kurcaladım. Lensler, kutulara titizlikle yerleştirilmişti. Ampul kutuları vardı. Etrafımda her şey darmadağın olmuştu ama ben hâlâ arıyordum. Başka bir saklanma yeri olup olmadığını anlamak için etrafı taradım.

Masaya yöneldim, kâğıtları karıştırıp üst üste yığılmış sayfaları yere düşürdüm. Ardından mantar panoya geçtim. Oradaki notları, kâğıtları hızla yerinden söktüm. Ama orada olması gereken not yoktu.

Hayatımı değiştirdin.

Eksikti. Autumn'un notu yoktu.

Duman ulumaya başladığında ona döndüm. Sesim, içimde yükselen öfkeyle birlikte keskinleşti. "Duman! Kes şunu!"

Duvarın köşesini döndüğümde yine dolabın önünde duruyordu. Gözleri kapıya sabitlenmişti.

"Ne?" Sesim artık çığlığa dönüşmüştü. Gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. "Ne istiyorsun?"

Kapıyı hızla açtım. Menteşeler gıcırdayarak sarsıldı. Işığı yaktım, ceketleri kenara ittim. Sonra askılarından çektim, ceplerini kontrol ederken sinirle yere fırlattım. Ama Johnny'nin mavi kareli ceketini elime aldığımda, göğsüme bir ağırlık çöktü. Ona baktım. Parmaklarım kumaşı sımsıkı kavradı. Ve yüzüme bastırduğumda, ayakta kalabilmek için kapı pervazına yaslanmak zorunda kaldım.

Kardeşimi tanıyordum. *Öyle sanıyordum.* Ama Six Rivers'a geldiğimden beri yaşanan her şey, aslında onu hiç tanımadığımı gösteriyordu. Neden şaşıırıyordum ki? Johnny'nin her zaman sırları vardı. Sadece onları görmek istememiştim. Ve şimdi, onun hayatının geride bıraktığı bu enkazın ortasında, yapabileceğim tek şey dumanın dağılmasını beklemektir.

Belki de Johnny, tüm hayatımız boyunca kim olduğunu bana göstermeye çalışmıştı. Belki ben, onunla yaşayabileceğim bir

versiyonunu yaratmıştım. Ama eğer geçmişte benden bir şeyler sakladıysa, artık saklamıyordu. Buraya döndüğüm andan beri, onu hissedebiliyordum. Bana ulaşmaya çalışıyordu. Bana bir şey anlatmak istiyordu. Ve artık onu dinleme zamanıydı.

Bu düşünce zihnimde dönüp dururken, midemdeki bulantı dalga dalga büyüdü. Yavaşça ceketini açtı, kolumu içine geçirdi. Kumaş üzerime oturduğunda, içimden dışıma buz gibi bir ürperti yayıldı.

Dışarıdaki yağmur sesi evi doldurdu. Ancak pencereye baktığımda, havada yalnızca kar taneleri süzülüyordu. Derken, kulübeyi aydınlatan parlak bir ışık çıktı. Ardından gelen gök gürültüsü içimde yankılandı. Dünyayı unutup olduğum yere kök salmaya çalıştım.

Bir *klik* sesi geldi –tavana asılı ampulün açılma sesi. Ama dolap hâlâ karanlıktı. Elimini uzattım, ipi çektim ve sarı ışık küçük alanı aydınlattı. İçgüdüsel olarak ileriye doğru eğildim, elimi açık kapıya yasladım. Johnny'nin hareketlerini, varlığını hissederek onun bıraktığı izlere kendimi kaptırdım. Koridoru kaplayan dağınıklıktan geçip dolabın içine girdim. Işığın silahın namlusunda parlayışı, gözümü loş köşeye çekti. Ama sonra başımı kaldırdım, tavana baktım. Ampul başımın üstünde sallanıyordu, ışık duvarlarda kıvrılıp kayıyor, gölgeler arasında kıpırdanıyordu. Parmaklarımla ampülü tuttum. İşte o zaman gördüm.

Kapının üzerindeki duvarın panelleri eksikti, açıkta kalan kirişlerin arasında bir boşluk vardı. Onu ele veren, renginin tekdüzeliği idi. İçerideki şeyin ne olduğunu hemen anladım.

Elimini yukarı uzattım, kenarına ulaşmaya çalıştım ama oyuk kısmın açıklığı ulaşamayacağım kadar yukarıdaydı. Koridora çıkıp mutfığa gittim ve masanın yanından bir sandalye aldım. Geri döndüğümde botları ve ceketleri kenara itip yer açarak sandalyeyi yerleştirdim. Üzerine çıkarken tüm bedenim titriyordu. İki elimle boşluğa uzandım, saklanan şeyi kavradım.

Sırt çantası. Autumn'un sırt çantası.

Duman aniden havlamayı kesti. Endişeli bir şekilde kendi etrafında döndü, mızıldandı. Yanına inip yere oturdum, bacaklarımı altına topladım.

Pastel pembe kanvas çamurla kaplanmıştı, kumaşı sertleşmişti. Ama siyah keçeli kalemle çizilmiş desenler –birbirine dolanan, akıp giden şekiller hâlâ görünüyordu.

Çantayı kucağıma aldım, yavaşça fermuarını açtım. İçeride birkaç tane su lekeli defter vardı, sayfaları kabarmıştı. Bir de küçük, makyaj çantası boyutunda bir torba. Onu açtım, içindekileri karıştırdım. Makyaj malzemeleriydi; bir allık kutusu, rimel, dudak parlaticısı ve bir cımbız. Torbayı yere koydum, çantanın dibine kadar indim. Orada birkaç parça bozulmuş kâğıt ve ezilmiş bir granola bar vardı.

Büyük bölmeyi boşaltınca ön taraftaki küçük cep, içindekilerin ağırlığıyla sarkmıştı. Fermuar çamurla kaplıydı ve açmak için zorlamak zorunda kaldım. Açar açmaz, ışığın içindekilerin üstüne düşmesine izin verdim.

Bir telefon vardı. Ve bir de cüzdan.

İçimde bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğuna dair o sarsıcı his artık tüm bedenimi sarmıştı.

Göğsümdeki sızı, taş gibi ağır bir kütleye dönüşmüştü. Akciğerlerimi onun etrafında şişirecek yer bile kalmamıştı sanki.

Telefonu çıkardım, içgüdüsel olarak ekranına dokundum, sonra da pilinin bitmiş olduğundan emin olmak için kenarındaki tuşa bastım. Işığa doğru çevirdiğimde, ekranın birkaç yerinden çatlamış olduğunu gördüm. Cüzdanı açtım. Derisi, su hasarından dolayı sertleşmişti ama Autumn'un yüzü hâlâ ince plastik bölmenin arkasından bana bakıyordu. Ehliyeti oradaydı.

Bir banka kartı, bir hediye kartı, lise öğrenci kimliği. İçinde birkaç tane küflenmeye başlamış yirmi dolarlık nakit para bile vardı.

Hepsini boş çantanın üstüne bıraktım, ellerimi ağzıma kapatıp bastırdım. Autumn'un telefonu, cüzdanı, anahtarları –her şeyi– etrafımda yerlere dağılmıştı. Ama Autumn neredeydi?

Bir düşünce, zihnimde bütün duyguları ve diğer düşünceleri boğarak bir duman gibi yükseliyordu. Johnny'nin ardından geride kalan kocaman boşluk artık insanın iliklerine kadar işleyen tek bir ihtimalle inliyordu. Belki Johnny bana bir şey *anlatmaya çalışmıyordu*.

Belki... *itiraf etmeye çalışıyordu*.

Girmi bir

Micah'nın kapısını yumruklarken, acı elimde bir kıvılcım gibi patladı.

Kulübe, kamyonetin farlarının ışığına boğulmuştu. Camlarda gölgem bir sağa bir sola kayıyordu. Autumn'un sırt çantası Johnny'nin paltosunun altından bir kolumla göğsüme bastırılmıştı. Hâlâ titriyordum. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

Koridorda, yerden ne zaman ayağa kalktığımı ya da araba anahtarlarını nasıl bulduğumu hatırlamıyordum. Nereye gittiğimi ya da neden gittiğimi de hiç düşünmemiştim. O çantanın fermuarını açtığım anda zaman tamamen durmuş gibiydi. Gözlerimi kırpmıştım ve bir anda burada, karların altında Micah'nun verandasında belirmiştım. Soğuğu bile artık hissetmiyordum.

Kapının diğer tarafında ayak sesleri duyuldu, ardından kapı açıldı ve Micah beni gördüğünde, alnındaki çizgiler derinleşti. Gözleri üzerimdeki mavi kareli paltoya –Johnny'nin paltosuna– takıldı.

“James?” İsmimi söylediğinde sesi, tanıdık gelmeyecek kadar yabancıydı.

Sadece ona baktım, dudaklarımı kıpırdatmaya çalıştım ama yapamadım. Beynimin, vücudumun geri kalanı ile arasındaki bağlantısı kopmuş gibiydi. Nasıl ayakta durabildiğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Hiçbir şey demeyince, Micah beni içeri çekti. “Neler oluyor?” Sesinde korku vardı. Tüm vücudunda *korku* vardı.

Donuk, hissiz hareketlerle onun kollarından sıyrıldım, mut-

fak masasına yürüdüm ve sırt çantasını oraya bıraktım. Hâlâ kendimi tüm bunları zihnimde yaratmadığıma, her şeyin gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyordum. Micah'ya baktığımda, o da gördüklerini tam olarak kavrayamıyormuş gibiydi.

Masanın kenarında bir ileri bir geri yürümeye başladım, ellerim saçlarımdaydı. "Onun evindeydi," dedim. Kendi sesimi zor duyuyordum. Çok inceydi, neredeyse yok gibiydi.

"Ne?"

Sırt çantasını işaret ettim, kelimeler ağzımdan yarım dökülüyordu. "Bu... onun evindeydi."

"James, neler oluyor?" Bileğimi yakalayıp durmamı sağladı. Teması, donmuş tenimde bir yanık gibi hissettirdi.

Kolumu çekip birkaç adım geri attım.

"Bunu nereden buldun?"

"Söyledim ya." Kelimeleri yavaşlatmaya çalışarak konuştum. "Johnny'nin evinde buldum."

Micah birkaç saniye daha çantaya baktı, ardından öne eğilip fermuarını açtı. İlk başta hiçbir şey demedi, içindekileri karıştırdı. Ama telefonu gördüğünde, dokunmadı bile. "Bu...?"

"Cüzdanı. Anahtarları. Her şeyi," diye tamamladım onun cümlesini.

Micah elini yüzünde gezdirdi, avucunu ağzına bastırdı.

"Autumn Fischer'ı en son ne zaman gördün?" diye sordum, içi boş bir sesle.

Cevabı dalgındı, düşünceleri başka yerdeydi. "Bilmiyorum. Yazın? Üniversiteye gitmeden önce."

"Gitmedi ama."

"Ne?"

"Autumn Byron'a hiç adım atmadı. Ortalıkta görünmedi bile."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demeye çalıştığım şey şu: Autumn kayıp! Ortada yok! Ve sırt çantası ölü kardeşimin evindeydi!" Bunu yüksek sesle söylemek, her nasılsa her şeyi daha da dehşet verici hâle getirmişti. "O yüzden bana gerçeği anlatacaksın. *Hepsini*. Şimdi."

Micah, düşünceli bakışlarını aramızdaki zemine sabitlemişti. Söylemek üzere olduğu sözleri yutuyor, yuttukça daha da geri liyordu.

“Şimdi,” dedim, sesimi yükselterek.

“Bildiğim bir şey yok.”

“Yalan söylemeyi kes!”

“Söylemiyorum!”

Onu uçurumun kenarından itmeye hazırdım artık. Cebimden kardeşimin telefonunu çıkarıp telesekreter mesajını açtım ve hoparlöre verdim.

Selam, Johnny.

Telefonu masaya bıraktım, kollarımı göğsümde kavuşturarak dinledim.

Bak– biliyorum, konuşmuyoruz ama beni geri ara. Endişeliyim. Mesaj at, ne bileyim. Sadece bana ulaş. Sonra tekrar sinirli olmaya devam edebilirsin.

Mesaj sona erdi. Micah’nın gözleri yavaşça bana çevrildi.

“Sen ve Johnny neyin kavgasını ediyordunuz?” Sesim neredeyse fısıltıydı. “Johnny ne yaptı, Micah?”

Micah’nın ifadesi ağır ağır değişti. Artık göz göze gelmiştik, elleri yanlarında öylece duruyordu. “Bilmiyorum. Yani... emin değilim.”

“Neyden emin değilsin?”

Şömineye doğru yürüdü, sonra tekrar bana dönerken gözlerini benden kaçırıyordu. “Johnny ve Autumn arasında bir şeyler olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Başta inanmamıştım ama çok vakit geçiriyorlardı birlikte ve –ve bilmiyorum– sadece endişelenmiştim.”

Donup kaldım, öylece ona bakıyordum.

“Bu konu hakkında onunla yüzleştim ve resmen delirdi. Hiç-

bir soruma cevap vermedi, konuyu bile açtırmadı. Eğer aralarında bir şey varsa, hemen bitirmesi gerektiğini söyledim. Bitirmezse, onu bu sefer korumayacağımı söyledim.”

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. “Ne zaman oldu bu?”

“Geçen yaz. Haziran ayında. Ondan sonra benimle konuşmayı tamamen kesti. Aramalarım dönmeyi –hiç konuşmadık.”

Zihnimde zaman çizelgesine oturtmaya çalıştım. Johnny’nin Byron’a üniversite harcını yatırmamasından, Autumn’un gitmek üzere evden ayrılmasından önceydi bu.

“Yani, o ölmeden önce aylarca konuşmamıştınız.”

Micah’nın çenesi kasıldı, boğazındaki kaslar iyice gerildi. “Hayır. Arada gelip karavanı ödünç alırdı ama onun dışında kendini tamamen kapattı. Benimle hiçbir şey yapmak istemedi.”

“Sana sormuştum,” dedim, ona doğru bir adım atarak. “Sana bir şey olup olmadığını sormuştum.”

“Biliyorum.”

“Ve şimdi bana söylediğin şey şu, Johnny’nin ergen bir genç kızla yattığı mı? Söylemeye çalıştığın bu mu?”

“On sekiz yaşındaydı,” diye mırıldandı, burnunun köprüsünü sıkarak.

“Ciddi misin?” Ona boş boş baktım.

“Biliyorum! Tamam mı?” diye bağırdı. “Boktan bir durum! Ama ortada gerçekten bir şey olduğuna dair hiç kanıtım yoktu ve Johnny de bana hiçbir şey itiraf etmedi.”

“İnanamıyorum.” Gözlerimi dikmiş, öfkeyle bakıyordum. “Sana inanamıyorum.”

Gülmesini bastırmaya çalıştı. “Bana mı?”

“Evet, sana! Nasıl olur da bana bunu söylemezsin? Nasıl olur da buna göz yumarsın?”

Micah şöminenin yanındaki sandalyeye çöktü, yüzünde tam anlamıyla bir inançsızlık ifadesi vardı. Birbirimize bakıyorduk, kanım damarlarımda fokur fokur kaynıyordu.

“Zaten yaptığımız şey bu değil miydi?” Sesi alçalmıştı.

“Ne?” diye sordum, kelimeyi özellikle vurgulayarak.

Elini bana doğru savurdu. “Bu işte! Yaptığımız şey bu!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye tersledim.

“Onu koruduk. Seninle benim her zaman yaptığımız şey buydu. Johnny’yle hep biz ilgilendik. Hatalarını biz düzelttik. Ve içten içe, *sen* bunu sana söylememi istemiyordun,” dedi, maskesini düşürerek.

İçimde bir şeyler kıvranıyordu şimdi. Sadece Micah’nın söylediklerinden değil, o kelimelerin içimde uyandırdığı duygudan. Her zaman olduğu gibi, içimden geçeni görüyordu. Ondan hiçbir şey saklanmazdı. Her şey fazlasıyla açık, fazlasıyla ortadaydı.

“Bu yüzden hep onun yerine her şeyi sen üstlendin, değil mi? Çünkü onun olduğu kişiyi kabul edemiyordun.” Devam ediyordu, yavaşça uzak durmayı başardığımız konulara giriyordu.

“Bu doğru değil.” Yutkundum, midem bulanıyordu.

“Bu yüzden gittin.”

“Hayır.”

“Evet. Bunu sen de biliyorsun. Hayatını onun yüzünden mahvettin resmen.”

“San Francisco’ya gittiğimde yaptığım şey bu muydu sence? Hayatımı mahvetmek mi?”

Micah elini alnına götürdü, sanki başı ağrıyormuş gibi kaşlarının arasını ovaladı. “Demek istediğim o değildi.”

“Peki, ne demek istedin?”

“Sadece çekip gittin, James. Olanlarla baş edemedin, bu yüzden her şeyi hayatından kestin, hiç yaşanmamış gibi davrandın. Sanki *biz* hiç var olmamışız gibi.”

Gözlerimi kapattım, kendimi o andan silmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Sadece Johnny’nin yaptıklarından dolayı değil. Bu olayda benim oynadığım rol hakkında konuşmak istemiyordum.

“Her şeyin sorumluluğunu üstlenmekten vazgeçmen gerekiyor. Griffin’e olan şey bir kazaydı. Yalan söyleyerek doğruyu mu yaptık? Muhtemelen hayır. Ama bunu artık değiştiremeyiz.”

Ona baktım. *Kaza* kelimesi zihnimde bükülüp duruyordu.

Micah öyle yorgun görünüyordu ki, sanki bütün ağırlık omuzlarına binmişti ve onu yere çekiyordu. "Artık çocuk değiliz, James. Johnny'yi ben de sevdim ama o öyleydi işte. Dengesizdi, düşüncesizdi. Bazen bencilin tekiydi. Bütün bunların yükünü bana yükleyemezsin. Kendine de yükleyemezsin."

Olduğum yerde kalakaldım, hareket edemedim. Söylenen sözlerin doğruluğu karşısında sersemlemiştim. Bu sözlerden nefret ediyordum. Micah'nın onları yüksek sesle söylemesinden nefret ediyordum. Çünkü ikimiz de doğru olduğunu biliyorduk. Derimin altında kaynayan sıcaklığı ya da parmak uçlarımda sızlayan soğuğu artık hissedemiyordum. Hiçbir şeyi hissedemiyordum çünkü hissedersen her şeyi hissedecektim; hayatım boyunca bir can simidi gibi tutunduğum koca bir okyanus dolusu acıyı, pişmanlığı ve korkuyu.

"Peki ya Autumn?" dedim kısık bir sesle. "Ya ona bir şey yaptıysa, Micah? Ya o—"

Gözleri odaklandı, şimdi daha da tetikteydi. "Sen... ne? Onu Johnny'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Kusursuz biri değildi, James. Ama Johnny katil değildi."

Gözlerine baktım, beni bundan korumaya çalıştığını gösteren en ufak bir iz aradım. Ama Micah kararlı görünüyordu. Ve neden olmasındı ki? O, benim bildiklerimi bilmiyordu.

"Bir kaza değildi," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Griffin Walker. Bir kaza değildi. Tam olarak değildi."

"Ne diyorsun sen?"

Tüm bedenim titriyordu artık. "Hissetmiştim, Micah. Johnny o silaha uzandığında, Griffin'in üstüne gittiğinde, ona zarar vermek istemişti."

Micah'nun yüzü, okunması imkânsız bir ifadeyle kaplandı. Kıpırtısızdı. Nefes bile almıyor gibiydi.

"Ona zarar vermek istemişti. Ve verdi."

Micah bunu bilemezdi. Bilmiyordu da. Ve bilseydi ne yapardı, ondan da emin değildim. O gece üçümüz de yalan söylemeye karar vermiştik. Hatırlıyordum, karanlıkta sönmekte olan ateşin önünde durmuş ilk kim söyleyecek diye birbirimize bakıyorduk. Ve hepimiz sözümüzde durmuştuk.

Micah derin, ölçülü bir nefes aldı. Göğsü yavaşça inip kalktı. Sanki bu yeni bilgiyi elindekilerle hizalamaya çalışıyordu. Johnny hakkında bildiklerini, hepimiz hakkında bildiklerini tartıyordu. Bu, benim yıllardır taşıdığım bir yükü. Ve artık, onun da omuzlarındaydı.

"Griffin'i öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama ona zarar vermek istediğini biliyorum. Ve öldürmek istememiş olsa bile, bizim yaptığımız şeyi mazur göstermiyor. *Yalan söyledik*, Micah."

"Biliyorum."

"Oradaydık. Ne olduğunu gördük."

"Biliyorum."

"Buna inanmak istemiyorum. Ama tüm bunlar... birbirini tutmuyor. Bir şey..." Sesim boğazımda düğümlendi. Devam edemedim.

Micah öne eğildi. "Ne?"

Başımı geriye yatırıp tavanda ateşin ışıklarının dans edişini izledim. "O kıza bir şey oldu. Bunu hissedebiliyorum. Ve beni asıl korkutan, bunu onun yapmış olma ihtimali. Belki bir şekilde hepimizin bunda bir payı olması. Ya Johnny gerçekten tehlikeliyse ve biz bunu göremediysek? Görmek istemediysek?"

"Hayır."

Ses tonunu, o umutsuz inkâr çabasını inceledim. En ufak bir kanıt kırıntısına tutunma arzusunu. Tıpkı kendi kendimi inandırmaya çalışmak gibiydi. Micah, Johnny'ye iyi niyetle yaklaşacak benim dışımda belki de dünyadaki tek kişiydi.

"Haklısın... O gece olanlar yüzünden gittim," dedim. "Ama sadece Johnny'nin ne yaptığı fikri beni dehşete düşürdüğü için değil." Yutkundum. "Kendimden korkmuştum. Sanki birdenbi-

re, yıllar boyunca verdiğim her kararda onun yaptıklarının sorumluluğunu nasıl üstlendiğimi açıkça görmüştüm. Kardeşimi seviyordum” –kelimeler boğuk bir hıçkırıkla kesildi– “ama ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Ve seni onun yanında bırakırsam güvende olacağını da.”

Micah ellerini yeniden yüzüne sürdü, gözleri odanın karşısına odaklanmıştı. Aramıza giren sessizliğin uzamasına izin verdi, sonra mutfağa yürüyüp telefonunu eline aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum burnumu çekerken.

“Senin yapamayacağın şeyi.”

Telefonu almak için hamle yaptım ama benden uzak tuttu. “Bekle. Bunu konuşmamız gerek.”

“Neyi?”

Kalbim deli gibi atıyordu, panik her kasımı ele geçirmişti. “İnsanlar bunu öğrenirse ne olacağını.”

“Önemi yok, James. O artık yok.”

Gözünü kırpmadan bana baktı. Söylediklerini gerçekten kastettiğini, üstelik haklı olduğunu biliyordu. Johnny beni korumuştum ama ben de hayatım boyunca onu korumuştum. O kişilikten nasıl vazgeçileceğini bilmiyordum. Artık nasıl başka biri olunacağını bilmiyordum.

Micah orada, telefonu hâlâ elinde tutarak bekledi. Başımı hafifçe sallayana kadar kıpırdamadı, sonra numarayı çevirdi. Telefon çalarken öylece durduk ve konuştuğunda, sesinin tok tonu odayı doldurdu.

“Hey, Amelia, ben Micah.” Kısa bir duraksama oldu. “Geç oldu biliyorum ama seninle konuşmam gerek.”

Girmi iki

Gece yarısıydı ve kasaba merkezinde her yer karanlıktı, yalnızca Amelia'nın ofisinin penceresi ışıldıyordu. Masanın arkasında oturmuş, bir bana bir Micah'ya bakıyordu. Birbirimizden sadece birkaç santim uzak oturuyorduk ama aramızda uzanan uçurumu tüm derinliğiyle hissedebiliyordum. Yıllar öncesine ait bir yaranın dikişlerini söküp atmıştık ve ne kadar zaman geçerse geçsin bunun asla iyileşmeyeceğini yeni yeni anlamaya başlıyordum.

Johnny'nin Autumn'a ne olduğuyla bir şekilde bağlantılı olabileceği fikri, hayatımda hissettiğim en mide bulandırıcı, en korkutucu duyguydu. Onun Autumn'la bir şekilde ilişkili olabileceğine inanmak istemiyordum. Ama ortalıkta dolaşan söylentiler varsa ve Johnny, Micah'nın artık arkasında durmayacağını biliyorsa... Ne yapardı? Köşeye sıkıştığında ne kadar ileri gidebilirdi?

"En başından başlamanı istiyorum, James," dedi Amelia, sesi ne sertti ne de yumuşak; dengeliydi, kontrollüydü.

Birkaç gün önce sokakta konuştuğum rahat, sıcakkanlı anne figürü gitmişti. Yerine, bir hikâyenin ipuçlarını toplamaya hazır, soğukkanlı ve temkinli bir polis memuru gelmişti. Son bir saatte olup bitenler içgüdülerini tetiklemişti ve artık şüpheleniyordu. Hem de hepimizden.

Konuşmadan önce, olan biteni kafamda sıraya dizmeye çalıştım. Her şeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, özellikle de elimde tüm parçalar yokken. Ve Johnny hakkında kesin emin olmadığım hiçbir şeyi söylemek istemiyordum.

"Buraya geldiğim gün bana Johnny'nin eşyalarını verdiğinde

cebinde bir film rulosu vardı," dedim. Oradan başlamaya karar vermiştim.

Amelia başını salladı. "Evet, hatırlıyorum."

"Kutusunun üzerine yazdığı tarih on kasımdı. Ölmeden birkaç gün önce. Filmi bastırduğımda bu fotoğraf çıktı."

Sırt çantasının fotoğrafını masaya koydum. Karanlık odadaki o an hemen geri geldi. Johnny'nin orada, gölgelerin arasında olduğunu hissetmişim. Adımı fısıldayan sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Bunu mu anlatmaya çalışıyordu bana?

"Bu, Autumn Fischer'ın sırt çantası," dedim.

"Bu yüzden mi Johnny'nin yanında o gün başka biri var mıydı diye sordun? Autumn olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İlk başta öyle düşündüm. Ne olup bittiğini görüp görmediğini ya da bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istedim. Bu yüzden onu bulmaya çalıştım. Ama Autumn San Francisco'da değilmiş. Hiç gitmemiş. Okuldaki oda arkadaşıyla iletişime geçtim, sonbahar dönemi için hiç gelmemiş. Harcı ödenmiş, kalacağı yer ayarlanmış. Ama o hiç ortaya çıkmamış."

Amelia'nın ifadesi değişti, omuzları gerildi. "Ama bu ağustosta olmuş. Fotoğraf ise kasım ayına ait?"

Başımı salladım. "Johnny sanırım çalışırken onu orada, dışarıda bulmuş. Ben'le konuştum, o da Autumn'un gidişinden beri ondan haber almadığını söyledi. Johnny vadiden döndüğünde, ona ulaşmaya çalışıyordu."

Amelia'nın gözleri, açık duran sırt çantasına kaydı. Önünde, su almış cüzdan ve çatlamış telefon duruyordu; kimlik de cüzdanın içinden çıkarılmıştı. Eşyaların hâlinden, uzun zamandır ormanda oldukları belliydi. Autumn aylardır kayıptı ve kimsenin bundan haberi yoktu. Johnny'nin bile.

"Bir de seni aramış," dedim. "Onunla konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Amelia altdudağını kısırdı, bana ne kadarını anlatmak istediğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Redding'deki Parker'ın futbol turnuvasından döndüğümde bir mesaj bırakmıştı."

“Mesajda ne diyordu, hatırlıyor musun?”

“Pek kaygı verici bir şey değildi. Sadece döner dönmez onu aramamı istiyordu ve ben de aradım. Ama Johnny çoktan tekrar vadiye dönmüştü.” Amelia bakışlarını Micah’ya çevirdi. “Sana bundan hiç bahsetmedi mi?”

“Autumn’la ilgili bir şey yüzünden o dönemlerde pek konuşmuyorduk. Bana bu konuda geleceğini sanmıyorum.”

“Autumn’la ilgili bir şey yüzünden mi?”

Micah bana baktı; sanki gerçekleri açıklamadan önce izin ister gibiydi. Bu kez onu durdurmadım.

“Bazı endişelerim vardı. Kasabada konuşulanlar canımı sıkmıştı ve bunu ona sormaya çalıştığımda pek iyi karşılamadı. Ben de ona Autumn’dan uzak durması gerektiğini söyledim.”

“Ona neden böyle bir şey söyleme gereği duydun?”

Amelia artık onu sınamaya başlamıştı, söylenmeyen imaların üstüne gidiyordu.

“Fazla yakınlaştıklarını düşündüm,” dedi Micah, kısaca. “İnsanların ilişkilerini yanlış yorumlamasından, hemen bir sonuca varmalarından endişelendim.”

Bu, Micah’nın Johnny’yi suçlamaya en çok yaklaştığı andı; elinde hiçbir kanıt yokken bundan fazlasını söyleyemezdi.

“Peki, nasıl bir ilişkileri vardı?” diye sordu Amelia.

“Zaten senin bildiğinden farklı bir şey değil. Johnny ona üniversite başvuru süreçlerinde yardımcı oluyordu, fotoğrafçılık öğretiyordu. O tarz şeyler. Olivia ayarlamıştı bunu. Ama birlikte çok zaman geçirmeye başlamışlardı, ben de sadece dikkatli olmasını istedim.”

Amelia’nın yüzündeki ifade, Johnny ve Autumn hakkında daha önce de şüpheleri olduğunu ele veriyordu. Belki de tüm kasabanın vardı. “Endişelenen tek kişi sen değilsin,” dedi.

İçimde engelleyemediğim bir savunma duygusu kabarmaya başladı. “Bu ne demek şimdi?”

“Şu demek,” dedi ve doğrudan bana baktı, “aynı endişeyi başka bir kişi daha bana ilettiler.”

Micah bu sözlere şaşırmış görünüyordu.

"Peki sonra?" diye üsteledim.

"Ben de meseleyi araştırdım. Autumn'la konuştum ve o da Johnny'yle arasında cinsel ya da romantik hiçbir şey olmadığını da ısrar etti."

İlk aklıma gelen, Autumn'un onu koruyor olabileceğiydi. Eğer öyleyse, Amelia'nın elinde hiçbir kanıt olmadan yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Her halükârda bu durum her şeyi değiştiriyor," dedim. "Autumn'un ortadan kaybolmasıyla Johnny'nin vurulmasının sadece bir tesadüf olması ne kadar olası?" İşte aklımdan çıkmayan soru buydu. Her şey fazla tesadüfi geliyordu.

Amelia'nın yüz ifadesinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum. O gün vadide yaşananlara dair hiçbir somut veri yoktu ve ormanda yaşanan silahlı kazalar, bir orman korucusu için alışılmadık bir şey değildi. Ama bu, uzak bir bölgede başıboş bir kurşunun yoluna çıkan bir doğa fotoğrafçısının hikâyesinden daha karmaşıktı.

"İlk adım, Autumn'un gerçekten kayıp olduğunu doğrulamak," dedi. Sandalyesini geri itti, masasının arkasındaki dolabı açtı. Ardından bir kutu mavi lateks eldiven çıkardı ve ellerine geçirdi. "Ama akılda tutulması gereken şu ki, her şey mümkün."

Micah ile birlikte onu izledik. Autumn'un sırt çantasını bir kanıt poşetine yerleştirdi. Six Rivers'a ilk geldiğimde bana Johnny'nin eşyalarını teslim ederken kullandığı poşetlendendi. Artık Autumn'un sırt çantası ve içindekiler de birer delildi.

"Autumn'a zarar vermek isteyecek biri olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Micah başını iki yana salladı ama ben tereddüt edince Amelia bunu hemen fark etti.

Gözlerini bana dikti. "Ne oldu?"

Yutkundum. "Belki de bir şey yoktur. Ama Sadie, Autumn Ben'den ayrıldığında onun mahvolduğunu söyledi. Gittikten sonra kendine zarar vermeye çalışmış."

Bu düşünce daha önce de aklımdan geçmişti. Belki de Autumn'ın ayrılacağını söylediğinde Ben sadece üzülmekle kalmamıştı. Belki istemeden de olsa bir şey yapmıştı. Geri alamayacağı bir tepki vermişti. Griffin Walker'ın o gece vadide başına gelenleri bizzat görmüştüm. Eğer Ben pişman olduğu bir şey yaptıysa, hayatına son vermeye kalkışması ihtimal dışı değildi.

Amelia'nın ifadesi şimdi değişmişti. "Ben Cross'un ona bir şey yaptığını mı düşü-

"Bir şey düşündüğüm yok," dedim hemen. "Sadece Sadie'nin söylediklerini aktarıyorum. Autumn üniversiteye giderken ortadan kaybolduysa, bu Ben'le örtüşüyor olabilir... Ne yaptığını bilmiyorum. Sadie intihara teşebbüs ettiğini ima etti ama ayrıntı vermedi."

Ama eğer bu olay kasaba dedikodularına kadar sızmışsa, Amelia zaten detayları biliyordu.

"Peki," dedi ve Autumn'un eşyalarının üzerine elini koyarak ikimiz arasında bakışlarım gezdirdi. "Tüm bunlara kim dokundu?"

"İkimiz de," dedim boğazımı temizleyerek. "Bir de muhtemelen Johnny."

Johnny'nin parmak izlerinin çantanın üstünde olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Böyle bir şey ne tür bir tablo çizebilirdi?

"Peki, tam olarak nerede buldun?" diye sordu.

"Bir dolabın içindeydi. Yukarıda, rafa benzer bir yerde."

"Oraya neden konmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Bulduğun yere bakınca, Johnny'nin onu" -burada durdu- "saklamaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

Soru özenle kurulmuştu, ses tonunu ise çözemiyordum. Gözlerimi kısmıştım, o sorunun gerçek anlamı zihnimde yankılanmıştı. "Ne ima ediyorsun?"

Amelia ayağa kalktı, bir eli kemerine dayalıydı. "Burada ne olup bittiğini anlayabilmemiz için daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi.

Eğer dürüst olsaydım, Johnny'nin gerçekten de sırt çantasını gizlemeye çalışmış olabileceğini söyledim. Aksi takdirde neden kulübenin içinde bir yerlere bırakmamıştı ki? Dolabın içine rasgele fırlatılmamıştı, raf gibi bir gözün içine yerleştirilmişti. Ama bu, onu sakladığı anlamına da gelmeyebilirdi. Belki de sadece korumaya çalışıyordu.

"Dediğim gibi, dolabın içindeydi. Bir şey ararken karşılaştım," dedim.

"Ne arıyordun?"

"Daha kalın bir mont. Yanıma çok fazla şey almamıştım," dedim, duraksamadan. Amelia zaten bana pek inanmıyordu. Üzerine bir de ölmüş erkek kardeşimin ruhunun benimle iletişime geçtiğini açıklamaya çalışarak ona daha fazla koz vermeye niyetim yoktu.

"Johnny'nin Autumn'a zarar vermiş olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, doğrudan.

"Hayır." Cevabım refleks gibiydi.

Ama o sözlerin ardından içimi kaplayacak kesinlik duygusu, boğazıma oturacak o sarsılmaz inanç gelmedi.

Amelia, Autumn'un eşyalarını arkasındaki dolaplardan birine kilitledi. "Autumn'un annesiyle iletişime geçmeye çalışacağım. En son ne zaman haber aldığını öğrenmek istiyorum."

"Tamam," dedi Micah, başını sallayarak.

"Ve eğer ikiniz de kasabada kalır, ulaşılabilir olursanız çok iyi olur. Daha fazla sorum olacak. Ayrıca senin elinde olan her şeye de erişim isteyeceğim, James. Johnny'nin kayıtları, hesapları, hepsi."

"Elbette," dedim.

Micah elini sırtıma koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi. Ama dışarı çıkamadan Amelia seslendi.

"İkinizin de bilmesini istiyorum," dedi gözlerini sırayla bize çevirerek, "Johnny öldüğünden beri bu kasabanın geçmişi üzerine incelemeler yaptım. *Onun* geçmişi üzerine de. Şunu söylemeye bile gerek yok ama Johnny, daha önce de birinin ölümüyle

ilgili konuya dâhil olduğunda, bu makamı elinde tutan kişi gereken özeni göstermemişti.”

Micah’nın sırtındaki eli gerildi.

“Burada her ne olduysa ortaya çıkaracağım,” dedi Amelia.

İma açık ve netti. Amelia sadece Johnny hakkında değil, hepimiz hakkında araştırmasını yapmıştı. Ve Timothy Branson’ın yaptığı gibi hiçbir ayrıntıyı göz ardı etmeyecekti.

Dışarı çıktığımızda gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı, şafağa en az birkaç saat vardı. Ama bu gece uyuyabilmemin ihtimali yoktu.

Micah’nın kamyonetine doğru sessizce yürüdük ve içine oturduk. Motor çalıştı, ısınmaya başladı. Bizse ön camdan dışarıya tek kelime etmeden bakmaya devam ettik. Az önce ne olmuştu? *Şimdi* ne olacaktı?

“Duman’ı ve eşyalarını alırsın, bu gece benim evimde kalırsın,” dedi, bu bir tekliften çok bir karar gibiydi.

Kamyoneti yola çevirdi, farlar buz tutmuş sokağı aydınlattı. Bu sefer ona itiraz etmedim. Johnny’nin gömülü sırlarıyla dolu o kulübede kalma düşüncesi beni titretti. Orada daha neler bulabileceğimi bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, artık aramaya da niyetim yoktu.

Girmi üç

Oturma odasının ortasında durup polislerin Johnny'nin masasını didik didik edişini izledim.

Autumn Fischer'ın resmî olarak kayıp kişi ilan edilmesi iki gün sürmüştü ama yüzü şimdiden ana cadde boyunca sıralanan dükkânların vitrinlerine asılmıştı.

Kasaba sakinleriyle yapılan görüşmeler, en son 18 Ağustos'ta, San Francisco'ya gitmeden bir gece önce arkadaşlarıyla katıldığı yıl sonu partisinde görüldüğünü ortaya çıkarmıştı.

Eyalet polisi Six Rivers'a ulaştıktan kısa süre sonra Amelia'nın Johnny'nin evini aramak için arama izni alması uzun sürmemişti. Şimdi memurlar küçük kulübede sessizce dolaşüyor, benim evi altüst ettiğim gün yarattığım dağınıklığın üzerinden geçerek her yere bakıyorlardı. İnsanların Johnny'nin hayatına burnunu sokması beni huzursuz ediyordu. Bu, kardeşimle ilgili olarak içgüdüsel şekilde hissettiğim her şeye aykırıydı.

Autumn'la ilgili haberler tüm kasabayı sarmıştı ve söylentilerin nereye evirildiğini sadece tahmin edebiliyordum –özellikle daha önce Johnny ve Autumn hakkında konuşulmuşsa. İnsanların şimdi birbirlerine şüphelerini anlattıklarını, bu olay başlamadan önce görmezden gelmeyi tercih ettikleri şeyleri bir bir ortaya döktüklerini hayal edebiliyordum.

Amelia'nın bir numaralı önceliği, Autumn'un en son görüldüğü gece herkesin nerede olduğuna dair bir zaman çizelgesi oluşturmaktı. Johnny de dâhil. Ama çok kısa sürede anlaşıldı ki onun bir mazereti yoktu. En azından sunabileceği bir mazeret

yoktu çünkü burada değildi, bütün bunların nasıl görüldüğüne dair en ufak bir açıklama yapamıyordu. Ve bu inkâr edilemeyecek kadar kötü görünüyordu.

Memurlar kulübenin içinde dolaşırken Micah yanımda duruyordu. Amelia'nın ofisinden çıktığınızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Birbirimize yönelttiğimiz suçlamalar çarpıp seken bir kurşun gibiydi. Onu suçlamıştım. Bütün bunlar için. Ve Micah sonunda benim hiçbir zaman dile getiremediğim şeyi söylemişti; gittiğimde aslında kaçtığımı. Sadece Johnny'yi değil, onu da ardında bıraktığımı.

Büyüdüğüm evin ortasında dururken, bu gerçekler geri döndürülemez şekilde içime yerleşmişti. Johnny'yi her yerde hissedebiliyordum. Memurlar evi kurcaladıkça havaya karışan bir toz gibi yükseliyordu ve bu da beni tedirgin ediyordu. Sanki her an koridorda ya da mutfak penceresinin ötesinde belirip birkaç saniye içinde hayata geri dönecekmiş gibiydi.

Johnny'nin hayatında el değmemiş tek bir köşe bile kalmamıştı. Kulübe, okul, hatta kamyonu bile didik didik ediliyordu. Ve acaba ne bulacaklardı? Johnny'nin odasında Autumn'a ait saç telleri? Arabasında parmak izleri? Botlarında DNA izleri?

Üniformalı bir adam dolaptaki silahı alıp plastik bir torbaya koydu, ardından dikkatle etiketledi. Sırada dizüstü bilgisayar vardı, sonra da dosya dolabının içindekiler. Bir kadın masadaki belgeleri inceledi, sonra mantar panoya göz gezdirmeye başladı.

O kayıp notun üstüne karalanmış sözler hâlâ zihnime kazınmıştı. Autumn'un sözleri.

Hayatımı değiştirdin. ★

Ve bu tam olarak ne anlama geliyordu? Bunlar, ilhamını bulmuş minnettar bir öğrencinin duyguları mıydı, yoksa kandırılmış bir kızın romantik hayranlığı mı? Bunun onun son yazılı sözleri olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Ama bu, polisin elinde olmayacak tek kanıttı. Her yeri didik didik etmiş ama hâlâ bulamamıştım.

Kadın birkaç eşyayı poşetledikten sonra ilerledi, ben de bir

adım atıp panonun sağ alt köşesinde asılı duran o boş noktaya baktım. Gözlerim, mantar panonun o küçük, açıkta kalan kısmına odaklandı ve zihnimde bir düşünce belirdi. Onu hayal etmiş olabilirdim ya da belki de Johnny bir şekilde onu almıştı. Bu düşünce kanımı dondurdu. Ama hiç düşünmediğim bir şey vardı. Kulübeye başka bir kişi daha girmişti: Ben.

Bu düşünce bir anda kafama dank etti ve o ânı zihnimde yeniden canlandırmaya çalıştım. Kapıyı açmamama rağmen içeri girmişti. Onu koridordan gelirken gördüğümde, içimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his belirmişti. O mu... almıştı? Eğer aldıysa, neden?

"James." Amelia aniden yanımda belirdi. "Ofise gitmemiz gerekiyor, birkaç şeyi gözden geçireceğiz." Konuşma tarzı yumuşaktı, sanki korkunç bir haberi vermek üzere olan bir doktor gibi.

Onun arkasında başka bir memur, Johnny'nin kamerasını çantasından çıkarıyordu. "Ona dikkatli davranmalarını söyle," dedim öne atılarak ama Micah beni durdurdu.

"Sen Amelia'yla git istersen, onlar işlerini bitirene kadar ben burada kalırım."

Micah ve Amelia göz göze geldi, sanki ikisi de bunun en iyi fikir olduğunu düşünüyordu.

"Uzun sürmez," dedi Amelia, dirseğine dokunarak.

İsteksizce kapıya yöneldim, Amelia da hemen arkamdan geldi. Dışarıdaki adamlar, kamyonetin içindekileri garaj yoluna sermişti, biri elindeki deftere notlar alıyor, diğeri ise her bir eşyayı tek tek fotoğraflıyordu.

"Her şey geri verilecek mi?" diye sordum, onun kamyonetine binerken.

Emniyet kemerini taktı. "Delil olarak alıkonulmayan her şey."

Amelia arabayı yolun dışına çıkardı, ben de kulübe ağaçların arasında kaybolmadan önce omzumun üzerinden geriye baktım. Artık aynı görünmüyordu. Hiçbir şey aynı görünmüyordu. Her anıyı, her gerçeği sorgulamaya başlamıştım. Burada yaşadığımız

hayatın tüm ayrıntılarını söküp parçalıyor, anlamlandırmaya çalışarak yeniden şekillendiriyordum. Ve belki de mesele tam olarak buydu. Belki de artık hiçbir anlamı yoktu.

Şehir ileride görünmeye başladı ve ana cadde yine arabalarla doluydu. İnsanlarla da doluydu ama bu kez ne pankartlar vardı ne süsler ne de mavi-beyaz boyalar. Bu kez sadece bağırışlar vardı.

“Ne oluyor böyle?” diye mırıldandı Amelia, direksiyonun üzerine doğru eğilerek.

Cadde ortasında bir grup insan, bir eyalet polisi aracının etrafında toplanmıştı. Aracın ilerisinde, lokantanın kapısı açıktı ve içerideki yüzler camlardan dışarı bakıyor, olup biteni izliyordu.

Amelia kamyoneti kenara çekip vitesi parka aldı. Ardından dışarı çıktı ve kapı arkasından kapanırken bağırışlar daha da arttı.

Ben de kapımı açıp sokağa adım attım ve önümdeki kafaların üzerinden neler olduğunu görmeye çalıştım. Kalabalığın gürültüsünü yaran bir kadın sesi duyuldu ve uzun boylu bir polis memuru elini kaldırmış, birini sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

“...sakın ha!”

Daha onu görmeden sesin kime ait olduğunu tanıdığımı düşündüm. Sadie Cross’un yüzü kıpkırmızıydı; bir eli endişeyle, kendisinden en az on beş santim uzun olan oğlunun koluna takılmıştı. Polis memuru diğer kolunu tutuyor, onu arabaya yönlendirmeye çalışıyordu.

“Bu saçmalık!” diye neredeyse çığlık atıyordu Sadie. “Ben olmadan onu sorguya alamazsınız!”

“Hanımefendi, kendisi on sekiz yaşında,” dedi memur.

Amelia kalabalığın arasından geçerek Sadie’nin dikkatini çekti.

“Ah, Tanrı’ya şükür.” Neredeyse ağlamak üzereydi.

Amelia elini Sadie’nin omzuna koydu, gözleri etrafı taradı. “Ne oluyor burada?”

“Oğlumu tutuklamaya çalışıyorlar! Olan bu!” diye haykırdı Sadie.

Kalabalık, olanları farklı derecelerde endişeyle izliyordu. Bir-

kaç ses duyulamayacak kadar alçak bir tonda mırıldanıyordu. Bir kadın başını onaylamaz şekilde salladı ve anladım ki, bu insanlar her an polisin elinden Ben'i çekip almaya hazırdı. Rüzgâr doğru yönden eserse, bu iş kolayca yangına dönüşebilirdi.

"Sadie, sadece ifade vermesini istiyorlar, o geceki partide olan diğer çocuklar gibi. Ona birkaç soru soracaklar ve bırakacaklar. Hepsi bu." Amelia'nın yumuşak sesi yatıştırıcı bir tona bürünmüştü, gözlerini Sadie'ninkilere kilitlemişti, sanki durumu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Ben, sırtı polise dönük şekilde Sadie'ye bir şey söyledi ve Sadie sonunda oğlunu serbest bıraktı. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Ben arabaya bindirildikten sonra araç hareket etti ve izleyen kalabalık yavaş yavaş çekilmeye başlayıp yolu boşalttı. İşte o zaman Sadie'nin bakışları bana yöneldi.

"Sen." Sesi çatallandı, kalınlaştı ve çılgınca bakan mavi gözleri parladı. Ardından üstüme yürümeye başladı. "Bu senin işindi, değil mi?"

Etrafıma baktım, kafam karışmıştı. Amelia onu durdurmak için kolundan tutmaya çalıştı ama artık çok geçti. Sadie hızla bana yaklaşıyordu.

"Mutlu musun?" diye çığlık attı. Bu, istemsizce irkilmeme neden oldu.

Caddenin karşısına ulaştığında herkes yeniden dönüp bakıyordu.

"Şimdi mutlu musun?" Aynı sözleri bir kez daha tekrarladı ve ben ne olduğunu anlayamadan önce eli havaya kalktı ve hızla inerek yüzüme çarptı.

"Sadie!" diye bağırdı Amelia arkasından.

Kalabalıktan bir anda toplu bir nefes sesi yükseldi, ben de refleksle soluk aldım, yana doğru sendeledim ve kendimi bir arabanın tamponuna tutunarak dengeledim. Doğrulmamla birlikte Sadie'nin tekrar üstüme geldiğini gördüm.

Amelia ona yetişti ve kolundan yakalayarak geriye çekti. Aramıza girdi ve Sadie'yi kaldırımın öbür tarafına doğru itekledi.

Ağzım açık kalmıştı, yüzümdeki acı yanarak yayılıyordu. Sadie'yi tanıyamıyordum bile. Bir yaban hayvanı gibi görünüyordu; gözleri kocaman açılmış, dişleri sıyrılmıştı, çığlıklar atıyordu.

"Geri çekil! Hemen!" Amelia tedirgin görünüyordu, Sadie'yi ceketinden yakalayıp onu bir kez daha geriye itti.

Sadie'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Oğlumu bir suçluymuş gibi buradan alıp götürmelerine nasıl izin verirsin? O çocuk zaten o kız yüzünden yeterince şey yaşamadı mı?"

"Bu sadece prosedür, Sadie. Eğer kaybolan senin çocuğun olsaydı, aynı süreci uyguluyor olurduk."

Sadie hâlâ hırçın nefesler alıyordu. "O iyi bir çocuk, Amelia. Biz iyi bir aileyiz."

"Biliyorum." Amelia sesiyle onu sakinleştirmeye çalışıyordu, gerçekten endişeli görünüyordu.

"Asıl konuşmanız gereken kişi o!" diye tükürdü Sadie, parmağını bana doğrultarak.

Etrafımızdaki çember genişliyordu şimdi, lokantadan daha fazla insan dışarı taşmıştı. Hepsi bana bakıyordu.

"Neden *ona* Johnny'yi sormuyorsunuz? Johnny ve Autumn'u sormuyorsunuz?"

Amelia, Sadie'yi ustaca ters yöne doğru yönlendirdi, sırtına elini koymuştu. Söyledikleri duyulamayacak kadar alçaktı ama Sadie, bana bir kez daha arkasını dönmeden önce, o delici bakışlarını üzerime dikti.

Ben hâlâ donmuş hâldeydim, elim yanağımda duruyordu. Onlar lokantaya girip gözden kaybolduğunda çevremdeki yüzlerde, muhtemelen benimkine benzer bir ifade vardı. Olan biten o kadar garip ve beklenmedikti ki, az önce yaşanmış olduğuna bile tam olarak inanamıyordum.

Kalabalık dağılmaya başladığında biri bana bir mendil uzattı. Kare şeklinde katlanmış yumuşak, ekoseli kumaşa boş boş baktım. Bakışlarım yanı başımdaki kişiye kaydığında ise, gözlerimi fal taşı gibi açıldı.

Karşımda Rhett Walker duruyordu.

Şapkasının altından bakan ifadesiz yüzü, ağzını gizleyen dağınık koyu sakalının arasında kaybolmuştu. Griffin'in gözleriyle aynı donuk gri renkteki gözlerini kısmıştı. Yanımda bulacağımı düşündüğüm, bana şefkat göstermesini bekleyeceğim son kişiydi.

Yutkundum. "Teşekkür ederim."

Yanağımı silerken orada zonklayan, sızlayan bir yanma vardı. Mendil, birkaç damla kanı emmişti.

Başını hafifçe eğdi. "İnsanlar çocukları için korktuklarında en iyi hâllerinde olmuyorlar, artık bunu sen de fark etmişsindir," dedi, sesi uzaklardan gelen boğuk bir gök gürültüsü gibiydi. "Ben de yaşadım aynısını."

Ona baktığımda yüzündeki garip ifadenin suçluluk olup olmadığını merak ettim. O gün bizim eve gelip de... ne yapmaya çalışmıştı ki? Hâlâ bilmiyordum. Ama o vahşi bakışı gözlerinde daha önce de görmüştüm. Sesindeki acıyı da duymuştum. Gerçeği öğrenmek için çaresizdi. Ama ben ona o gerçeği hiçbir zaman vermemiştim.

"O kız," dedi Rhett, bakışlarını ardımızdaki pencereye asılmış kayıp ilanına dikerek, "o gece Johnny'nin evindeydi. Ortadan kaybolduğu gece."

"Ne?" Sesimi alçalttım.

Ellerini ceplerine soktu. "Bağırışma duydum. Bir de o lanet kurdun çıkardığı gürültüyü. Dışarı çıktım, oradaydı."

"Ne yapıyordu?"

"Erkek arkadaşıyla birlikte ayrılıyordu."

Sokağın karşısındaki pencerenin ardından Sadie'nin elleriyle yüzünü kapattığını gördüm. Amelia hâlâ yanındaydı, telsizi ağzına yaklaştırmıştı.

"Kim bağırıyordu?"

Rhett omuz silkti. "Bilmiyorum. Ben dışarı çıktığımda, kız çoktan Ben'in kamyonetine biniyordu."

Gözlerim yeniden sokağa kaydı.

Demek Johnny, o gece Autumn'laydı. Ama eğer kız Ben'le ayrıldıysa, o zaman Autumn'u en son gören kişi Johnny değildi.

"Bunu Amelia'ya söyledin mi?" diye sordum.

"Gerçeği bulma konusunda güvenebileceğin son kişilerin, bu işten para kazananlar olduğunu uzun zaman önce öğrendim." dedi Rhett, göz ucuyla lokantanın penceresine bakarak. "Uzun zaman önce öğrendim." Gözlerini kısıp bana döndü. "Bazen işi kendin halletmen gerekir."

Benim yaptığım da bu muydu? İş kendim mi halletmeye çalışıyordum? Rhett Walker'ın kapımızı çalıp saçımı tutup bağırdığı gün o da mı bunu yapıyordu?

Mendili uzattım. "Teşekkür ederim."

"Senin olsun." Rhett bir an bana baktı, sonra kaldırıma yönelirken şapkasını düzeltti. Markete girerken bir kez olsun arkasına bakmadı.

Amelia'nın kamyonetinde bekledim. Dikiz aynasında, yüzümdeki kızarıklığın koyulaşmasını izliyordum. Sonunda geri döndüğünde, direksiyonuna bakarak oturdu.

"Bunun için üzgünüm," dedi, sesi gergindi. "Tamamen yersizdi."

"O gece evdeydi," dedim.

Amelia bana döndü. "Ne?"

"Johnny. Onun bir tanığı var." Yanağımı yeniden sildim, mendili dikkatlice katladım. "Rhett az önce söyledi. Autumn'u o gece geç saatlerde Johnny'nin evinden çıkarken görmüş. Ben Cross almış onu."

Amelia'nın bu yeni bilgiyi zaten bildikleriyle yan yana getirdiğini gördüm.

"Tartışıyorlarmış."

"Neden?"

"Bilmiyor. Ama kardeşim Autumn Fischer'ı en son gören kişi değildi."

Yanımda, Amelia'nın rengi attı. Aynı şeyi düşündüğümüzü görebiliyordum. Kimse Autumn'u aramıyordu çünkü kimse

onun kayıp olduğunu bilmiyordu. Ama Johnny o sırt çantasını vadide bulduysa, o gece kızın kiminle olduğunu biliyordu.

Eğer Johnny'nin geri dönüp birine bunu anlatmasını istemeyen biri varsa... o kişi Ben'di.

Girmi dört

Polise yaşadığım bu serüveni anlatmam dört saat sürdü ve hâlâ her şeyin tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim.

Six Rivers'ta geçirdiğim iki haftayı, her günün her ayrıntısını hatırlamak için çabalayarak anlattıktan sonra, Johnny'nin Autumn Fischer'la bağlantısına ve ölümünden önceki zaman çizelgesine dair bulduğum ipuçlarını ortaya koydum.

Onlara ipucu demek bile bana ihanet etmişim gibi hissettiyordu. Sanki Johnny'nin gizlediği bir şey olduğunu kabul ediyormuşum gibi. Ama olan buydu –kardeşimin bu kasabada sessizce sürdürdüğü hayatın içinden çekip çıkardığım küçük kıvrıntılardı bunlar. Ulaştığım gerçeğin yalnızca bir parçasma giden yoldu.

Soruşturma ekibi Eureka'dan gelmişti ve aylar önce başlaması gereken bir arama çalışmasını nihayet başlatmışlardı. Kimse açık açık söylemiyordu ama Autumn Fischer'ın hâlâ hayatta olma ihtimali neredeyse sıfırdı. Hatta bazıları bu ihtimalin hiç var olmadığını bile söyleyebilirdi.

Polisle birlikte Johnny'nin telefonunu inceledim; yapılan her arama, atılan her mesaj, Instagram'daki her doğrudan ileti kaydedilirken bekledim. Kardeşimin hayatını bir elma gibi ikiye ayırdım, içini dışına çıkardım.

Geçici sorgu odasının kapısı açıldı ve içeri Amelia girdi. Micah'yla birlikte sırt çantasıyla buraya geldiğimiz gecedен beri hiç uyumamışa benziyordu.

"Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz," dedi ve bana

baktı. Sanki hâlâ sakladığım bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “En azından şimdilik.”

Başını koridora doğru eğdi ve ben ayağa kalktım.

“Sana şunu da bildirmem gerekiyor,” diye başladı, “Sadie’den şikâyetçi olmaya hakkın var.”

Bunu söylerken görevini yerine getiriyordu ama ne demek istediği açıktı. Bizim iyiliğimiz için, bunu yapmamamı umuyordu. Bunu korkmuş, korumacı bir annenin taşkınlığı olarak görüp yoluma devam etmemi istiyordu. Açıkçası, bu benim için de uygundu.

“Peki ya Ben?” diye sordum.

Koridordaki kapalı diğer kapıya göz attı. “Hâlâ sorgulanıyor.”

Kalabalık ofisten çıkmak için kendime yol açmak zorunda kaldım. Polis memurları, kâğıt yığınlarının başında bir araya getirilmiş çalışma masalarında kümelenmişti. Bazılarını Johnny’nin evinden tanıyordum. Bunlar son iki haftadır anlamaya çalıştığım, bir araya getirip bir şeylerin yerine oturmasını umduğum detayların sayfalarıydı! Ama artık Johnny’yle ilgili bu bilmeceyi çözenin bir yolu olmadığını kabullenmeye başlamıştım. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Sokağa çıktığımda ciğerlerim patlayacak gibiydi. Kar yağıyordu, yumuşak taneler yere süzülerek iniyor, yorgunluğumu gerçekten hissetmemi sağlıyordu. Sanki yıllarca, hatta yüzyıllarca uyuyabilirdim. Başımı bir yere koysam, bambaşka bir zamanda uyanacakmışım gibi geliyordu.

Şişmiş yanağımdaki kesiğe usulca dokundum. Sadie’nin darbesi, ağzımın içini de dişlerime bastırarak kesmişti ve hâlâ kan tadı vardı. Onun o anlık öfkeyle nasıl patladığını düşününce bile irkilme isteği duyuyordum. Elinin havada savruluşunu görebiliyor, yüzüme çarptığı anda çıkan sesi hâlâ duyabiliyordum.

Telefonumu çıkardım, Micah’yla olan mesajlara baktım ve kurabileceğim tek cümleyi şekillendirdim.

Bitti.

Birkaç saniye içinde yazmaya başladı.

Birkaç dakika içinde oradayım.

Mesajı beğenip telefonu cebime koydum. Ona inandığımı fark ederek şaşırdım. Hâlâ konuşmamıştık, hiçbir şeyi düzeltmemiştik. Ama şu anda her neredeyse, Micah anahtarlarını ve montunu alıyor, arabasına doğru yola çıkıyordu. Beni almaya geliyordu.

Kapı arkamdan açıldı ve Sadie Cross dışarı çıktı –az önce sokakta gördüğüm kıpkırmızı yüzlü kadından eser yoktu. Sadece birkaç saat önce, gözlerindeki o bakış neredeyse vahşiceydi. Zihni yerinden oynamış gibiydi. Oğlunu korumak için bu kasabayı yakıp yıkmaya hazırды.

Johnny benim için çok daha beterini yapmıştı.

Kapının karşı yanındaki cama yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra sonunda konuştu.

“Az önce olanlar için üzgünüm,” dedi, sesi pürüzlüydü. “Gerçekten üzgünüm.”

Başım salladım, olanları tamamen geçiştirmek istiyordum ama içten içe hâlâ sarsılmış durumdaydım ve onun da bunu fark edip etmediğini merak ettim.

“Yani şey,” dedi, soğuk havada burnunu çekerek, “bu Autumn meselesi... Keşke artık sona erse.”

Ona katılan bir kişi daha vardı.

“O kız tam bir felaketti. Gittiği her yerde bir enkaz bırakırdı. Ve Ben’in kalbini kırma şekli...” Burnunu eldivenli parmaklarıyla sildi. “Sanki hiç umurunda değilmiş gibiydi.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü *söyleyecek* bir şey yoktu. Ben ve Autumn arasında ne geçtiğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı –ne yaşanmış olursa olsun, bu birine zarar vermeyi asla haklı çıkarmazdı. Sadie’nin bunu ima ettiğini düşünmüyordum ama onun da Ben’in bir tür kurban olduğunu bilmemi istediği-

ni hissedebiliyordum. Aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu düşünmeden edemiyordum. Johnny onu asla sevmemişti.

Kapı yeniden açıldı ve Ben, yanında Amelia'yla birlikte dışarı çıktı. Sadie'nin gözlerindeki o soluk, donuk ifade neredeyse anında kayboldu. Gözlerini ikisi arasında gezdirerek bakmaya başladı, beklenti içindeydi.

Ben, annesine güven veren bir bakış attı, Amelia ise bunu bir gülümsemeyle pekiştirdi.

"Hepsi tamam," dedi Amelia, Ben'e değil, Sadie'ye bakarak. "Autumn'un annesi, Ben'in o gece onu eve getirdiğini doğruladı. Partideki diğer çocuklara göre geri dönüp içmeye devam etmiş. Daha sonrasında sabaha kadar sızmış."

Dudaklarım aralandı, itiraz etmeye hazırdım ama Sadie'nin göğsünden gelen yüksek bir iç çekiş sesi o anı paramparça etti. Elini bastırıldığı göğsünün altında bir şey patlıyormuş gibiydi, bastırıldığı panik sonunda göğüs kafesinin içinde infilak ediyordu. Gerçekten korkmuştu. Hayır, bundan fazlasıydı. Şoktaydı.

"Ben'in anlattıkları örtüşüyor," dedi Amelia.

Sadie'nin yüzünden tüm renk çekilmişti. Hasta gibi görünüyordu. "Bu iyi," dedi, gözleri yalvarırcasına Amelia'ya çevrilmişti. Bu bir soru cümlesiydi aslında.

Amelia gülümsedi. "Evet, çok iyi. Dediğim gibi, endişelenecek bir şeyiniz yok."

Sadie artık ağlıyordu, burnu kıpkırmızı kesilmişti. Yaşlı gözleri Ben'e döndü.

O anda fark ettim ki, belki de Sadie'nin polisler oğlunu almaya geldiğinde bu kadar panikleme sinin sebebi, Ben'in o gece nerede olduğunu *bilmemesiydi*. Bu, yüzündeki dizginlenemez şaşkınlık ve rahatlamayı açıklıyordu. Belki o da tıpkı benim Johnny hakkında hissettiklerim gibi, Ben'in bir şekilde olaylara karışmış olmasından korkuyordu.

Ben'in gözleri annesine çevrilmişti ve o da şaşkın gibiydi, annesinin bu tepkisinin garip olduğunu düşünüyordu sanki. Çocukluktan çıkıp ergenliğin sınırında duran bu oğlan, zayıf ve

hasta görünüyordu. Çilleri, teninde hatırladığımdan daha koyuydu. Autumn'un onda ne bulduğunu bir kez daha sorguladım. Ama sonra Sadie'nin küçük kasabalar ve sınırlı seçeneklerle ilgili söylediklerini hatırladım. Bu çocuk, yirmi yıl sonra muhtemelen o lokantayı işletiyor, kendi çocuğu da lisede futbol takımında oynuyor olacaktı. Autumn ise oradan kaçmayı başaran kişiydi. En azından, neredeyse.

Ben, Sadie'yi arabasına doğru götürmeden önce bir an için arkasına dönüp bana baktı.

Amelia yanımda durmuş, onları izliyordu.

"Johnny'nin öldüğü hafta sonu şehir dışındaydı," dedi. "Merak ediyorsan."

Ceketin ceplerindeki ellerimi öyle sıkı yumruk yapmıştım ki, eklemlerim sızlıyordu. Ona döndüm.

"Dört gün boyunca yoktu," diye ekledi.

Redding'deki futbol turnuvasını hatırladım. Johnny'nin onu aradığı gece neden kasabada olmadığını açıklarken Amelia bundan söz etmişti. Eğer takım bir maça gitmişse, Ben de onlarla birlikte olurdu. Zihnim hâlâ bir açık kapı aramaya çalışıyordu, elimdeki son ipi bırakmak istemiyordum. Eğer Ben gerçekten burada değilse Johnny'yi o öldürmüş olamazdı.

"Bazen kabullenmesi en zor ölümler, böyle olanlardır, James," dedi Amelia. "Kazalar, en yıkıcı kayıplardır."

Elini koluma koydu, nazıkçe sıktı, sonra içeri döndü. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Her şeyden sonra, kardeşimi öldüren şeyin bir *kaza* olduğuna inanabileceğim bir dünya var mıydı, bilmiyordum. Aptal, lanet bir kaza.

Kulağa neredeyse zalim bir ironi gibi geliyordu.

Ben, caddenin aşağısında kamyonetin kapısını açtı. Daha tam karar verememişken, ayaklarım çoktan ona doğru yürümeğe başlamıştı. Beni görünce bir adım geri çekildi, sanki benden korkuyordu.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Tereddüt etti, dudaklarını yaladı. "Tamam."

"O gece Johnny'nin evinde ne oldu?"

Gözlerime baktı, kaşları çatıldı. "Ne?"

"Autumn'la oradaydınız. Rhett birilerinin tartıştığını duyduğunu söyledi."

Endişeyle sokağı yukarı aşağı süzdü.

"Bilmem gerekiyor, Ben."

"Şey..." Elindeki anahtar halkasını çevirdi, ağzı açılıp kapandı. "Johnny şey sanmış..."

"Ne?" Sesim yükseldi.

"Benim babam olduğunu sanmış." Ben bir çırpıda söyledi, hemen yüzü kıpkırmızı oldu.

Ona baktım.

"Bana bunu birkaç ay önce söylemişti."

Demek Micah haklıydı. Johnny, Ben'in oğlu olduğuna inanmıştı. Ve Sadie ona kanıt vermeyi reddettiğinde, büyük olasılıkla Ben'e gitmişti.

"Peki, öyle miydi?" diye sordum.

Ben derin bir nefes verdi. "Kesin olarak bilmiyorum. Yani, her zaman biraz şüphelenmiştim ama annem hep bir oduncuyla kısa bir ilişki yaşadığını söylerdi. Bu konuyu gerçekten kurcalamaya başlayınca, o hikâyeyi anlatmayı bıraktı. Johnny'yi sorduğumda ise sadece şey dedi..."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Sadece şöyle cevap verirdi: *Onun senin baban olmasını istemezsin, Ben. Bana inan.*"

İçimde beyaz bir öfke kabardı ve anında, kardeşimi savunma içgüdüm yine ortaya çıktı. Ama orada durup Ben'in yüzündeki Johnny izlerini takip ederken, Sadie'yi suçlamakta zorlandım. Johnny'nin Ben'in babası olmasını istememesi için bazı sebepleri vardı ve bunlardan en azından bazılarını geçerli saymamak elde değildi.

"Peki, o gece neden tartıştınız?" diye sordum.

Ben duraksadı. "Johnny konuşmak istemişti. Autumn'la çok-

tan ayrılmıştık ama bunu sadece ona söylemiştim, bu yüzden benimle geldi. Ama Johnny durmadan test yaptırmak istediğini söylüyordu ve... biliniyorum. Kafam karıştı. Ona benden uzak durmasını söyledim. Beni aramayı bırakmasını istedim."

Demek Autumn bu yüzden o gece Johnny'nin evindeydi ve Ben de Six Rivers'a geldiğimden beri bana karşı bu yüzden garip davranıyordu. Bütün bunların onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Nihayet bazı cevaplar almışken, Johnny daha o cevapları sindiremeden hayatından koparılmıştı.

"Artık önemi yok sanırım," dedi, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Artık çok geç."

Gözleri yukarı kaydı ve o parıltı yine belirdi. Neredeyse fark edilemeyecek bir ışıltı ama milyonlarca kez görmüş olduğuma yemin edebilirdim. Sanki kardeşime uzaktan bakmak gibi bir şeydi.

"O gün Johnny'nin evine geldiğinde, masasından bir şey aldın mı?"

Ben'in gözleri yavaşça büyüdü.

Açık elimi kaldırdım. "Başın belaya girmeyecek. Ama ne aldığını biliyorum sanırım."

Bana baktı, çenesi kasıldı.

"Sadece nedenini bilmek istiyorum."

Yüzümü inceledi, sanki güven arıyormuş gibi.

"Bu aramızda kalacak. Söz veriyorum."

İç çekti, ayaklarının üzerinde kıpırdadı. "Geçen yaz... Johnny'nin kulübesine gizlice girdim."

"Ne?"

Yine gözlerini kaldırımdan ayırmadı. "Aslında ne aradığımı pek bilmiyorum. Sanırım onun gerçekten babam olduğuna dair bir tür kanıt arıyordum. Ama sonra Autumn'dan gelen o notu gördüm ve... Her şey değişmişti. Autumn değişmişti, Johnny'yle çok vakit geçiriyordu ve ben... bilmiyorum. Kıskanmıştım."

Bekledim.

"Aralarında bir şey olduğunu düşünmeye başladım ve ona sorduğumda çok sinirlendi. Ama ona inanmadım."

Yavaş yavaş parçaları birleştiriyordum. Dedikodular buradan başlamış, diye düşündüm. Sadie'den değil. Ben'den çıkmıştı.

"Masasının yanındaki panoda o notu gördüm ve Autumn'un yazdığını hemen anladım." Şimdi utanmış gibiydi. "Annemle konuştum, Autumn'un Johnny'yle birlikte olduğunu düşündüğümü söyledim. Zaten beni terk edeceğini biliyordum ve... bilmiyorum, sanırım ikisinden de intikam almak istedim."

"Neden Johnny'den intikam alasın ki?"

"Çünkü o Autumn için *gerçekten* her şeyi değiştirdi. Gitmek istemesinin sebebi oydu. Byron'a başvurmasının nedeni." Yutkundu. "Hiçbir şeyin değişmesini istememiştim."

Micah'nın da böyle hissedip hissetmediğini merak etmeden edemedim. Six Rivers'tan ayrıldığımda, tek kelime etmemişti. Ne itiraz etmişti ne de beni durdurmaya çalışmıştı. Doğru düzgün veda bile etmemişti.

"Peki, neden geri dönüp notu aldın?"

"Johnny'ye olanlardan sonra hakkında dedikodu çıkardığım için kendimi kötü hissediyorum. O söylenti hiçbir zaman tam olarak sönmedi. O notu birinin bulmasını ve bunun bir tür kanıt gibi görünmesini istemedim."

Ağzım büküldü. Olivia bu çocuk hakkında haklıydı. Kırılıyordu. Ama sonunda, hepimiz gibi o da Johnny'yi korumaya çalışmıştı.

Micah'nın kamyoneti Amelia'nın ofisinin önünde durdu. Motor gürlledi, egzoz borusundan düzenli bir duman yükseldi.

"Ben, bana dürüstçe söyle. Sence Autumn Johnny'yle romantik bir ilişki yaşıyor muydu?" Ses tonumu sabit tutmaya çalıştım, gözümü ondan ayırmadım.

"Hayır." Duraksadı. "En azından, öyle olduğunu sanmıyorum."

Uzun, ağır bir nefes verdim. Elleri sıkılı olan yumruklarım gevşedi sonunda. Ben kamyonete bindi, yola çıktı ve onu gözden kaybedene kadar izledim. Sonra Micah'nın kamyonetine doğru yürüdüm. Duman da arabadaydı, kapıyı açıp içeri girdim. Mi-

cah, daha emniyet kemerimi takmadan yüzümdeki kesik izini fark etmişti bile.

“Ne oldu sa—”

“Bir şey değil.”

Elini bana uzattığında geri ittim ama Micah çenemi avuçladı, ona bakmaya zorladı. Dudağımdaki kesiği inceledi, gözlerindeki ifade gerildi, bakışları sertleşti.

“Ne oluyor?” Eli yanağımdan kayıp indi.

Ön camdan dışarı baktım, damarlarımda soğuk ve boş bir his dolup taşıtı. “O yapmadı,” diye fısıldadım. “Johnny yapmadı.”

Girmi beş

Micah'nın eski *sweatshirt*lerinden birini giymiştim, ellerimi kolların içine çekerek merdivenlerden indim. Duman, halının üzerinde kıvrılmış yatıyor, uykulu gözleriyle Micah'nın şömineyi karıştırışını izliyordu. Alevlerin kıpırtısı gözbebeklerine vuruyor, odada sessiz bir hayat belirtisi gibi parlıyordu.

Kendimi koltuğa bıraktım, bacaklarımı altına topladım ve sehpanın üzerindeki yarım kalan viski bardağına uzandım. Tek yudumda içtim; sıvı boğazımdan geçerken yakarak içimi ısıttı, gözlerimi yaşarttı. Bardağı daha yere bırakmadan Micah, sessizlik içinde yeniden doldurdu.

Yanıma oturdu; kalçası bacağıma değiyordu ve o temas, istemesem de bir an için onun bana dokunduğu zamanı çağırdı zihnime. Günlerdir aramızda sessiz bir mesafe vardı ama şimdi, onun bensiz kurduğu bu evin duvarları arasında, belki de hâlâ uzanabileceğim bir parçası kalmıştı.

"Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," dedim, bardaktan bir yudum daha alıp ona uzatarak.

"Evet, bence de," dedi.

Bana dönebilmek için bedenini çevirdi, bir elini bacağıma ilıştirdi. O dokunuş beni toprağa sabitlenmiş gibi hissettirdi; düşüncelerimin ve duygularımın darmadağın olduğu bir anda, bir ağırlık noktası bulmuş gibiydim.

"Yaşananlar için seni suçlamıyorum. Öyle söyledim çünkü asıl suçladığım kişi benim."

Micah, elindeki bardağın içine uzun uzun baktı, sonra öne

eğilip bardağı sehpanın üzerine bıraktı. “Ne için kendini suçluyorsun?”

“Her şey için. Johnny’nin yaşadığı tüm sorunlar için. Onu yeterince koruyamadığım için. Onu yalnız bıraktığım için.” Sesim çoktan çatlamaya başlamıştı. “Griffin’le yaşananlar için.”

“Bu nasıl senin suçun olabilir?”

Derin bir nefes alırken söyleyebilmek için gerekli cesareti toplamaya çalışıyordum.

“Olanlardan haftalar önce, bana yaklaştırmaya çalışıyordu... bilmiyorum, belki bir şeyler başlatmak istiyordu. Ona Byron’dan bahsetmiştim ve sanırım ikimizin de buradan gideceği, gittiğimizde aramızda bir şeyler olacağı fikrine kapılmıştı. O gün vadi-
de, bana...” Duraksadım. “Dokunmaya çalıştı.”

Micah’nın eli bacağımdan çekildi. Kendi elimle yakaladım onu, parmaklarımı onunkilerin arasına dolayarak sımsıkı tuttum.

“Onu ittim, o da öfkelen-
di. O yüzden sarhoş oldu. O yüzden bana silah doğrulttu.”

“James, onun böyle bir şey yapacağım bilmenin imkânı yoktu.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bilmiyordum.”

“Öyleyse nasıl senin sorumluluğun olabilir?”

“Sadece... Johnny’nin yaptığı her şey sanki benim suçumdu. Onu korumak benim görevimdi. Onu dizginlemek. Her saniye, her gün, içimde hep bir endişe vardı. Ne diyecek, ne yapacak, insanlar ona nasıl bakacak. Ve sonunda bu yük taşıyamayacağım kadar ağırlaştı.”

“Onu seviyordun.”

Başımı salladım; dudaklarım istemsizce büküldü. “Ve o, sahip olduğum tek kişiydi.”

“Ben de vardım,” dedi.

Micah’nın böyle doğrudan konuşmasına alışmış olmam gerekirdi ama yine de her seferinde hazırlıksız yakalanıyordum. Gerçek şu ki, bunu hep biliyordum. Micah bu işin içindeydi.

Johnny'yi herkesten daha iyi anlayan oydu. Aslında sırf bu yüzden gitmeye cesaret edebilmişim.

Gülümsedim ama canım yanıyordu. "Haklıydın, biliyor musun?"

"Neyle ilgili?"

"Hiç söylemediğimiz şeylerle bir okyanus doldurabilirdik."

Micah yeniden uzanıp bardağı aldı ve son yudumunu içti. Sessizlik uzun sürdü. Sonra, beklenmedik bir yumuşaklıkla sorusunu sordu. "Şu an sadece bir şey söyleyebilecek olsan, ne olurdu?"

Düşünmem bile gerekmedi. "Ne yaptığımı bildiğim olurdu. Gittiğimde, Johnny'yi sana bıraktığımı biliyordum."

Gözleri gözlerimi aradı. "Bana hiçbir şey bırakmadın. Johnny benim kardeşim gibiydi, James."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ona göz kulak olması için güvendiğim tek kişi sendin. Ve giderken, her şeyi sana yüklediğimi de biliyordum."

Micah başka bir şey söylemeyince, elini kendime doğru çektim; göğsüme bastırdım. Kalbimin deli gibi çarpışı avucunun altındaydı.

Parmaklarımızın birbirine karıştığı yere baktı, çenesi kenetlendi. "Canımı yakan o değildi, James."

Gözlerinde bedenine yayılan ve her bir köşesinde gerilime dönüşen bir acı vardı. "Beni hayatından sildin. Bir anda... Yok ettin. Sanki hiç var olmamışım gibi." Sesindeki ton değişmişti. "Anlıyorum. Bir seçim yapman gerekiyordu. Ve seni ne kadar istesem de James, seninle birlikte San Francisco'da yaşayan, smokin giyip sanat galerisi gezen bir adam olmayacaktım."

Sözleriyle kalbim sızladı.

"Sadece başka biriymişim gibi davranmanın bir yolunu bulabilmek istedim."

"Ve yapabildin mi?"

"Evet," dedim. "Yaptım."

Kimsenin bilmediği şeyse, o kararı verdiğimden beri en az

bin kere sorguladığımdı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o kararı değiştireceğimi sanmıyordum. Byron'dan, işimden ya da şehirde kurduğum hayattan vazgeçmezdim. Ama artık ne istediğimi tam olarak bildiğimden de emin değildim.

"Benden nefret etmiyor musun?" Cevabından en çok korktuğum soruyu sorma riskini göze alarak dile getirdim.

Micah'nun dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Keşke senden nefret edebilseydim," dedi. "Her şey çok daha kolay olurdu."

İkimiz de güldük. Ve bu iyi geldi. Unuttuğumuz bir dili yeniden konuşmak gibiydi.

"Peki ya sen?" dedim. "Şu an sadece bir şey söyleyebilecek olsan, ne olurdu?"

Düşündü. "Hiçbir bedeli olmasa mı? Hiçbir sonucu?"

"Evet."

"Bunu söylememi gerçekten istiyor musun?"

Başımı salladım.

Parmaklarını benimkilerden ayırdı ve elleri yükselerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. Orada, ellerinin sıcaklığında kabaran şey beni içine çekip eritmek istiyordu. Bileklerinden tuttum, gitmesine izin vermemek ister gibi; kalbim çılgınca çarparken bekledim.

Başparmağı yanağımın üzerinden geçip şakaklarımı buldu. "Peki. O zaman söylüyorum."

Hazırlandım, gözlerim onun yüzünde gezinirken bir an daha bekledim. Sonra eğildi, dudakları nazikçe benimkine dokundu ve o sözcükleri fısıltıyla, dudaklarımın tam üzerinde söyledi:

"San Francisco'ya geri dönme."

Girmi altı

Postanenin önünde duruyordum, paketi kollarımda sımsıkı tutarken gözümü ana caddenin ucuna dikmiştim. Her an kurye gelebilirdi.

Quinn, Six Rivers'ta neler olup bittiğinden habersizdi ve bunun böyle kalmasını istiyordum. CAS teslim tarihi yaklaşırken, Amelia'dan ihtiyacım olan her şeyi tam zamanında geri almayı başarmıştım ama bu karmaşanın içinde paketi planladığım gibi bizzat teslim etmem imkânsızdı.

Paketi göğsüme bastırdım, parmaklarım onu güvenle sarıp sarmalamak için bağladığım sicimle oynuyordu. Quinn, taramaların yanı sıra fiziksel kopyaların da teslim alınması için birini ayarlamıştı ve ben o paketi teslim ettiğim anda Johnny'nin tüm çalışmaları artık CAS'a ait olacaktı. Tüm defterler, tablolar, fotoğraflar.

Ama en çok da negatifleri vermek zor geliyordu. Johnny'nin dijital fotoğrafa karşı takıntılı mesafesi yüzünden, o negatifler onun araştırmaya kattığı özgün imzanın tek somut izleriydi. Yerine konamayacak, taklit edilemeyecek tek şeydi onlar.

Kalın montlarına sarınmış bir kadınla bir adam yanımdan geçerken bana yan gözle baktılar ama gülümsemeye tenezzül etmediler. Autumn'un ortadan kayboluşuyla ilgili olarak Johnny'nin adı resmî olarak temize çıkarılmamıştı ve kasaba, ikisi arasındaki ilişki hakkındaki dedikodulara tam anlamıyla teslim olmuştu. Six Rivers halkının büyük kısmı "onlar hakkında hep bir *hissiyatı* olanlardan" oluşuyordu. Ama eğer gerçekten böyle bir şey his-

setmişlerse, bu hislerini zamanında dile getirip bir işe yaramasını sağlamak konusunda kimsenin üstüne düşeni yapmadığı da ortadaydı.

Johnny ve Autumn arasında uygunsuz bir ilişki olduğuna dair hâlâ herhangi bir kanıt yoktu ve ortada kesin bir şey bulunana kadar, Ben Cross'a inanmayı tercih ediyordum. Hem o hem de Rhett, Autumn'un o gece Johnny'nin evinden ayrıldığını doğrulayabilirdi ama bu hikâyenin ipi ne kadar çekilirse, o kadar çözülüyordu. İnsanlar ellerindekini birbirininkiyle karşılaştırarak anlatıyı tamamlamaya çalışıyordu –belki Johnny, o gece Ben onu bıraktıktan sonra Autumn'un peşinden gitmişti. Ya da vadiye gittiği gün, aslında bir katilin cinayet mahalline geri dönüşünden ibaretti. Hatta sırt çantasının bir tür zafer anısı olduğuna inananlar bile vardı. Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

İçimin derinliklerinde büyük bir parçam, Six Rivers'a ilk geldiğimde o karanlık odadaki zamana dönmeyi diliyordu. O negatifteki küçük pembe lekeyi hiç fark etmemeyi. O fotoğrafı büyütmemiş olsaydım, kimse Johnny'nin hayatını bu kadar didik didik etmeyecekti. Ama bu, aynı zamanda Autumn'un kayboluşunun zamanın içinde tamamen silinmiş kalacağı anlamına da gelirdi. O, bunu hak etmiyordu.

Ufukta bir araba görmek umuduyla yeniden yola baktım. San Francisco'dan buraya araba yolculuğu altı saatten fazla sürüyordu ve kurye yirmi dakikadan fazla gecikmişti. Beklerken elim telefona gitti, istemsizce Autumn'un Instagram profilini açtım –bunu artık günde birkaç kez yapıyordum. Onun hareketsiz hesabında gezinmek, kendimi yatıştırmanın bir yolu hâline gelmişti; üzerinde fazla düşünmeye hazır değildim.

Profilin en üstünde, Six Rivers'tan ayrılmasından bir gün önce paylaşılmış bir kare duruyordu hâlâ. Tam da bu caddede çekilmişti. Yaz sonu partisinin olduğu gündü, Ben'le birlikte Johnny'nin evine gittiği gün. Birileri tarafından son kez görüldüğü gündü.

Başlığı yüzüncü kez okudum.

Six Rivers'ta son parti. Şafakta yola çıkıyoruz.

Olmaması gereken buydu. Autumn'un önünde upuzun bir hayat olmalıydı, sonu olmayan olasılıklarla dolu bir deniz. Görünen o ki, Johnny de onun için bunu istemişti.

Gönderinin altındaki yorumlar, ilk kez gördüğümünden bu yana katbekat artmıştı. Autumn'un kaybolduğunun açıklanmasından ve kasabanın dört bir yanına posterler asılmasından sonra herkes bir yerlerden çıkıp ona mesaj bırakmak istemiş gibiydi. En başından beri orada olan birkaç yorum hâlâ en üstteydi.

Telefonum titreşti ve ekranın üstünde Olivia'dan gelen bir mesaj belirerek fotoğrafın üzerine bindi.

Johnny'nin eşyalarının hâlâ karanlık odada olduğunu gördüm.
Kabininde duruyorlar, uğramak istersen.

Olivia'nın benim için bıraktığı klasörü tamamen unutmuştum. Cümlelerin sonuna gözlüklü emoji eklemişti ve bu beni gülümsetti. Olivia, Six Rivers'ta Johnny'yi bir günah keçisine çevirmeye çalışmayan nadir insanlardan biriydi ve onu *görmezden geldiğim* için şimdi kendimi her zamankinden daha fazla suçlu hissediyordum. Meğer, bu kasabadaki gerçek dostlarımızdan biri oymuş.

Yumuşak bir fren sesi başımı kaldırmama neden oldu; parlak siyah bir sedan ana caddeye girmişti. Parlak boyası, koyu camları ve kaputundaki jaguar amblemiyle, bulunduğu ortamla fena hâlde tezat oluşturunuyordu. Yavaşladı, kaldırıma yanaşıp durdu. Ama kapı açıldığında inen bir kurye değildi. Quinn'di.

"James!" Adımı, o İngiliz aksanıyla telaffuz etti.

Yüzümdeki şaşkınlığı saklayamayarak ona ve şoföre baktım. Quinn, arabadan inmesini bekleyeceğim son kişiydi ve belki de şu anda görmek isteyeceğim en son kişi. Six Rivers, elimde tuttuğum araştırma yığını ve kardeşimin itibarı için pek hayırlı olmayan dedikodularla kaynıyordu. San Francisco gibi bir yerde, böyle bir ilişkilendirme önemliydi.

“Ne işin var burada?” Hafif bir tebessümle sordum ama se-
simdeki gerginlik anlaşılıyordu. Quinn bunu fark etmedi bile.

“Johnny’nin çalışmalarım bizzat teslim alırsam içim daha ra-
hat eder diye düşündüm,” dedi.

Öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurduğunda, bizi gören
biri var mı diye hemen kaldırıma göz gezdirdim. Sarılırken vü-
cudum kaskatı kesildi, kollarım paketi sımsıkı kavramaya de-
vam ediyordu.

“Ya da belki de seni görmek için bir bahane arıyorumdur. Na-
sıl olduğunu görmek istedim,” dedi daha yumuşak bir sesle.

Kahverengi gözleri yüzümde dolaştı, sanki gerçekten iyi olup
olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Quinn’in doğasında ciddi bir
hava vardı ama bu nazik bakış, onu olduğundan daha yakışıklı
gösteriyordu.

“Gerçekten çok nazıksın. Teşekkür ederim, Quinn.”

“Biliyorum, biraz paldır küldür geldim ama... Kahve içecek
vaktin var mı?” diye sordu, umutla.

“Tabii.”

Gülümsemi, ardından derin bir nefes vererek rahatladı. “Ha-
rika. Nereye gidelim?”

Dudaklarımı yaladım, gözüm karşı kaldırımdaki lokantanın
boyalı camlarına kaydı. Şehirdeyken her köşe başında bir kah-
veci, çay evi, kafe ya da bistro olurdu. “Burası küçük bir kasaba.
Çok fazla seçenek yok.”

“Ben seçici değilim.” Arabasının kapısını kapatıp şoföre bir
işaret verdi. “Sen önden git.”

Onun gülümsemesini taklit etmek için kendimi zorladım,
sonra yine gözüm sokaktaki arabaları taradı. Kaldırıma baktım.
İşte o anda aslında Micah’ı aradığımı fark ettim. Kamyoneti gö-
rünüyordu ama bugün kasabada olduğunu biliyordum.

San Francisco’ya geri dönmememi istediğinde cevap verme-
miştim ve sabah onun yatağında uyandığımda, çoktan gitmişti.
O sözler beni öylesine hazırlıksız yakalamıştı ki hâlâ aklımda
dönüp duruyordu. Şimdi ise Six Rivers dışındaki hayatım, pe-
şimden gelip kapımda belirivermişti.

Yürümeye başladık ve Quinn ana caddeye hayranlıkla baktı. “Manzara harika, değil mi?” diye mırıldandı. “Burada büyümüş olmana inanamıyorum.”

“Evet, öyle,” dedim.

Ben de gözlerimi uzaklardaki ormana çevirdim, onun bakış açısından görmeye çalıştım. Bu kartpostal gibi kasaba, ormanın dizginlenemez güzelliği karşısında bir tabloyu andırıyordu. Yüzeyde bakıldığında, burası dünyanın karmaşasından uzak bir sığınak gibi görünüyordu. Belki de bir zamanlar öyleydi, ağaçlar kesilip insanların yaşayacağı bir kasabaya dönüştürülmeden önce. İnsan eli değmeden önce. Ama artık insanların olduğu yerde acı da vardı. Burası bile farklı değildi.

Lokantanın kapısını açtığımda içerideki konuşmalar durdu ve bu kez tezgâh boyunca oturanlarla masalardaki insanlar sadece bana değil, Quinn’e de bakıyordu. Kaşmir kazağı, ceket takımı ve kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükleriyle, flanel ve kot denizinin ortasında oldukça sırttığı kesindi.

Quinn o tanıdık, nazik gülümsemesiyle odayı taradı ama kimse gülümsemeyince ifadesi biraz düştü. Gözlerinin ardında dönen soruları, şüpheye yakın merakı görebiliyordum. Son bir haftadır Six Rivers, buralıların alışkın olmadığı türden yabancılarla dolmuştu. Polisler, müfettişler, sosyal hizmet görevlileri... Şimdi ise bu listeye şehirden gelmiş, düzgün traşlı, deri ayakka-bılı bir adam daha eklenmişti.

“Pek misafirperver değiller, değil mi?” diye mırıldandı.

Ama Quinn’in yüzünde hâlâ ince bir mizah izi vardı ki, bu da ona artı puan kazandırıyordu.

“Hayır, pek sayılmaz,” dedim, gülümsememi bastırarak.

Sadie arka taraftan çıktı, beni görünce adımları hafifçe duraksadı. Birkaç saniye sürdü ama sonra sıcak bir gülümseme denedi, duruşu biraz mahcuptu. Onu, Ben’in sorgulanmasından bu yana ilk kez görüyordum ancak şimdi oğlunun üzerindeki oklar dağılmışken işleri toparlamaya çalışıyordu. Onca yıl geçmesine rağmen bu tarafı hâlâ tanıdık geliyordu. Sadie hararetiydi ama sonunda yumuşardı. Hep öyle olmuştu.

“Merhaba, James.” Ellerindeki bezi sıkarak buruş buruş etti.
“Size ne getireyim?”

“Sadece iki kahve,” dedim, gözlerine yalnızca bir saniyeliğine bakarak.

Başını salladı, fincanları almak için uzandı ve lokantada boş olan tek masanın Johnny’nin köşesi olduğunu fark ettiğimde yutkundum. Omuzlarımda biriken gerginliği gevşetmeye çalışarak, Quinn’i oraya doğru yönlendirdim.

“Geçenlerde Rhia’ya rastladım.” Quinn, köşeye kaydı. “Sergi gayet güzel ilerliyormuş, öyle dedi.”

Bedenimi saran soğuk dalgasını yok saymaya çalışarak ben de oturdum. Pencerenin dışındaki manzara bir anlık titredi, sonra değişti; saat geri sarıldı ve her şey bir sonbahar sahnesine dönüştü. Karla kaplı kaldırım yerini çatlamış, çam iğneleriyle kaplı betona bıraktı. Gökyüzü griydi. Lokantadaki sesler de değişti, sanki içerisi neredeyse bomboşmuş gibi, her şey sessizliğe gömüldü.

O görüntüyü zihnimden ittim, kendimi âna döndürmek için Quinn’in masanın üzerinde kenetlediği ellerine odaklandım.

“Gitmeyi düşünüyorum,” dedi, başını biraz eğip gözlerimi yakalamaya çalışarak. “Gösteriye.”

Gözlerimi kırdım; o anda dank etti. Quinn’in bu kadar yolu yalnızca Johnny’nin araştırmalarını almak için gelmediği açıktı. Bu bir jestti. Son bir yıldır, yavaş ve ince dokunuşlarla ilerleyen bir yolu denemişti. Johnny öldükten sonra ise çoğunlukla geri çekilmişti. Ama şimdi, yeniden suyu yokluyordu. Ve anlaşılan, bu konuda gergindi.

Onu oyalamak gibi bir niyetim olmamıştı ama Quinn, sadece yalnızken arayabileceğin ya da sırf bir geceliğine birlikte olunacak biri değildi. Sıcaktı, kültürlüydü. Başarılıydı. Tutkusu ve hedefi vardı. Ama Quinn gibi biri... çok daimî bir his veriyordu.

Sadie masanın kenarında belirdi, fincanları ve küçük bir kahve kréması sürahisini masaya bıraktı. Bana dikkatlice baktı. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, haber verin yeter,” dedi.

“Sağ ol,” diye boğulur gibi bir sesle fısıldadım, ardından gömleğimin yakasını gevşetmek için elimi uzattım.

Yavaş yavaş, lokantanın sesleri geri geldi; pencerenin dışındaki manzara sabitlenmişti artık. O an –o anı– geçmişti. Nihayet nefes alabiliyordum.

Paketi masanın üzerinden Quinn’e doğru ittim, parmaklarım kahverengi kâğıdın kıvrımlarından kaydı. Quinn birkaç saniye pakete baktı, sonra elini üzerine koydu. Sergiyle ilgili sorusunu hâlâ yanıtlamamıştım, konu pek de ustaca değişmemişti ama yine de üzerine gitmedi.

“Bu projenin onun sayesinde ne kadar geliştiğini tahmin bile edemezsin, James. Gelecek nesiller için ne anlama geleceğini de,” dedi.

Ama aslında az çok bir fikrim vardı. Son haftalarda, Johnny’nin sözleri zihnimde sürekli dönüp duruyordu.

Ne bok yemeye buradayız ki?

Bu soruyu uzun zamandır soruyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, aslında yalnızca iyi bir şey yapmaya çalıştığımı hissediyordum.

“Emin ellerde. Merak etme,” dedi Quinn, yüzümdeki ifadeyi okuyarak.

Fincanı avuçlarımdan arasına aldım; ellerim paket olmadan boş kalmış gibi geliyordu. “Johnny’yi pek tanımıyordun,” dedim bir duraksamayla. “Ama bu proje onun için önemliydi. Ona bir amaç verdi. Bu şansı ona verdiğin için gerçekten minnettardım.”

Quinn, Johnny’ye hayatını değiştiren bir fırsat sunmuştu. Hem iyi anlamda hem de kötü. Artık görebiliyordum ki, onun ölümüne yol açan her şey benimle değil, evrenin rasgeleliğiyle, öngörülemezliğiyle ilgiliydi. Her şeyi kontrol etmeye çalışmış-tım ama sonunda aslında hiçbir şeyin öneminin olmadığını anlamıştım. Ve yine de... hepsi önemliydi.

“Dönünce seni yemeğe çıkarsam nasıl olur?” diye sordu Quinn, gözlerinde hafif bir çekingenlikle. “Belki bu sefer... bunu gerçekten deneriz?”

O tek bakışta, bir geleceğin tamamını görebiliyordum. Son yirmi yıldır kurduğum hayatla uyumlu bir dizi olay. Sabit fiyatlı tadım menüleri, Marina District'te bir daire, San Francisco Sanat Konseyi'nde bir koltuk. Bütün bunlar, burada yaşayabileceğim hayattan çok farklıydı.

San Francisco'ya geri dönme.

Micah'nun derin, hafif nefesli sesi hâlâ dudaklarımda canlıydı ama artık yalnızca çoktan yitip gitmiş bir rüyanın kalıntısıydı. Buraya geri dönmek, karanlığa yeniden düşmek gibiydi. Ha-yaletlerle dolu bir hayat yaşamak istemiyordum. Ama masanın karşısında, parmaklarımın ucunda bir gerçeklik oturuyordu. Six Rivers'tan ayrıldığımda sığındığım yerde yaşayan iyi bir adam. Tek yapmam gereken elimi uzatıp tutmaktı.

Girmi yedi

Adımlarım, lisenin doğu kanadındaki boş koridorda yankılandı. Yerdeki yansımam, sürekli şekil değiştiren bir siluetti. Hafta sonları, binanın tamamı değişıyordu; pencerelerden açılı gelen ışıık huzmeleri kesintisiz uzanıyor, odaların boşluğuysa neredeyse yankılanacak kadar geniş oluyordu.

Karanlık oda yarı açık bırakılmıştı; banyo suyunun hafif şırıltısıyla birlikte, banyo sıvısının kokusu da koridora sızmıştı. Açık kapının yanından geçerken Johnny'nin siluetini gördüm ama gözümü bile kırpmadım. Artık hep böyle mi olacaktı? Hayatımın kenar boşluklarına katlanmış Johnny parçalarıyla mı yaşayacaktım?

İçeri girdiğimde Olivia'nın sınıfı boştu. Telefonuma baktım, saate göz attım. Birkaç dakika geç kalmıştım. Güneş ışınları havayı delip geçiyor, linolyum zeminde şeritler oluşturunuyordu. Duvar boyunca yürürken parmaklarımı resimlerin üzerinden geçirdim. Her gelişimde, bu yerin mürekkep, kil ve tanıdık yüzlerce başka şeyin kokusu beni Byron'a geri götürüyordu.

Autumn'un fotoğraf serisine geldiğimde durdum. Çerçevenilmiş ve panoya asılmıştı. Görsellerin köşesinde kurşun kalemle çizilmiş o küçük yıldız vardı -Johnny'nin evinde gördüğüm nottakiyle aynıydı. Ama bu ağaçlar artık bana farklı görünüyordu. Farklı bir anlam taşıyorlardı. Keşke Autumn'a ne ifade ettiklerini bilebilseydim.

"James!" Olivia sınıfın kapısında belirdi, bir eli kapının pervazındaydı.

“Selam.”

“Seni duyduğumu düşünmüştüm. Az kalsın kaçırıyordun beni.” Doğruca masasının arkasındaki rafta duran büyük klasörlere yöneldi, ikisini aşağı çekti.

“Üzgünüm, biraz oyalandım,” dedim. Kendime şaşırarak, Quinn’den bahsetmek istediğimi fark ettim. Sanki hâlâ içimde bir yerlerde yaşayan o genç kız, her şeyi bir arkadaşıyla enine boyuna didikleyip analiz etmek, detayları konuşmak istiyordu. Bu hissi özlediğimi fark ettim.

“Dosya hâlâ karanlık odada,” dedi Olivia, aradığı klasörü bulup masanın üzerindeki dağınık masa takviminin üstüne açarak. Saydam dosya kılıflarını karıştırmaya başladı. “Ama birkaç bas-kiya da denk geldim, onları da sana ulaştırmak istedim.”

Masaya kalçamı yasladım. “Çok ince düşünmüşsün.”

“Buraya koyduğumu biliyorum,” diye mırıldandı, gözleri fotoğrafların üzerinden hızla geçerken. Sayfaları çevirmeye devam etti ve sonunda durdu. “İşte buradalar!”

Duman’ın fotoğrafı ve birkaç tanesi daha birlikte zımbalanmış, aynı kılıfa yerleştirilmişti. Olivia onları çıkarıp bana uzattı.

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Duman’ın fotoğrafı kulübenin verandasında otururken çekilmişti. Yaşsız, kehribar rengi gözleri yola dikilmişti, ağzı açıktı ve dili bir yanından sarkıyordu.

“Ne durumdasın?” diye sordu Olivia.

Gülümsemem yavaşça yüzümden silindi. “İyiyim. Ya sen?”

Klasörü kapatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Garip birkaç gün oldu.”

“Byron’la konuştun mu?”

Başını salladı. “Autumn’a ulaşmaya çalışıyorlarmış çünkü birinci dönem harcının bir kısmı ödenmiş ama sonra hiç ortada görünmemiş.”

Johnny’nin banka hesabındaki ödemeyi hatırlayınca o garip his yeniden midemde ağırlaştı. Bununla ilgili onlarla konuşmam gerekecekti.

“Burada herkes yıkıldı. Öğrenciler, öğretmenler... Hâlâ inanmak zor,” dedi Olivia.

Olivia’ya Johnny ve Autumn’un ilişkisi hakkında ne bildiğini doğrudan sormaya birkaç kez yaklaşmışım. Ama o, konuyu hiç açmamıştı. Bu, daha önceden tanıdığım Olivia’yla tutarlıydı. Sadie hep açık sözlüydü, zor konulardan kaçmazdı. Ama Olivia hep biraz arka planda kalır, hep olayların kıyısından dolaşırdı.

“Olivia,” dedim, kelimeleri dikkatli seçmeye çalışarak.

Ama kalm çerçevesi gözüklerinin ardından bana o geniş, masum gözlerle baktığında fikrimi değiştirdim. Zaten yeterince şey ortaya saçılmış, yeterince soru işareti yaratılmıştı. Tüm bu ağırlığın kasabanın üstüne çöktüğünü hissediyordum. Ve Johnny’nin yarattığı karmaşaya daha fazla insanı dâhil etmenin hiç kimseye faydası olmayacaktı.

“Sadece...” Derin bir nefes verdim. “Teşekkür ederim. Johnny’nin arkadaşı olduğun için.”

“Rica ederim.” Dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi, başını hafifçe yana eğdi.

“Şehre ne zaman dönüyorsun?”

“Birkaç güne. Biraz da... işlerin nasıl-” Cümleyi bitirmedim. Gerek yoktu.

Bana anlayışla baktı. “Gitmeden önce *The Penny*’de bir şeyler içelim mi?”

“Güzel olur.”

Rafa döndü, klasörleri tekrar yerine yerleştirdi. Ben de bakişlarımı son bir kez sınıfın üzerinde gezdirdim. Lisenin yarısını Olivia’yla aynı hayali kurarak geçirmiştik ama onu gerçekleştiren sadece birimiz olmuştu. Ve şimdi, hangimizin daha iyi durumda olduğunu düşünmeden edemiyordum. Olivia burada mutlu, huzurlu görünüyordu. Kendime ister istemez ben de olabilir miyim, diye sordum.

Geldiğim yolu takip ederek koridordan geri döndüm, karanlık odayı bulup ışığı açtım. Johnny gitmişti. Kimyasal dolu tep-siler boştu ve ters çevrilmişti, su banyosu kapatılmıştı ama ipe

asılı baskılar hâlâ parlıyordu. Gülümsedim. Bunlar Olivia'nın olmalıydı.

İçeri bir adım attım, fotoğraf serisini incelemeye başladım. İlk başta ne olduklarını tam çıkaramadım. Ama yavaş yavaş gözlerim karmaşık şekilleri anlamlandırmaya başladı. Bir makro lensle çekilmiş buz fotoğraflarıydı bunlar. O kadar yakından çekilmişlerdi ki desenler bambaşka bir şeye benziyordu. Belki de kardır, diye düşündüm.

Olivia'nın hâlâ fotoğraf çekiyor olmasına sevinmiştim. Bu fikrin içinde neredeyse romantik bir yan vardı –sadece yaratmak için bir şey üretmek. Sergilenmesi ya da paylaşılması, hatta başkalarının değerlendirmesi için değil. Yorumlardan, fırsatlardan uzak. Sadece... özgürce.

Bu düşünceyle dudaklarımdaki gülümseme silindi. En son ne zaman bu şekilde sanat üretmişim?

Koridordan Olivia'nın ayak sesleri yankılandı, ardından otoparka açılan çift kapıların gıcırdaması geldi. Karşı duvarı kaplayan gömme rafların arasında Johnny'nin baş harflerinin yazılı olduğu bant parçasını buldum. Manila dosya hâlâ oradaydı.

Dosyayı açtım, içindekilere göz gezdirdim. Birkaç parça fotoğraf kâğıdı, üstünde pozlama ve banyo sürelerinin karalanmış olduğu yıpranmış bir defter ve ev yapımı soldurma* ve yakma** araçları vardı.

Dosyayı kapattım, kolumun altına sıkıştırdım. Sonra elimle yukarı uzanıp sırf eskileri anmak için ışığı kapattım. Soluk beyaz floresanlar birer birer sönüp yerini doygun bir kırmızıya bıraktı. Yerimde bir tur döndüm, o ânı içime çektim. Elim soğuk tezgâhın kenarında kayarken büyütücüye yürüdüm, sadece uğultusunu duymak için onu da açtım.

Orada birkaç saniye daha öylece durdum. Sonra ışığı tekrar

* Soldurma aracı, tonu veya doygunluğu etkilemeden görüntünün belirli alanlarını aydınlatılmasına olanak sağlar. –yhn

** Yakma aracı, görüntüdeki alanların rengini koyulaştırır. Yakma aracıyla bir alanın üzerini ne kadar fazla boyanırsa alan o kadar kararır. –yhn

çtım. Odaanın renkleri anında soldu. Gözlerimle karanlık odayı ir kez daha taradım ve kapıyı açtım. Ama tam koridora adım tacakken, bir şey beni durdurdu.

Kapı kolunu bıraktım, gözlerim tekrar ipte kuruyan fotoğ-aflara kaydı. Elimi uzatıp parmak uçlarımla o karmaşık çizgi lizisine hafifçe dokundum. Ne tam olarak buz ne de kar... bu ırağıydı.

Aklımın bir köşesinde bir tanıdıklık duygusu kıpırdanmaya başladı. Sanki bunları daha önce görmüştüm. Telefonumu çıkarp Instagram'ı açtım ve hemen Autumn'un hesabını buldum. Son gönderinin altındaki yorumlara tıkladım. Aradığım yorumu gördüğüm anda düşünce kafamda şekillenmeye başlamıştı bile:

@İlkAyazGüncesi Erkenden!

Kullanıcı adına tıkladım, profili ekranı doldurdu. Karşıma çıkan fotoğraflar karanlık odadakiyle neredeyse aynıydı. Bunlar Olivia'nın olmalıydı. Başka açıklaması yoktu.

Zaten kendi fotoğraf serisi üzerine çalıştığını söylemişti –ve işte buydu. @İlkAyazGüncesi Olivia Shaw'dı.

Profilde kişisel bilgi yoktu ama Autumn'un hesabıyla sürekli etkileşim hâlindeydi. Tüm fotoğraflarım beğenmişti ve karşılıklı birbirlerini takip ediyorlardı. Ama kafamda çınlayan asıl şey o yorumdu.

Erkenden!

Gerçek ağır ağır yerleşti içime ve mideme taş gibi oturdu. Autumn, okula gitmek üzere ertesi sabah yola çıkacağını yazmıştı. *Şafakta yola çıkıyoruz* dediğinde belki de San Francisco'daki yeni hayata bir gönderme yapmıyordu. Belki de gerçek planlardan söz ediyordu. Sabah erken saatlerde yapılacak planlardan. Olivia'yla.

İpteki fotoğraflardan birini tuttum ve çekip aldım. Kapıyı açtım, adımlarım hızlanarak beni tekrar boş sınıfa götürdü. Doğruca Olivia'nın masasının başına gittim, dosyayı elimden bıraktım

ve takvimin üzerindeki karmaşayı temizledim. Takvim kutularının dışına taşmış, her renkten kalemle yazılmış notlar Olivia'nın o kıvrımlı el yazısıyla doluydu. Sayfaları geriye çevirdim, ağustos ayına ulaştım. Parmağım Autumn'un son gönderisini paylaştığı tarihte, 18 Ağustos'ta durdu. Hemen yanında, 19 Ağustos'un köşesine karalanmış bir not vardı.

Autumn'un okula gitmek için ayrıldığı gün.

✱ ile fotoğraf çekimi – 05:30

Autumn'un Johnny'nin evine gittiği gece, onun en son görüldüğü zaman değildi. Ertesi sabah Olivia'yla birlikteydi.

Koridorda anahtarların şingirtisi duyulunca irkildim. Takvimi elimden düşürdüm. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlamıştı. Olivia tekrar kapıda belirdi. Hâlâ orada olmama şaşırmış gibiydi.

"Ah!" diye güldü. "Kusura bakma, seni korkutmak istemiştim. Sadece... bir şeyimi unutmuşum..."

Adımları yavaşlarken kelimeleri de yavaşladı. Masasına bakınca sesi iyice azaldı.

"Ne yapıyorsun?" Tonu hâlâ hafifti ama bakışları keskinleşmişti.

"İlk Ayaz sensin." Kendi sesimi bile zor duyuyordum, kafamın içinde parçaları hâlâ birleştirmeye çalışıyordum.

Olivia tekrar güldü. "Ne?"

"Instagram'da. @İlkAyazGünce'si sen misin?"

Biraz rahatladı ama şimdi yanakları kızarmıştı. "Ah, evet, benim."

Erkenden!

O kelimeler kafamda yeniden çınladı.

"Bunu nasıl anladın?" Şimdi neredeyse gururla gülümsüyordu.

Karanlık odadan aldığım fotoğrafı aramızda kaldırdım.

Kaşlarını çattı. "Ah, onlar kurumadan dokunulmamalı aslında." Uzanıp kenarlarından dikkatlice aldı.

"Bu, üzerinde çalıştığın seri," dedim.

“Evet. Biterse mucize olur, sürekli üzerinde çalışıyorum,” dedi, hafif bir kahkahayla.

Eline aldığı fotoğrafa bakıyordum ama şekiller artık bozuluyordu. Görüşüm bulanıklaşıp parçalanmaya başlamıştı. Yavaşça gözlerim odayı taradı, duvarda asılı duran Autumn’un serisine kaydı. Olivia da bakışımı takip etti. Sessizleşti. Ve ben daha kelimeleri toparlayamadan, ortamın havası birden değişti. Sanki aklımdan geçenleri görebiliyordu. Sanki her şeyin, gözlerimin ardında nasıl şekillendiğini izliyordu.

Sözler dudaklarımdan dökülmeden duramadı. “O sabah onunlaydın, değil mi?”

Olivia kıpırdamadı. Konuşmadı.

Takvimi yerden aldım, ona doğru uzattım. Aldı ve gözleri notlar üzerinde gezinmeye başladı.

“Byron’a gitmeden önceki sabah onunlaydın.”

Olivia altdudağını ısırды. Parlak, yuvarlak gözleri anında cam gibi parladı. Bütün hâli, duruşu bile solmuş gibiydi. Neredeyse korkmuş bir çocuğa benziyordu. Gözlüğünü burnuna itti, ağzı yana doğru büküldü. Ağlayacak gibiydi.

“Takvimi düşünmemiştim,” dedi. “Bunu gerçekten düşünmemiştim.”

İçgüdüsel olarak arka cebime uzanıp telefonumu çıkardım.

“Instagram hesabını da düşünmemiştim.”

Zihnimde vardığım sonucu çoktan görmüştü. Takvimi yavaşça yerine koydu, yanaklarından biri boyunca bir damla gözyaşı süzüldü. “Autumn’u gerçekten önemsemişimi anlamanı istiyorum.”

Nabzım hızlandı, başım hafiflemeye başladı. Ekranı baktım, telefonun kilidini açtım.

“Çünkü o çok...” Olivia yine dudağını ısırды. “Özeldi.”

Yanımdan geçerek odanın öbür ucundaki Autumn’un serisine yürüdü. Ona bakakaldım, tek kelime edemedim.

“Ve şanslıydı. İşte mesele oydu.” Burnunu çekti. “Bazı insanlar sadece... şanslıdır. İnsanlar onları fark eder. Onlara kapılar

açar, fırsatlar yaratır. Autumn öyle biriydi. Sanki herkes onun gideceği yere ulaşmasına yardım etmek istiyordu.”

Artık sadece Autumn hakkında konuşmuyordu. Kendinden bahsediyordu. Kimsenin fark etmediği, kimsenin kapı açmayı düşünmediği o kırsal kasabadaki genç sanatçıdan.

“Bunun yeteneğinden kaynaklandığını biliyorum. Görmemek için kör olmak gerekir, değil mi? Üstelik o özgüveni vardı, sanki nereye gitse peşinden bir spot ışığı hareket ediyordu.” Gözlerinden ikiz yaş damlaları süzülürken sesi hayranlıkla doluydu. “O senin gibiydi, James. Johnny de öyle düşünüyordu.”

“Ne oldu, Olivia?” diye fısıldadım.

Yüz kasları titredi, başını kaldırıp yüzüme baktı. Sanki bu konuda bana güvenip güvenemeyeceğini tartıyordu.

“Biliyorum, okul dışında bir öğrenciyle vakit geçirmek pek doğru değildi,” dedi. “Ama ikimiz de kendi serimiz üzerinde çalışıyorduk. Ve Autumn... yaptığım işi gerçekten seviyordu. Bir keresinde *seçkin* olduğunu bile söylemişti.” Burnunu çekti. “Son senesinde birlikte dış çekimlere çıkmaya başladık. O sabah da son kez gidecektik. Sonra onu otobüs durağına bırakacaktım.” Dudaklarını bir tik gibi, parmaklarıyla tekrar tekrar çekiştiriyordu. “Bu bir kazaydı,” diye kekeledi, yeniden bana dönerek.

Dudaklarım aralandı ama ciğerlerim dolmadı. Oda bir anda havasız kalmış gibiydi.

“Uçurumların tepesinde fırtınada yıldırım çarpmış bir ağaç vardı. Onu bir kez daha çekmek istiyordu.”

Gözlerimi kırptım. Micah’yla oraya gittiğimizde o ağacı görmüştüm.

“Doğru açı için yukarıdaki sırtlardan aşağı yürümemiz gerekti. Kamerayı kaldırmış, öylece duruyordu.” Olivia hareketi taklit etti, yüzü ifadesizdi, sesi bomboş çıkıyordu. “Sonra birden *düşmeye* başladı. Çığlık attı. Ve yere çarptığında...”

Midem burkuldu. Geriye doğru, kapıya doğru ağır bir adım attım.

“Bu bir *kazaydı*,” dedi yine Olivia.

Ellerini havaya kaldırdı, deli gibi salladı. Şimdi hızlı hızlı nefes alıyordu, sanki hiperventilasyona girecek gibiydi. Gözleri odanın her köşesinde dolaşıyordu, artık beni bile göremiyor gibiydi.

Zihnim bir anıyı hortlatır gibi o cümleyi havadan yakalayıp çekti. *Bu bir kazaydı.* O gece Griffin Walker'ın cesedinin başında kaç kere bu sözleri tekrar etmiştik? Kaç defa o yankı bizi takip etmiş, bizi bambaşka insanlara dönüştürmüştü?

Kapıya doğru bir adım daha attım. Sonra bir tane daha. Ta ki kendimi koridorda, cam duvardan Olivia'ya bakarken bulana dek.

Kendi kendine mırıldanarak odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu.

"Bu bir kazaydı," dedi çatallanan sesiyle. "Gerçekten... neredeyse eminim."

Amelia'nın numarasını bulup aradım, telefonu kulağıma götürdüm.

İki kez çaldıktan sonra cevapladı.

"Ben Amelia."

"Ben James." Yutkundum. "Liseye gelmen gerekiyor. Hemen."

Girmi sekiz

Olivia Shaw, Autumn'un cinayetiyle ilgili olarak tutuklandıktan bir hafta sonra bile *The Penny*'nin cam kapısına yapıştırılmış bu-ruşuk kayıp ilanı hâlâ oradaydı.

Barda oturmuş, arkamda çalan grubun sesine karşı ikinci vis-kimi yudumlarırken Autumn'un gözleri benim üzerimdeydi. Artık onu tanıyormuşum gibi derin bir his vardı içimde. Onu anlıyordum sanki. Hayatımın bir yansıması onunla kesişmiş, açıklayamayacağım kozmik bir bağla birbirimize düğümlenmiştik.

Micah'yla birlikte, Autumn'un bedenini bulmak için yapılan arama çalışmalarına katılmıştık. Beş gün boyunca vadiyi aradılar ama sonunda çalışmaları sonlandırdılar. Ne olduğuna dair hâlâ kimsenin kesin bir fikri yoktu. Olivia, polise aynı hikâyeyi defalarca farklı şekillerde anlatmıştı ve bu versiyonların hepsini birbirine bağlayan tek gerçek vardı: Autumn düşmüştü.

Bu ormanda tarih kendini tekrar ediyordu ve Olivia, Autumn'un öğretmeni olduğu yıllarda, Six Rivers'tan asla çıkamamış, daha az yetenekli sanat öğrencisi olarak kendi deneyimini yeniden yaşıyordu. Hiç fark edilmemiş, önüne bir çıkış yolu sunulmamış bir kız olarak kalmıştı. Ama bunların hiçbiri Autumn için geçerli değildi.

Autumn Fischer, Byron'a gitmek üzere olduğu gün, Olivia'nın hikâyesinin sonunu oynamasına sadece birkaç saat kala uçurumların tepesinde duruyordu. Geride bırakılan, unutulmuş, başkasının hayatında silik bir iz olarak kalan... Autumn, Olivia'nın bakışları altında tam o anda bir fotoğraf çekmek üze-

reydi –Olivia’nın hem hayranlık hem kıskançlıkla dolup taşıdığı bir an. Olivia düşmeden önce gerçekten ona dokunmuş muydu? Eğer dokunduysa, Autumn’u bilerek mi itmişti, yoksa ayağı mı kaymıştı? Kimse –belki Olivia bile– bu sorunun cevabını hiçbir zaman bilemeyecekti.

Micah, Duman ve ben kulübede Johnny’nin eşyalarını karıştırırken yeniden Klamath Nehri’ne gitmişti ve iki buçuk gündür dönmemişti. Kıyafetleri bağışlamak için ikinci el dükkânına üç kez gitmişim ama bazı şeyleri kendime ayırmıştım. Onun mavi ekose ceketi de onlardan biriydi.

Johnny’nin ölümünün şüpheli olduğuna dair başka hiçbir kanıt –ne fiziksel ne dolaylı– yoktu. Artık genel kanaat, gerçekten de Trentham Vadisi’nde Autumn’u aramakta olduğu yönündeydi ve kasabanın anlatısı bir kez daha değişmiş, halkın içine sindirebileceği yeni bir versiyona evrilmişti. Şimdi Johnny bir tür kahraman olarak anılıyordu.

Barın öteki ucunda, bulanık bir suret hâlâ oturuyordu. Dirsekleri tezgâha dayalı, elleri birbirine kenetlenmiş, önünde bir içkiyle son bir saattir oradaydı. Her zamanki gibi, bana bakmasını bekledim ama bakmadı.

Belki sadece hayal ediyordum ama bu kez biraz daha uzakta gibi geliyordu. Biraz daha silik, biraz daha bulanık. Sanki yavaş yavaş kayboluyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyordu. Amelia’dan o telefonu aldığım ilk andan beri içinde fırtınalar kopan, bitmek bilmeyen enerjiye ve dünyayı kendi eksenine çeken o bastırılmaz güce sahip kardeşimin gerçekten ölmüş olabileceği fikrini kabullenememiştım. Ve sanırım Amelia’nın da dediği gibi, kazara olan ölümleri bu kadar korkunç yapan şey de buydu. Biri, bir anda, hiçbir anlamı olmadan sadece... yok olabiliyordu.

Micah, *The Penny*’nin kapısından içeri girdiğinde sokak lambasının ışığı karanlık bara doldu, ben de elimi kaldırıp ona işaret ettim. Yanıma doğru ilerleyip bana en yakın tabureye oturdu, ben de önümdeki viski bardağını ona doğru ittim.

“Gezi nasıl geçti?” diye sordum.

“Soğuktu.”

Birkaç gün içinde Red Giant Collective’deki sergimin açılışı için şehirden ayrılacağımı ikimiz de açıkça konuşmamıştık. Konuşursak, bunun gerçekten geri dönüp dönmeyeceğim meselesine dönüşeceğini biliyorduk. Onun yerine, her gece birbirimizin kollarına sığınup yaşanan her şeyin ağırlığını susturmaya çalışmıştık. Autumn’un ölümü. Olivia’nın tutuklanması. Johnny’nin ardında bıraktığı yarım kalan hikâye. En basit hâliyle, San Francisco’daki hayatımı gerçekten ne için geride bırakacağımdan emin olmadan bunu yapamazdım. Belki de *bu*, cevabımın ta kendisiydi.

“Hazır mısın?” diye sordu Micah, yumuşak bir sesle.

Johnny’nin küllerini sadece ikimiz birlikte serpmeye karar vermiştik. Ama kasabaya döndüğümüzde lokantada, Johnny’nin anısını onurlandırmak isteyen herkesin katılabileceği bir anma töreni olacaktı. Benim tahminim, Ben’in sorguya çekildiği gün yaşananların ardından Sadie’nin bu anmayı bir tür barış teklifi olarak planladığıydı ama aramızdaki buzlar hâlâ tam anlamıyla erimemişti. Belki de hiçbir zaman erimeyecekti.

Micah’yla birlikte Six Rivers’ın kalbine doğru kıvrıla kıvrıla inen yolları aştık. Johnny’nin külleri aramızdaki koltukta duruyordu. Gece, karanlığın neredeyse sıvı gibi aktığı, her şeyi yuttuğu saatlerde gitmeyi istemiştım. İçimdeki viskinin sıcaklığıyla, bunun doğru zaman olduğuna emindim.

Micah, arabayı dağ yolundan ayrılan mıcır bir yola kırdı, farlar kırık dökük asfalta vurdu. Motoru durdurduğunda farlar da söndü ve o tuhaf, boğuk sessizlik arabanın içine çöktü. Birkaç saniye öylece oturduk. Sonra ona döndüm ve baktım. Bu, üçümüzün birlikte geçirdiği son an olacaktı.

Arabadan indik ve yürümeye başladık. Johnny’nin küllerinin durduğu kap, Micah’nın kolunun altında sallanıyordu. Ormanın geceye özgü sesi bir arı kovanı gibi uğulduyordu ve attığımız her adımla biraz daha yoğunlaşıyordu. Tamamen içinde kaybolmuşuz gibi hissettiren noktaya varana kadar durmadık.

Micah, başımı sallamamı bekledi, sonra kavanozu açtı. O ânu anlamlı kılmak için ne özel kelimeler söyledik ne de bilgelik ya da nostaljiyle süslemeye çalıştık. Ne diyebilirdik ki? Koca bir hayatı, bir insanı alıp kelimelere sığdırmanın mümkün olmadığını düşünüyordum. Elveda, artık unutulmuş, sessiz bir dildi.

Micah kavanozu çevirdi, küllerini dev bir ağacın köklerine doğru yavaşça silkeledi ve ormanda, göğsümün derinliklerine işleyen bir sessizlik oluştu. Johnny'yi gerçekten tanımam, onu kaybetmemle mümkün olmuştu ama hepsi bundan ibaret değildi. Onu kaybetmeden önce kendimi bile tanımıyordum.

Kavanoz boşaldığında orada öylece durduk, ağaçların arasından süzülen incecik ay ışığını izledik. Sonra arkamızı döndük ve onu orada bıraktık. Saklanabileceği bir yerde. Sessizliği bulacağı bir yerde. Bir daha asla bulunmayacağı bir yerde.

Onu karanlığa bıraktık.

Girmi dokuz

Tüm kasaba Johnny'ye veda etmek için lokantada toplanmış gibiydi.

Ana caddeye vardığımızda tek bir boş park yeri bile yoktu, Micah Sadie'nin kamyonetinin yanına çift sıra park etmek zorunda kaldı. Six Rivers'a dönüş yolculuğu sessiz geçmişti ama o ağırlığın –San Francisco'da o telefonu aldığım andan beri peşimi bırakmayan yükün, havada asılı duran Johnny'nin ağırlığının– şimdiden hafiflemeye başladığını hissediyor gibiydim.

Kamyonetten indim, büyük buğulu camların ardındaki renkli manzaraya bakarken kalbim boğazıma tırmandı. Six Rivers Lokantası yazısı sarı boyayla camlara kıvrılarak yazılmış, içeride ayakta ya da oturmuş onlarca insanın silik görüntüsünün üzerine yayılmıştı.

Micah'nın eli benimkine uzandı. Bu kez hazır mıyım, diye sormadı. Kaldırım boyunca kapıya kadar yürüdük ve kapıyı açarak içeri soğuk bir hava akımı dolmasma neden oldu. İçerisi kalabalık ve gürültülüydü. Kahkahalar ve tabaklara çarpan çatalların sesi yankılanıyordu. Canlıydı. Micah kalabahğm içinden beni çekip götürürken kimse bizi fark etmedi. Bu hem iyi hem de biraz endişe vericiydi. Artık burada bir yabancı olmamam, sanki hiç gitmemişim gibi Six Rivers'ın dokusuna karışmam ne anlama geliyordu?

Micah, yanlarından geçtiğimiz insanlara başıyla selam verdi. Gözleri bana dönenlerin bakışlarında ise bir sıcaklık, neredeyse bir hürmet vardı. İçerideki pek çok kişinin zamanında Johnny'ye

sırt çevirdiğini düşünmemeye çalıştım. İçten içe, ben de neredeyse aynısını yapacak kadar yaklaşmıştım. Az önce ormanın derinliğine, toprağa emanet ettiğim kardeşimin hayatı çözülmüş, incelenmiş ve parçalanmıştı. Ve hayatımda ilk kez, onu gerçekten anlıyormuşum gibi hissediyordum. O, bu *ormandı*. Asla bilinemez ve inatla sağlam. Dünyamın tam ortasında ısrarla var olan bir güç. Ve belki de bu yüzden, hiçbir zaman tam anlamıyla gitmiş sayılmazdı.

Sadie bizi lokantanın karşı köşesinden fark ettiğinde, sohbetini yarıda kesti ve kadınlardan oluşan kalabalığı arkasında bırakarak bize doğru geldi. Üzerinde ne kot pantolonu ne de önlüğüyle tamamladığı düğmeli gömleği vardı. Bu sefer elbise giymişti ve saçları bukle bukle yapılmıştı. Bugün için özen gösterdiği belliydi. Etrafıma baktığımda, yalnız olmadığını fark ettim. Pek çok kişi özenle hazırlanmıştı. Sanki ormanı üzerlerinden silkelemişlerdi. Lokanta bile adeta giyinmiş gibiydi, masalarda çiçek buketleri duruyordu. Kasanın yanında ise Johnny'nin çerçevesiyle fotoğrafı vardı. Acaba onun da fotoğrafı, Griffin Walker'ınki gibi solmuş çiçeklerle çevrilip bir köşeye asılacak mı, diye düşündüm.

Sadie, çekingen bir tebessümle yaklaştı. Sarılmak için kollarını açtığında, beni sarmasına izin verdim ama aynı şekilde karşılık vermem birkaç saniyemi aldı. Çenem omzuna yaslandığında, sırtımda parmaklarının küçük dairesel hareketini hissettim. Boğazımda bir şey düğümlendi.

"Bunu yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi, gözlerime bakmak için geri çekilirken.

Yanımda duran Micah, ona yarım yamalak bir gülümseme sundu. Sadie'nin bana vurmuş olmasını hâlâ hazmedememişti ve onu tanıyorsam, muhtemelen hiçbir zaman hazmedemeyecekti.

Elinde şarap kadehleriyle dolaşan bir kadın yanımıza geldi. Sadie iki kadeh alıp bize uzattı, sonra kendisi için de bir tane aldı. Ardından salona döndü, tezgâhtan kapığı bir kaşıkla ka-

dehinin kenarına tıklattı. Gürültü yavaş yavaş azaldı ve gözler, birer birer bize çevrildi.

Sadie kolunu benimkine doladı. "Herkes merhaba!" Sesini yükseltti, odadaki son mırıltı da susana kadar bekledi. Bir yerlerde birisi müziği kapattı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz."

Sessizlik, ağır bir battaniye gibi üzerimize çöktü. İçgüdüsel olarak arkama uzanıp Micah'nın elini tuttum. Sıktı.

"Bu gece burada, Johnny Golden'a veda etmek için toplandık," dedi Sadie. "Vahşi bir kalbe sahip nazik bir ruh."

Zaten boğazıma dizilen gözyaşlarını yutmaya çalışıyordum ve ortam daha fazla sessizleşemezmiş gibi hissettiğim anda, gerçekten daha da sessizleşti. Sadie gözlerime baktı, aramızdan sessiz bir anlayış geçti. Johnny'yi önemseydiği belliydi. Elbette önemsiyordu. Yıllarca onu sevmişti.

O kelimeler *-vahşi bir kalbe sahip nazik bir ruh-* kardeşim için söylenebilecek belki de en doğru anma sözleriydi. Ve belki de her şeye rağmen, Johnny sandığımız kadar yanlış anlaşılmamıştı.

"Onu utandıracak duygusal şeyler söylemeyeceğim," diye devam etti Sadie, salonun arkasında birkaç kişinin tebessüm etti. "Birçoğumuz Johnny'yi hayatı boyunca tanıdık ve hepimiz onun böyle şeylerden pek hoşlanmadığını biliyoruz."

Arkama, Micah'ya baktım. Artık o da gülümsüyordu.

"O yüzden, kısa keseceğim," dedi Sadie ve kadehini kaldırdı. Lokantadaki herkes onu izledi.

Sessizlik daha da derinleşti, sanki ormanın boğuk sessizliği içeri sızmış, üzerimize sinmişti.

İçimde tırmanıyor, kemiklerimi ağırlaştırıyordu.

"Johnny'ye," dedi Sadie, sesi havayı doldurdu.

"Johnny'ye!"

Kardeşimin adını bir ağızdan duymak, dayanabileceğimden fazlasıydı. İnsanlar onun anısına kadeh kaldırdı, birbirine sarıldı. Sonra sesler geri geldi, müzik yeniden başladı.

"İyi misin?" Micah'nın sesi yanımda, alçak ve yumuşaktı.

Başımı salladım.

Kalabalık, arka taraftaki yiyeceklerin olduğu masaya yönelirken iki yana açıldı. Gözüm mutfağın oradaki Ben'e takıldı, Amelia'nın oğluyla beraber duruyordu. Bakışları tedirginlikle salonun içinde gezinirken göz altlarındaki koyu halkalar, onu ilk gördüğüm zamankinden bile belirgindi. Hâlâ çocuk gibi görünüyordu ama şimdi etrafında gölgelenmiş bir şeyin havasını taşıdığını her zamankinden daha net görebiliyordum. Tıpkı babası gibi.

Micah'nun elini bıraktım. "Hemen dönerim," dedim.

Salonda yürüyerek karşıya geçtim. Ben, beni fark ettiğinde hafifçe irkildi.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" dedim, gözüm Amelia'nın oğluna kayarak.

Genç adam kibarca başını sallayıp uzaklaştı. Ben ise duvara yaslanarak aramızda mesafe bıraktı. "Bir sorun mu var? Annemi çağırmamı ister misin--"

"Hayır," dedim, onu durdurarak. "Sadece... sana bir şey söylemek istedim."

Ben susup bana baktı, sözlerim boğazımda tıkanırken bakışları hiç dağılmadı. O ifade, gözlerinin altındaki o yumuşak ışık, Johnny'nin yüzüne bakmak gibiydi.

"Sadece... eğer o testi bir gün yaptırmak istersen," derken duraksadım, "yapabiliriz. İkimiz. Hâlâ çok geç değil."

Ben'in bakışları omzumun üzerinden geçip arkaya kaydı, ben de onunla birlikte döndüm. Sadie, lokantanın öbür ucunda ayakta duruyordu.

"Eğer istersen, Micah beni nerede bulacağını biliyor," dedim.

Ben başını salladı, yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. Ve yine bunun için bir teste ihtiyacım olmadığını düşündüm. Muhtemelen Ben'in de yoktu.

Döndüğümde Micah, kalabalığın içinde sadece birkaç adım ötedeydi. "Ne konuştunuz?" diye sordu.

"Sonra anlatırım."

Bakışlarımı uzun yiyecek tezgâhına çevirdim. İnsanlar tabaklarını doldurmaya başlamıştı bile. Ve günler sonra ilk kez, gerçekten acıktığımı hissettim.

Harold'ın arkasında sıraya girdik ve Micah, ben tanıdık yüzlere selam verip arka arkaya gelen başsağlığı dileklerini kabul ederken yanı başımda kalmaya devam etti. Elime bir tabak tutuşturup beni öne doğru itince minnet duydum. Tabağı kolumun altında tutarak salata kâselerine ve lazanya tepsilerine uzanabilmek için öne eğildim. Herkes bir şey getirmişti ve ister istemez tüm sahneyi artık alışık olduğum manzaralarla kıyasladım. Şampanya çeşmeleri, kokteyl elbiseleri ve titrek küçük mumlar. Six Rivers hepsinden çok uzaktı. Hangisinin bana daha çok ev gibi hissettirdiğinden artık emin değildim.

Önümdeki Harold, bir kaşık patates püresini alıp tabağıma şap diye bıraktı.

"James," dedi beni selamlayarak.

Gülümsedim. "Senin burada yaşadığım düşünmeye başladım, Harold."

"Sadie dışında kimsenin bana yemek yapmasına güvenilemem."

Gözüm bir kez daha odanın karşı köşesine kaydı, Sadie köşede iki kadınla konuşuyordu. Elinde hâlâ şampanya kadehi vardı.

"Geçenlerde bir günlüğüne kapatınca neredeyse ayaklanma çıkaracaktık. Açlıktan ölüyordum," dedi ve bana bir de ekmek uzattı.

"Teşekkür ederim."

Harold ilerledikten sonra lazanyadan bir parça kestim, önce kendime sonra Micah'ya servis ettim. Ama başımı kaldırdığımda Micah'nın yüzünde dalgın bir ifade vardı, gözleri masanın üstünde gezinirken sanki kafasında bir şeyler kuruyordu.

"Ne oldu?" Dirseğimle onu dürttüm.

"Dur," dedi Micah, dikkatini Harold'a çevirerek. "Hangi günden bahsediyorsun, Harold?"

Harold dolu tabağını tek eliyle dengede tutmaya çalışarak sakalını kaşıdı. "Ne dedin?"

“Lokantanın kapalı olduğu o gün hangisiydi?”

Kaşlarını attı. “Tüm kasabanın Redding’deki turnuva için kapandığı gündü.”

Kafamın içinde sorular yeni yeni birleşmeye başlıyordu ama Micah’nun birkaç adım gerisindeydim. Yüzündeki rengin yavaş yavaş çekilişini izledim.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

O keskin bakışlarını gözlerime dikti. “Johnny’nin öldüğü hafta sonu.”

Yavaşça, mide bulandırıcı bir şekilde düşünceler kendi kuyruğunu yiyen bir yılan gibi tamamlanmaya başladı. Sadie, maçların olduğu hafta sonlarında şehirden ayrılamadığını söylemişti çünkü lokantayı açık tutması gerekiyordu. Lokanta hiç kapanmazdı.

Johnny’nin öldüğü hafta sonu, Six Rivers av sezonunun ortasındaydı. Lise futbol takımının Redding’de turnuvasından dolayı kasaba neredeyse tamamen boşalmıştı. Kasabanın tek kolluk kuvveti Amelia Travis bile şehir dışındaydı.

“James?” Micah’nun sesi yanı başımda duyuldu ama hareket edemedim.

Johnny, 10 Kasım’da çalışmak için vadiye gitmişti. Sırt çantasını orada bulmuştu ama ardından geri döndüğünde karşısında bir hayalet kasaba bulmuştu. Amelia’ya ulaşamayınca ne yapmıştı? Aynı benim yaptığım gibi, Johnny buraya, lokantaya gelmişti. Autumn’dan haber alıp almadığını sormak için Ben’i aramıştı. Ama Ben burada değildi. Sadie buradaydı.

Gözüm odanın içinde dolaşıp onu buldu. Gülümsüyordu. Kahkaha atıyordu.

Birdenbire her şeyi gözümde canlandırabildim. Johnny, tezgâhın önünde duruyordu. Sadie’ye ormanda ne bulduğunu anlatıyordu. Oğlunun o gece ortadan kaybolup sabah olduğunda sarhoş bir hâlde eve dönmesini hatırlaması ne kadar sürmüştü? Kaç dakika geçmişti, Ben’in yaşadığı depresyonu, çöküşü, intihar girişimini hatırlaması ne kadarını almıştı? Sadie kırık bir

çocuğun annesiydi. Ve Amelia ona Ben'in o gece için şüpheli olmadığını söylediğinde yaşadığı şokun nedeni şimdi açıkça ortadaydı.

Sadie'ye dik dik bakakalmıştım, gözlerimi kırpmıyordum.

Johnny ona Autumn'un kaybolduğunu söylediğinde, Sadie düşünülemez olana, oğlunun bir şeyler yaptığına inanmıştı. Ve eğer Sadie, Ben'in Autumn'a zarar verdiğini düşünmüşse ve Johnny'nin bunu –farkında bile olmadan– ortaya çıkarmak üzere olduğunu hissetmişse... Ne yapardı? Oğlunu korumak için ne kadar ileri giderdi?

"James." Micah adımı bir kez daha söyledi ama gözlerim artık barın arkasındaki duvarda asılı duran çerçeveli fotoğraflara kilitlenmişti.

Avizelerden süzülen ışık camın üzerinde parlarken, tabağımı masaya bırakıp onlara doğru yürümeye başladım. Yürüyordum demek doğru olur muydu, bilmiyordum. Daha çok süzülüyor gibiydim. Uzayda sürüklenir gibi.

Fotoğraflardan, onlarca gülümseyen yüz çıkıyordu. Balon tutan çocuklar, yürüteçle ayakta duran yaşlı bir kadın, bira bardaklarını tokuşturan iki adam. Bu bir hikâyeydi. Vahşi doğanın ortasına bırakılmış bir kasabanın hikâyesi. Her şeyin kolayca yok olabileceği bir yer. *İnsanların* da.

Gözlerim fotoğrafların üzerinden geçti, daha önce gördüğüm ama önemsemediğim için zihnime kazınmamış olan o kareyi aradım. Bulduğumda elimi uzattım ve duvardan aldım. Sadie Cross, ağaçların altında, av kıyafetleri içinde, bir geyiğin yanında diz çökmüş duruyordu. Yanına dayadığı silah net görünmüyordu ama eski olduğunu tahmin etmek zor değildi. Belki de bir aile yadigârıydı. Belki de Johnny'yi öldüren kurşunu atan silahtı.

İşte lokanta, o gün bu yüzden kapalıydı. Kasabanın geri kalanı Redding'de ve Johnny Autumn'u arıyorken, Sadie onu takip edip vadiye gitmişti.

Gözlerimi o fotoğraftan alamadım. Sadie'nin ıslıl ıslıl mavi gözleri, sanki küçük mücevherler gibi parlıyordu. Geniş ve sa-

mimi gülümsemesi bulaşıcıydı. Fotoğrafın içinden bile sıcaklık yayılıyordu. Neredeyse hissedebiliyordum.

Sonunda Micah'nın eli benim elim üzerine kapandı, başımı kaldırıp ona baktım. İçimdeki her şey burkuluyordu.

"Oydu," diye kısıldım.

Micah'nın gözleri elimdeki fotoğraftan odanın karşısındaki Sadie'ye kaydı. Sanki izlediğimizi hissetmiş gibi yüzü yavaşça bize döndü. Sadece birkaç saniyede anladı. Gözleri elimdeki fotoğrafa indiğinde, o kanı çekilmiş solgunluk yeniden yüzüne geri döndü.

Micah bir anda ona doğru yürümeye başladığında, Sadie'nin gözleri irileşti.

"Micah?" Gülümsemesi dudaklarına geri döndü ama artık donuktu. "Bir sorun mu var?"

Odadaki her yüz yavaşça ona döndü ve Micah'nın elini elbisesinin yakasına atıp onu kendine doğru çekişini seyrettim.

"Ne yaptın?" diye bağırdı.

Sadie'den garip bir ses çıktı ve o anda Amelia kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Ama Micah bırakmadı. Daha fazla bağıış, birbirine karışan sesler kulaklarımda bükülüp dağılmaya başladı. Ama Sadie'nin gözlerindeki o suçluluk ifadesini inkâr etmek mümkün değildi.

"Ne oluyor burada böyle?" Amelia'mn sesi diğerlerinin üstüne çıktı.

Micah, yumruk yaptığı ellerini Sadie'nin yakasından çözdüğünde, Sadie neredeyse geriye doğru yıkılıyordu. Arkasındaki masaya tutunmaya çalıştı, bir şarap kadehi yere düşüp paramparça oldu.

"Neredeydin Sadie?" diye tükürdü Micah. "Johnny öldüğünde neredeydin?"

Lokantadaki herkes sustu. Müzik, garip bir şekilde kıvrılarak etrafımızda dönmeye başladı. Kimse nefes bile almıyor gibiydi, tüm gözler Sadie Cross'un üzerindeydi. Ama hiç kimse Ben kadar donup kalmış görünmüyordu. Odanın öbür ucunda

durmuş, boş bakışlarla annesine bakıyordu. O da anlamaya başlanıştı.

Sadie yutkundu, ağzı açılıp kapandı. "Ben... ben yapmadım..." Derin bir nefes aldı. "Nasıl -bilmiyorum..." Şimdi Ben'e bakıyordu.

Amelia temkinli bir adım attı.

"Onu koruduğumu sandım." Sadie'nin sesi titredi. "Bunu anlayabilirsiniz, değil mi?" Gözleri odayı taradı ama kimse cevap vermedi.

"Sadie, dışarı çikalım," dedi Amelia, sesi alçak ama netti.

Sadie titreyen elleriyle Amelia koluna dokunup onu kapıya doğru yönlendirene kadar kıpırdamadan durdu. Sonra ortadan kayboldular.

Fotoğraf hâlâ ellerimde sıkıca duruyordu. Herkesin bakışları bana çevrilmişti ama benim gözlerim camdaydı.

Camın arkasında tanıdığım bir yüz görünüyordu.

Johnny.

Yağan karın altında durmuştu, elleri ceplerindeydi. Ama bu kez bana bakıyordu.

Her şey gözlerimin önünden silindi, etrafımdan yok oldu ve o birkaç saniye boyunca sadece biz vardık. James ve Johnny.

Sonra döndü ve uzaklaştı.

Otuz

Şehrin ruhu yoktu.

Red Giant Collective'in camından San Francisco'nun tepelerinde parlayan ışıkları izliyordum. Onu o vahşi, sıcak kanlı ormanla kıyaslamamak imkânsızdı. Şehrin de kendine ait bir teni ve kemikleri, canlıymuş gibi hissettiren bir tarafı vardı ama Six Rivers'ta yaşayan o büyülü uğultu burada hayatta kalabilecek bir yaratık değildi. Pasifik'in aç dalgaları bile körfezde kendine bir yuva bulamazdı.

İçeri girip çıkan izlerken, elimdeki şampanya ısınıp köpüksüz hâle geldi. Üzerimdeki ince elbise, kapıdan gelen esintiyle dalgalanırken mavi ipeğin altında üşüyordum. Evin sıcaklığından çok uzaktaydım. Sanki Johnny'den de çok uzaktaydım.

Geri döndüğümden beri onun varlığını hiç hissetmemiştim ve kendimi meşgul tutarak bu sessizliği düşünmemeye çalışıyordum. O durgunluk, yalnızlığa çok benziyordu ve günler geçtikçe ondan daha da uzaklaştığımı hissediyordum.

Six Rivers'tan ayrılalı yalnızca birkaç gün olmuştu ama kendimi bir astronot gibi uzay boşluğunda, hiçbir yere bağlı olmadan süzülüyor gibi hissediyordum. Bir tepeden ışıklara bakmak, çam ağaçlarının kokusundan ve havadaki yağmur tadından uzakta olmak tam olarak böyle bir histi.

San Francisco Chronicle'da sergi hakkında övgü dolu bir parça yayımlanacaktı. Küçük partiye davetiyesiyle gelen editör bana bunu açıkça söylemiş, eserlerin *güvenilir* olduğunu belirtmişti. O kelime anlamını bir türlü çözemediğim bir ses gibi hâlâ kafamın içinde cınlıyordu.

Tanıdık bir yüz kapıdan içeri girdiğinde, vücudumun biraz gevşediğini hissettim ve ona doğru yürüdüm. Quinn bu sefer davet etmemi beklememişti ve şimdi buna sevindiğimi fark ettim. Bu yabancı yerde Johnny'ye dair küçük bir bağlantı gibiydi. Kardeşimin gerçek olduğunun bir işareti. Burada olduğunun, bir hayal ürünü olmadığının bir kanıtı.

Quinn ceketini çıkarıp garsona uzattı, beni gördüğünde gü-lümsedi. Siyah smokini onu daha uzun gösteriyordu ve saçlarını kestirmişti. Bakışları vücudumda gezinirken, gözlerinde arzu belirdi.

"James." Dirseğimden tuttu, yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gerçekten çok güzelsin."

"Teşekkür ederim."

Quinn, doğu duvarında sergilenen üç tabloyu fark etti. "Bunlar senin," dedi, şüphe duymadan.

"Evet," diye cevapladım.

"Gerçekten harikasin, James."

"*Chronicle*'dan Sarah Manchester onların güvenilir olduğunu söyledi," dedim, gözlerim ortadaki büyük tabloyu tararken. "Sence bu ne demek?"

Quinn kaşlarını çatı, detaylara odaklandı. "Bence bu, insanların bir James Golden eserinden ne bekleyeceklerini bilmeleri demek. Tutarlısın."

Bunu düşündüm, tabloyla sergideki diğer iki eserimi karşılaştırdım. Soyut dokular ve eriyen renkler, bir görüntüden çok bir his yaratıyordu. Görenin gözünde kendi şeklini alması gerekiyordu. Ama şimdi baktığımda, bana sadece bir karmaşa gibi görünüyordu.

"Sen ne görüyorsun?" diye sordum. Gerçekten öğrenmek istiyordum.

Quinn soruya sevinmişti. Yeniden tabloya döndü, uzun bir duraksamayla baktı. "Bir su birikintisinin üzerindeki günbatımını görüyorum sanki?" Kaşını kaldırarak bana onay arar gibi baktı.

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Evet," dedim, yalan söyleyerek.

Quinn'in yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Ona, doğru ya da yanlış bir cevabın olmadığını söylemeye gönlüm elvermedi. Bu tablonun ardında neredeyse hiçbir ilham olmadığını da... Artık resim yaparken hiçbir şey *görmüyordum*. Hiçbir şey hissetmiyordum da. Şu an bile, tuvalle bağ kurduğumu hissetmiyordum. Six Rivers'a gitmeden önce de böyle miydi? Artık hatırlayamıyordum.

"Yeni bir içki getireyim mi?" Bardağıma baktı.

"Olur. Teşekkür ederim, Quinn."

Kadehi parmaklarımın arasından aldı, kalabalığın içinde eriyip gitti. Ben ise ürpererek kollarımı kendime doladım. Galerinin bir yerinden yükselen çello sesi, cildimde bir titreşim gibiydi. Tüylerimin müzikten mi, yoksa soğuktan mı diken diken olduğunu anlamak zordu.

Odanın öbür ucunda, Quinn çoktan bir sohbe dalmıştı ve birkaç katılımcı etrafında toplanmaya başlamıştı. Gittiği her yerde durum böyleydi. Saygı görüyordu, sözü geçen biriydi. Eyalette ona bir şey için para vermek istemeyen hiçbir vakıf yoktu. En önemlisi, nazikti. Ve son bir buçuk yıldır beni sabırla bekliyordu. Ona karşı koymam için mantıklı hiçbir sebep düşünemiyordum.

Yeniden tabloya baktım, kendimi bir şey *hissetmeye* zorladım. Herhangi bir şey. Nefesimi tuttum, sanki bir kalp atışı duymaya çalışıyordum.

Dışarıda bir araba korna çaldı. Çello son süitini bitirirken uzayan notayı yarıda böldü. Ve ben yine, ormanın sessizliğine, o boğucu kulübeye, vadideki ateş ışığına duyduğum özlemi hissettim.

"Affedersiniz, hanımefendi. Beyefendi."

Bir kadın yanımdan sıyrılıp geçti, ben de kenara çekildim. Döndüğümde, elinde şampanya kadehiyle Quinn'in beni bekliyor olacağını sandım. Ama göz göze geldiğim kişi, tuttuğum nefesi bırakmama neden oldu. Ve o anda, o kalp atışını yeniden duydum.

Micah.

Sadece birkaç santim ötemde duruyordu. Sarı saçları geriye taranmış, bronzlaşmış teni düşük ışıkta daha da altın rengine bürünmüştü. Siyah ceket ve kravatı vücudunun hatlarına tam oturuyordu ve bu sahne öyle paradoksal bir şeydi ki dudaklarımdan bir gülümseme döküldü. Ne saçlarını kestirmişti ne de parlak bir saat takıyordu.

“Asla smokin giyen o adam olmam demiştin,” dedim, sesim kar gibi kırılıyordu.

“Sanırım seninleyken her şey olabileceğimi fark ettim.”

Tutnamı bekleyerek elini uzattı. Parmaklarımı onun avucuna yerleştirdiğim anda, parmakları hemen kapandı. Ve bir anda, o sessizlik geri döndü; bizi çepeçevre saran o dinginlik. Sanki galeride değılmışiz, sanki sadece bize ait bir boşluk yaratmışiz gibiydi.

Gözleri omzumun üzerinden tabloya kaydı, ben de döndüm. Omzum çıplaktı, onunla hafifçe temas etti.

Uzun bir an boyunca baktı tabloya, sesi yanımda derin ve kararlıydı. “Bu ne lan böyle?”

Gülmemi bastırdım, parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve tekrar ona baktığımda gözlerim yaşarmıştı. Ellerim yavaşça yüzünü buldu ve onu kendime doğru çekerek öptüm. Dudaklarının yumuşak, nazik dokunuşu, tam da olmam gereken şekle bürünmek gibiydi.

Elleri elbisemin üstünden bedenimin şeklini yoklarken “Ne istiyorsun, James?” dedi.

Sorduğı soru, karaya ulaşmak gibiydi. Benim cevabım ise kıyıya vuran bir tekneydi.

“Beni eve götürmeni istiyorum.”

Otuz bir

Hayatım boyunca, Johnny olmadan var olamayacağıma inanmışım. Meğerse yanılmışım.

Güneşli odadaki çizim masasında otururken parmaklarım karakalemin kenarlarını dağıtıyor, solan gün ışığına karşı zamanla yarışıyordum. Ben eve taşındıktan sonra Micah burayı benim için bir stüdyoya dönüştürmüştü ve o yokken saatlerimi Duman ayaklarımın dibinde kıvrılmışken burada çalışarak geçiriyordum.

Pencerelerin olmadığı her duvar, üzerinde çalıştığım işlerin farklı taslaklarıyla kaplıydı ve parmaklarım, sanki hiç temizlenmemek üzere boyaya ve mürekkebe bulanmıştı. Kollarımı başımın üzerine kaldırdım, omurgam boyunca biriken gerginliği esnetmeye çalıştım. O sırada karnım masaya değdi, kalemleri yerinden oynattı. İçlerinden biri masanın kenarından yuvarlanmadan önce son anda yakaladım.

Artık dolaptaki hiçbir kıyafet üzerime olmuyordu; ben de sonunda Micah'nın eşofman altlarını giymeye başlamıştım. Otururken de ayakta dururken de yürürken de rahat edemiyordum. Vücudum sürekli bir huzursuzluk içindeydi. Çizim masasının başında uzun saatler geçirmek gittikçe zorlaşıyordu. Ama etrafımda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum –dünya yerinden oynuyordu sanki. Her şey değişmek üzereydi. Yine.

Micah'nın gölgesi yerde belirdi, ardından başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Aynı anda önümde bir kâse havada belirip masaya indi.

“Yemen gerekiyor.”

“Az kaldı.” Yeni bir karakaleme uzandım ama o elimi yakalayıp beni kendisine çevirdi.

“Ye,” dedi bir kez daha.

Kâsenin içine baktım. Güveç kokusu burnuma doldu, ağzım sulandı. “Peki.”

Kendi kâsesini de alıp yanımdaki koltuğa gömüldü. Ayaklarımı dizine uzattım, ilk lokmayı ağzıma attım.

“Quinn, bizi önümüzdeki hafta CAS’daki sergiye davet etti,” dedim, ağzım doluyken.

Kaşları kalktı.

Koruma projesini kutlamak için düzenlenecek bir gala vardı. Johnny’nin ve diğer katılımcıların işleri sergilenecekti. Her biri hakkında yazılar hazırlanıyordu ve Johnny’nin fotoğrafları etkinlikte kendine ait bir galeriye sahip olacaktı.

“Üstelik kıyafet kodu var,” diye ekledim. “Artık smokinli adamlardan oldun sonuçta.”

Güldü. “Johnny bundan nefret ederdi.”

“Gerçekten ederdi.”

Johnny bu galayı, ikiyüzlü bir para israfı olarak görürdü. Hatta büyük ihtimalle fazla içip birilerini gücendirir, sonunda da salondan çıkarılırdı. Bunu düşünmek bile yüzümde bir tebesüm bıraktı.

“Gitmek istiyor musun?” diye sordu Micah.

Bir an düşündüm. Böyle bir ortamda yalnızca Johnny değil, ben de yabancı gibi hissederdim. “Bu” –karnımı işaret ettim– “şeyi gece elbisesine sokmayı ne kadar istesem de sanırım sadece onun ânını yaşamasına izin vermeliyiz.”

Micah’nın yüzünde yumuşak, tatlı bir gülümseme belirdi. Başını salladı. Kâsesini masaya koydu, ardından oturduğu yerden kalkıp sandalyemi bacaklarının arasına gelene kadar kendine doğru çekti. “Altı hafta kaldı,” dedi, elleri beni sararken. “Altı hafta sonra resmen aile olacağız.”

Ben de kendi kâsemi yanına bıraktım, kollarımı boynuna doladım. Yüzüne baktım. “Biz zaten hep aileydik.”

Ellerini aramızdaki mesafeye, karnımın üzerine yerleştirdi.
"Bu başka."

Öyleydi. Bunu kemiklerimde hissedebiliyordum.

Bir hayatı paylaşmak, anıları ve mekânları paylaşmak başka bir şeydi. Ama içimde büyüyen, ikimizin de planlamadığı bu çocuk... O, sadece ikimizden ibaretti. Micah ve ben –bedenlerimiz, kanımız, hatta ruhlarımız– bir yerde kesişmişti. Bu çocuk, anlatılmayı bekleyen yepyeni bir hikâeydi.

Gözlerimi ondan uzaklaştırıp duvardaki üst üste binen çizimlere çevirdim. Autumn Fischer'ın gözleriyle karşılaştım. Gecenin bir yarısında uyanıp onu çizdiğim oluyordu. Karanlıkta çizdiğim tek şey oydu. Rüyalarımaya giryordu ve ben de sanki yaşanmış bir anıyı geri çağırmışım gibi uyanıyordum. Sanki Johnny'nin onunla ilgili hatıralarına bir şekilde dokunuyormuşum gibiydi.

Bedeni hiçbir zaman bulunamadı ve Johnny'nin küllerini bıraktığımız yere bir daha hiç dönmedik. Her şeyin sonunda, Johnny ve Autumn aynı yerde farklı nedenlerle ölmüştü. Bu bile, onların kaderlerinin bir şekilde birbirine dolanmış *olup olmadığını* sorgulamama yetiyordu.

Kaburgalarımın altındaki ağrıyı ovuşturdum. Bu bebek, Johnny'nin artık var olmadığı bir dünyaya doğacaktı. Bu düşünce hâlâ yanlış geliyordu. Sanki, Johnny'yi hiç tanımadan, bu çocuğun beni de tam anlamıyla tanıyamayacağını düşünüyordum.

Micah yüzümü tekrar kendine çevirdi, gözlerimin içine baktı. Aklımdan geçenleri okumuştu. "Buradayız. şu an," dedi.

Bunu daha önce de yaşanmış her şeyin artık geride kaldığını, artık önemli olanın bugünü yaşamak olduğunu hatırlatmak için söylemişti. İlk kez, sadece ikimizin olduğu bir hayata başlıyorduk.

Alnımı onun alnına yasladım. "Hani, hiçbir şeyi içimizde tutmayacağımıza söz vermiştik ya?"

"Evet."

"Sanırım artık sana, aklımdan geçenleri bilmenin ne kadar sinir bozucu bulduğumu itiraf etmeliyim."

“Biliyorum.” Gülümsedi. “Ama ben de sana bir şey söylemeliyim.”

Bekledim. Gözlerine bakabilmek için ondan biraz uzaklaştım.

Ellerini bedenimin etrafında gezdirdi, beni kendine doğru çekti. “Seni çok uzun zamandır seviyorum, James.”

“Biliyorum,” dedim, onun sözlerini yineleyerek.

Beni bıraktı, günbatımının altın rengine boyadığı ışığın içinde tek başıma kaldım. Yüzümü tekrar çizime döndürdüm, elim karakaleme uzanmak için sabırsızlanıyordu. Johnny’nin tam hatırladığım gibi, uçurumun kenarındaki kayalıklarda durduğu bir portresiydi, o gözlerin ardında yaşayan tüm versiyonlarını yakalayan bir çizim. Onun tüm hâllerinin gerçek olduğunu ve bir arada var olabileceğini sonunda anlamıştım.

Tıpkı Johnny’nin dediği gibi, belki biz karanlığın içinde yaratılmıştık ama kendi ışığımızı yaratmanın bir yolunu bulmuştuk.

Teşekkürler

Hiçbir kitap tek başına raflara ulaşmaz ve Konuşulmayan Şeyler Denizi için bu kesinlikle doğru.

Bu hikâyeyi, hayatımız boyunca birçok şey için minnet borçlu olduğuma emin olduğum ikiz kardeşim Adam'a adıyorum. Şimdilik sadece bu kitabın ilhamında payı olduğu ve iyi bir insan olduğu için teşekkür edeceğim. Birinin var olduğu ilk âna tanıklık etmek tuhaf ve büyüğü bir şey ve seninle ruhumun bir parçasını paylaştığım için minnettarım, Adam.

Bu kitabı hayatımın oldukça zor bir yılında yazdım ve eğer menajerim Barbara Poelle ile editörüm Shauna Summers'ın sadık ve özverili desteği olmasaydı, bu kitap basıma ulaşamazdı. Onlara sonsuz teşekkür ederim. Bu büyük teşekkür, elbette Penguin Random House'daki harika ekibimin tamamına da uzanıyor. Bu hikâyenin olması gereken hâline ulaşmasına katkı sağlayan Kristin Dwyer ve Natalie Faria'ya da teşekkür ederim. Ayrıca hayal güçlerini ödünç almama izin veren Rachel Griffin ve Adalyn Grace'e de teşekkür ederim çünkü bu sayede kitabın kalbini görebildim.

Bu hikâyenin gelişim süreci boyunca yanımda olan aileme ve sevdiklerime tüm minnettarlığımı sunuyorum. Bu deneyimden öğrendiklerimi uzun süre boyunca içimde çözümlemeye devam edeceğim ve böylesine olağanüstü bir destek sistemine sahip olduğum için çok minnettarım. Dilerim herkes, benim sevdiğim gibi sevilmenin ne demek olduğunu yaşayabilir.